

la puça i el GENERAL

Revista Antimilitarista Mensual

Nº 22

- 1981

OCTUBRE

20 -

100 ptes

OTAN

el genuino sabor
americano

POBLES
EN LLUITA:

L'IRAN

IRLANDA del NORD

L'AMÈRICA LLATINA

PALESTINA

POLÒNIA

DONA i
ANTIMILITARISME

Núm. 0. — Expropiacions militars? No, gràcies. — Autoritarisme i militarisme. — Ecologisme i antimilitarisme: una plataforma de convergència. — Centrals nuclears i proliferació nuclear. — etc. **EXHAURIT.**

Núm. 1. — OTAN i repressió. — MELIC: La lluita antimilitarista a l'Estat Espanyol. — Contra la joguina bèl·lica. — Sobre militarisme. — etc. **EXHAURIT.**
Núm. 2. — Militarisme (I). — MELIC: sobre bases nord americanes: tanquís foteu el camp! — La CIA i les bases. — L'exèrcit serf de la burgesia. — etc. **EXHAURIT.**

Núm. 3. — Militarisme (II). — MELIC: Estat espanyol, estat gendarme? — Sobre política exterior espanyola. — Poder estatal i llibertat d'expressió. **EXHAURIT.**

Núm. 4. — Militarisme (III). — MELIC: OTAN: Euskadi davant l'OTAN. — Projecte OTAS. — L'OTAN i els missils. — L'URSS i l'Afganistan. — etc.

Núm. 5. — Comentaris a la llei de Defensa (I). — MELIC: Objeció de Consciència: entrevista a diferents grups. — L'OTAN i els missils (i II). — etc.

Núm. 6. — El cas del militarisme soviètic. — La Marxa anti-OTAN. — Els caballeros legionarios cap a Ronda. — Marxisme i no-violència (II). — etc.

Núm. 7. — MELIC: Jurisdicció militar: Sobre la jurisdicció militar. — Cas: Objectors a Bilbao. — Armes atòmiques a Mallorca. — La V Marxa antimilitarista. — etc.

Núm. 8. — Un malson i una amenaça constant: les Bárdenas. — Defensem-nos de la Llei de Defensa (II). — La trilateral a debat (GANVA). — La funció de la policia o sobre la repressió sense entrebancs. — etc.

Núms. 9 i 10. — Extra d'estiu. — MILITARISME. — Debat sobre militarisme. — La indústria d'armament. — La militarització de la dona. — La guerra geogràfica. — Cap a una defensa popular no-violenta. — Militarisme i subdesenvolupament. — Dinàmica de l'armament i el desarmament. — etc.

Núm. 11. — Entrevista: Ser antimilitarista a Euskadi. — Reportatge gràfic de la Marxa anti-OTAN. — Lluita armada o acció directa No-violenta? — etc.

Núm. 12. — MELIC: Cas Scala. Entrevista amb les mares dels acusats. — Llei antiterrorista? Natural! — L'objecció política, una altra forma d'objecció. — etc.

Núm. 13. — MELIC: Educació i militarisme: Per una pedagogia no-violenta. — A Canàries militaritzen els nens. — Lanza del Vasto. — CSCE història d'un fracàs (i II). — etc.

Núm. 14. — MELIC: Objeció: Què en pensem d'ela llei (MOC de Vic, COP, Alex Tera, Sta. Rosalia). — Entrevista amb el GOB. — Què passa al Salvador (Entrevista). — etc.

Núm. 15. — Galiza, el portaavions de l'OTAN. — Recull d'activitats antimilitaristes. — Cop d'Estat: crònica d'un recluta despistat. — Què fou l'U.D.S. — etc.

Núm. 16. — Turquia i l'OTAN. — MELIC: Dona i exèrcit: A les armes ciutadanes el pro i el contra. — Resposta feminista a la progressiva militarització de la dona. — Document: L'exèrcit a Euskadi, etc.

Núm. 17. — Document: els EUA i la repressió al Salvador. — MELIC: Moviment obrer i antimilitarisme: Entrevista amb el SLMM. — Classe obrera i antimilitarisme. — Servei Civil i Insubmissió. — etc.

Núm. 18. — Crítica de l'antimilitarisme. — La mili 15 mesos de perdre el temps.

— MELIC: L'Estat i la violència. — Atypical Pneumony. — etc.

Núms. 19-20. — Extra d'estiu. — L'EXERCIT ESPANYOL. — La ideologia política de les FAS. — Entrevistes: Otero, U.D.S. — L'Exèrcit i la doctrina de la Seguretat Nacional. — Sobre la mili. — Les lluites antimilitaristes aquí i avui. — Política exterior militar espa-

nyola. — L'exèrcit en el franquisme i el postfranquisme. — «El joc del Tanoca». — etc.

A més a més teniu a la vostra disposició el material editat pels grups.

DOSSIER: Què és l'OTAN

(Introducció històrica, Aspectes generals, L'OTAN i l'Estat Espanyol, Conclusió, ...)

DOSSIER: Contra la mili... Objeció Política!

(Servei militar i exèrcit, Funcions de l'exèrcit, lluites contra la mili...)

ADHESIUS:

Ni Otan ni Bases!
Desarmament ara!
Objecció Política

POSTER:

Otan NO
C.O.P.
La Puça i el General

COMANDA DE MATERIAL I NUMEROS ENDARRERITS

Us agrairia que m'enviessiu

Total ptes.

Envieu-ho a

Adreça

Població

FORMA DE PAGAMENT

- Gir postal a nom de Jordi Garcia i Jané. Virgili, 97, 1er. 1a. BARCELONA-30
- Ingrés al compte 563-78 de l'agència 329 de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis a nom de Joan Vila
- Taló al portador per correu al Casal de la Pau. Bruc, 26, 2on. BARCELONA-10

TARIFES

NUMEROS ENDARRERITS

- Dels números 0 al 8: 50 ptes. c/u.
- Extra militarisme, números 9-10: 125 ptes.
- Dels números 11 al 16: 75 ptes. c/u.
- Dels números 17 i 18: 100 ptes.
- Extra exèrcit espanyol, números 19-20: 150 ptes.
- Tota la col·lecció (amb fotocòpia dels exhaurits): 1.200 ptes.

MATERIAL

- Dossier OTAN: 100 ptes.
- Dossier Objeció Política: 75 ptes.
- Adhesus: 10 ptes.
- Poster OTAN NO!: 100 ptes.
- Altres posters: 50 ptes.

EDITORIAL

El passat dia 30 de setembre el ministre d'Hisenda, com ja és tradicional, presentà el projecte de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 1982. Aquest haurà de ser aprovat per les Cambres Parlamentàries en els propers mesos. No ens dedicarem ara a impugnar globalment els pressupostos —crítica d'altra banda perfectament possible i necessària— sinó que ens centrarem en les partides destinades a allò que per despistar denominen "Defensa".

Som conscients a més, que el present comentari resulta incomplet i que treballem amb xifres que només són aproximades. Es tracta simplement d'avançar algunes consideracions bàsiques deixant per més endavant la presentació a "La Puça" d'un estudi més consistent i documentar, i també una futura campanya que ja us anunciem i a la qual, com sempre, us encoratgem a participar.

I és que de moment no podem fer res més, perquè aquells senyors, volent-nos amagar les dades reals, ens emboliquen la troca i ens impedeixen que us poguem donar dades exactes. Tot fóra més fàcil si juguessin net en aquest qüestió, però, pel que es veu, als qui manen no els fan gràcia les excepcions. Ens trobem llavors amb què pretenen camuflar-nos les partides militars "dispersant-les" (hi estan molt acostumats!) per tot el Pressupost: Defensa, Presidència del Govern, Classes Passives, Interior... i fer-nos creure així que en qüestions militars gastem molt poc, menys que la majoria dels països occidentals. Fins i tot sovint ens ho diuen com acusant-nos: "España realiza un bajo esfuerzo económico en su Defensa, lo que significa que queremos un bienestar material a toda costa sin preocuparnos por la seguridad de su disfrute" recriminava el pro-culpista tinent coronel Eduardo Fuentes Gómez de Salazar en la també super-reaccionària revista "Reconquista".

Mentre que a la majoria dels estats de l'OTAN comp-ten per Defensa no solament els diners que van a parar a l'exèrcit propiament dit, sinó també als cossos paramilitars

així com les jubilacions d'aquests sants varons, a l'Estat Espanyol ho fan tot per separat. I encara tenen la barra de comparar les xifres dels altres —les unificades— amb les d'aquí —només les FFAA en sentit estricte— amb la qual cosa ens volen fer creure que els oficials passen gana i que han de distreure's amb joguines de l'any de la picor, que no maten gaire.

Però vet aquí que si no manipulessin les xifres i les adjuntessin tal com l'ONU man (Document A/31/222 Rev.-1977) resultaria que no projecten gastar aquest any un 12 per cent, sinó un 25 per cent dels Pressupostos, els molt sapastres!. O dit d'una altra manera, que de cada 100 pessetes que paguem a l'Estat, 25 van cap a butxaques uniformades; 25.000 pessetes per habitant, uns 900.000 milions tots plegats. La partida de Defensa és en realitat la més gran de totes, rebassant en un 35 per cent i en un 70 per cent, respectivament, a Educació i Ciència, i Treball, Sanitat i Seguretat Social.

Cal veure que diran els partits de l'esquerra parlamentària davant d'una bestiesa semblant. En el transcurs dels darrers anys el pressupost militar ja era prou exorbitant i ningú no va dir ni piu. Aquesta vegada, enmig del debat sobre l'OTAN, la contradicció es tornarà més flagrant. Perquè argumentar que no hi hem d'ingressar a causa de les enormes despeses que ens costaria mentre s'accepta un pressupost gairebé de guerra i que ha estat elaborat amb criteris clarament ofensius (tant a l'interior com a l'exterior) i atlantistes (programa FACA de compra de 144 avions de combat per 370.000 milions de ptes., les fragates FFG-7...) no deixarà de ser un malabarisme diverit. Es clar que per a la majoria de nosaltres i per aquests 1000 aturats que diàriament vomita el sistema es tracta d'una diversió brutalment cara.

LA PUÇA I EL GENERAL

SUMARI

Editorial.....	3
Crònica del mes.....	4
Marxa pel Desarmament.....	6
Conseqüències de la intervenció militar (i II).....	7
Jornades anti-OTAN.....	10
MELIC:POBLES EN LLUITA	
-Iran.....	11
-Irlanda del Nord.....	14
-El Salvador.....	17
-Orient Mitjà.....	20
-Polònia.....	23
Anar-hi anant.....	26
Treball, família, Pàtria.....	28
Cap de trons.....	29
Breus.....	30

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Adreça.....Telèfon.....
Població (i districte postal).....

- ☐ Subscripció ANUAL (12 números): 1.100 ptes.
- ☐ Subscripció ANUAL de suport : 1.300 ptes.
- ☐ Subscripció SEMESTRAL (6 núms.): 600 ptes.
- ☐ Subscripció SEMESTRAL de suport: 800 ptes.

Forma de pagament:

- ☐ Gir postal a nom de Jordi Garcia i Jané, c/Virgili 97 1-1. BARCELONA 31
- ☐ Per correu (taló al portador) a "La Puça i el General". C. Bruc 26, 2on BARCELONA 10
- ☐ Ingrés al compte 563-78 de l'agència 329 de la "Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis" a nom de Joan Vila

- ☐ Renovo la meua subscripció.
- ☐ Em subscriv a partir del numero.....

edita: G.A.M.B.A.
(Grup Antimilitarista de Barcelona)
c/ Bruc. 26 2on

IMPRES A CATALUNYA: Copisteria XALOC - Concepció Arenal, 261 - Barcelona

DLB : 38298 / 79

CRÒNICA DEL MES

A L'OTAN, TANT SI E

És del tot simptomàtic que per encetar aquesta nova secció de la revista, que cada mes recullirà i comentarà aquells esdeveniments que més ens preocupen, hagi de parlar de l'OTAN. Pequè el procés a que ens ha abocat el govern Calvo-Sotelo és actualment el tema que més ens absorbeix i més tinta i suor ens fa vessar a tots. No cal dir que aquest darrer mes, tot i que les mobilitzacions anti-OTAN creixen imparablement, no hem avançat gaire. Ans al contrari, hem entrat (tant de bo pogues afegir "potser") en la recta final cap a l'Aliança.

La Comissió d'Afers Exteriors del Congrés ja li ha donat llum verda. Només li calgueren quatre dies de debat. Un debat, per altra banda, ben pobre. L'UCD no ha comptat amb gaire oposició i en canvi s'ha vist recolzada per C.D. i les minories nacionalistes (galdós nacionalisme, aquest!). La postura matisada i amagada sota complicats eslògans publicitaris del PSOE no donava per gaire. Els socialistes, si són fidels a la lletra, no poden donar raons en contra de l'OTAN, només en contra de l'entrada. I així trobem elucubracions sobre la necessitat d'una veritable "Defensa Nacional", sobre la "neutralitat" de l'Estat amb l'ajut dels EUA, i per acabar-ho d'adobar, mantenint la demagògica postura de recollir signatures per un referendun que no se celebrarà mai. En aquest sentit són d'allò més divertides les afirmacions de Felipe González prometent un referendun "de sortida" si el PSOE guanya les eleccions el 1983. Això no s'ho creu ningú, però, pensant-ho bé, com a solució salomònica no està pas malament: quatre anys a l'OTAN i quatre fora.

Ni el PSOE ni el PCE tenen tampoc una postura clara davant els tractats bilaterals amb els EUA i el problema de les bases. Al debat de la Comissió el confussionisme era total. Quan Perez Llorca digué que la relació bilateral amb els nordamericans era desestimable si s'entrava a l'OTAN, socialistes i comunistes s'afanyaren a donar el seu suport (si l'UCD també el donava) a la no signatura dels tractats.

Aplaudim ?. Les bases quedaran sota el control de l'OTAN, per descomptat. És a dir, que no hi guanyem res. I encara voldran apuntar-se el gol !.

L'esmena aprovada per UCD i Minoria Catalana a favor de la no instal·lació d'armes nuclears al territori estatal és realment de per riure.

Quan siguem a l'OTAN (m'agradaria més posar "si som a l'OTAN" però no puc) ens encolomaran missils com a tot Déu. O es que potser som més macos que els altres ?. Això, sense entrar a si ja hi ha submarins nuclears o n'hi ha hagut a la base de Rota. Pensar que aquesta clàusula ("tranquil·litzadora de consciència" en diria jo) pugui servir per alguna cosa és somniari truites. O enganyar el poble, caneu a saber !.

Aviat serà el ple del Congrés qui aprovarà l'adhesió. El govern té pressa. Es tracta que la cimera de l'OTAN a Brussel·les a primers de desembre inviti Espanya a adherir-se a l'Aliança. Hi ha qui pensa que alguns països poden posar certes pegues a l'incorporació, concretament Grècia, si el PASOK, partit socialista, guanya les eleccions. Però aquesta possibilitat no està gens clara, sobretot si pensem en les fortes pressions que caurien sobre Grècia de part de la resta dels aliats. Aproximadament a la primavera, un cop tots els estats membres hagin aprovat la iniciativa, el govern espanyol signarà el tractat de Washington. S'ignora a més, si aquesta signatura necessitarà la ratificació del Congrés i del Senat. Es molt possible que el govern argumenti que les Cambres ja donaren el seu vot favorable en el debat inicial (el que s'està celebrant ara).

En fi, això no vol dir que la lluita s'acabi aquí. Cal oposar-nos no sols a l'entrada, sinó a l'OTAN mateixa, a totes les conseqüències de la incorporació.

Dos temes més m'agradaria destacar entre els succeïts aquest mes a l'Estat Espanyol: un és la protesta dels pres-

sos de la Model i altres pressions, que ha deixat bocabadat més d'un i que ha demostrat el caràcter miserable i feixista del sistema penitenciari. Mals tractes condicions sanitàries inexistents, acumulació de presos, lentitud dels judicis en fi, per què continuar.... són algunes de les crítiques que fan els presos, davant la passivitat d'una administració incapaç d'arreglar res. Perquè en realitat, no hi ha cap mena d'intenció d'arreglar res.

L'altre tema és el de la forta repressió policial i militar que reb ultimament Euskadi, sota el pretext d'impeidir una "gran acció terrorista" (que no es veu per enlloc). La lluita anti-ETA dona els arguments ideals per a reprimir qualsevol acte, festa, manifestació, etc., que organitzin els bascos, i tots sabem que la policia no "pega" ni

"Esto es un rollazo. No hay quien lo resista. ¡Qué dolor de cabeza! —semblen pensar els ministres de Defensa, Oliart, i d'Assumptes Exteriors, Pérez Llorca, mentre es discuteix el tema

ES VOL COM SI NO ES VOL

"dispara" igual aquí que a Hernani o a Bilbao. Gairebé cada dia són detinguts "presumptes militants d'ETA", amb nombrosos detalls de llurs activitats, que poc després son alliberats pel jutge sense càrrecs per manca de proves. Es tracta de mantenir la població sota un estat permanent de terror i cal, doncs, "repartir" la repressió indiscriminadament. Molts, (innocents, nosaltres) ens indignem i llancem el crit al cel (esforç compartit i alhora desaprofitat per milers d'intoxicats amb l'oli els musclos i altres varietats d'aquest "país" que diuen que és el més "divertit" del món).

En el camp internacional, l'enduriment de la guerra freda acapara l'atenció mundial. Durant aquests darrers dies, les acusacions i les crítiques entre

Moscú i Washington no han deixat de succeir-se. L'administració Reagan, en un darrer intent de guanyar-se l'adhesió incondicional dels aliats europeus, presentà el 29 de setembre "El poderio militar soviètic", (possible best-seller de l'any). Tot un esforç d'imaginació per a poder demostrar que les urpes russes són més ferotges que les occidentals. Segons Haig (el coneixeu, oi?), es tracta de fer callar el ja "perillós" moviment pacifista europeu. L'inflament de les xifres del Pacte de Varsòvia (el qual, per descomptat, també infla les de l'OTAN) permet l'acceleració de la cursa d'armaments per totes dues bandes.

Així, poc després, el Pentàgon presentà el nou pla de defensa ianqui, catalogat com el més ambiciós en 30 anys. La producció de míssils MX amb deu caps nuclears (cosa fina, es veu!) i de bombarders B-1, l'augment de Trident i altres míssils submarins, els nous AW-AC, en general la modernització de tot el material envellit, donarà una nova empena a la colosal indústria bèl·lica USA.

Malgrat tot, la campanya anti-imperialista que, des de diferents fronts, ha sorgit a l'Europa Occidental, avança amb gran èxit. Primer foren els atemptats contra bases ianquis a la RFA, després l'atemptat contra el general Kroessen (cap de les forces de terra dels EUA) el 15 de Setembre; accions i manifestacions contra els blocs i l'armamentisme a diferents punts d'Europa. Finalment, la gran manifestació de 250.000 persones a Bonn, que fins i tot ha posat en dificultats el PSD alemany. No se sap ben bé on pot conduir aquesta contestació espontània, perquè està integrada per molt diferents postures, però de moment ja cal que vigilin els militars ianquis que es passegen per Europa com si fossin a casa seva. Es clar que d'això, ells, en donen la culpa a la KGB i a la infiltració comunista,

L'URSS, mentrestant, també hi ha dit la seva. L'agència Tass s'ha afanyat a reconèixer la seva inocència en tot això de la cursa d'armament, tot amenaçant d'armar-se davant l'ofensiva occidental (pobrets, oi?). El Kremlin denuncia, doncs, que és a Washington on es vol la guerra i on es posa en perill l'equilibri mundial. Equilibri basat en la dominació de les dues grans potències sobre els països satèl·lits. Només cal veure la irritació creixent dels dirigents soviètics amb el I Congrés de Solidaritat, la segona part del qual s'ha vingut celebrant aquests dies. Els últims títols divulgats per Moscó semblaven anticipar una inevitable ocupació militar del país, sobretot quan Solidarnosc parlava d'alternatives de poder o de canvis estructurals del sistema. L'ocupació no s'ha produït, però ningú s'atreveix a vaticinar el futur de Polònia; potser l'elecció del dirigent moderat Walessa hagi suavitzat un poc les coses.

Queda potser per comentar l'assassinat de Sadat i les repercussions que tindrà en el sistema internacional, però ho deixo per l'proper mes, que potser hi haurà una major capacitat d'anàlisi.

JOAN VILA

OTAN a la Comissió del Congrés. Si vinguessin a alguna de les nombroses manis anti-OTAN i haguessin de córrer davant la "bòfia" potser no s'aborririen tant!.

I MARXA PEL DESARMAMENT I L'ECOLOGIA

- -12 de setembre (Còrdova)
Es el dia senyalat per trobar-nos a Còrdova tots els marxaires en bicicleta. Arribem a ajuntar-nos de 25 a 30 persones. Es repartiren nombrosos manifestos.
- -13 de setembre (Còrdova-Hornachuelos)
Els 53 km. de recorregut total els realitzaren 23 ciclistes. A Hornachuelos es féu un acte consistent en un debat sobre el cementiri atòmic de El Cabril a la Plaça de l'Església. Hi vingueren unes 30 persones.
- -14 de setembre (Hornachuelos-Ecija)
Parem pel camí a Palma del Río. Allí obrírem les pancartes, es van repartir manifestos i es parlà amb la gent.
- -15 de setembre (Ecija-Marinaleda).
Convoquem la sortida a les 10 a la porta de l'ajuntament. Fem parada a El Rubio on "passen" de nosaltres. Al contrari, a Marinaleda ens estan esperant i la gent s'interessa per la Marxa. Molt contacte i diàleg amb els joves d'allí. Ens deixen el local del sindicat del SOC on celebrem una assemblea. Després de la projecció de "El general jardinero" es dialoga sobre les conseqüències de l'entrada de l'Estat espanyol a l'OTAN, sobre militarisme, ecologia. Es comenten la viabilitat d'algunes alternatives. Al final cantem cançons tots plegats.
- -16 de setembre (Marinaleda-Osuna)
A Osuna no s'havia pensat cap acte però la mateixa gent d'allí l'organitza. A les 9 del vespre se celebra una xerrada-debat al saló d'actes de la biblioteca municipal. Hi assisteixen unes 60 persones. Animat debat sobre OTAN, militarisme, OC, etc. S'acaba amb la polèmica violència-no-violència.
- -17 de setembre (Osuna-Morón)
A Morón l'ajuntament no vol saber res de la Marxa. Es troben de fira.
- -18 de setembre (Alcalà-Sevilla)
A Sevilla s'havia convocat una concentració al parc del Valle. Acudeixen moltes persones, unes 100 bicis i molta gent a peu. S'improvitza una manifestació per Sevilla ja que la poli no deixa que se celebri l'acte programat al parc. Posteriorment se sumen al dejuni públic que aquell dia els no-violents sevillans realitzen per la pau mundial i contra la cursa d'armaments.
- -20 de setembre (Dos Hermanas-Las Cabezas)
No es fa cap acte només es posa una

- parada perquè també estan de fira.
- -21 de setembre (Las Cabezas-Lebrija)
Per aquest dia estava pensat fer alguna cosa de passada a Lebrija i arribar tots fins a Trebujena. Es modifiquen els plans inicials perquè avisen anunciant que a Lebrija hi havia interès. L'ajuntament s'ofereix a col·laborar i cedeix el local de la casa de cultura. Allí celebrarem a la nit un animadíssim debat sobre OTAN, militarització i violència/no-violència.
Dos dels integrants de la marxa van cap a Trebujena on l'ajuntament i el PCA (partit majoritari allí) havien preparat una calorosa acollida i un ben organitzat acte contra l'OTAN. Hi participen unes 300 persones.
- -22 de setembre (Jerez-Rota)
A Jerez s'havia fet poca propaganda, per això se sortí per la tarda amb el megàfon. A l'institut de ioga es realitzà un col·loqui on fonamentalment es parlà de no-violència. Assistiren unes 30 persones però totes molt interessades i amb força participació.
- -23 de setembre (Jerez-Rota)
Des de 13 Km. abans d'arribar a la base vam poder anar apreciand la grandària de la base nord-americana. L'ajutament de Rota pràcticament no col·laborà en res ni tampoc va facilitar les coses. Per la tarda organitzàrem una breu encartellada i es van repartir manifestos de la Marxa.

- -24 de setembre (Rota-San Fernando)
A les 8,30 quatre participants de la Marxa s'encartellaren enfront de la base. Estigueren allí dues hores sense cap problema. Es van repartir nombrosos manifestos. Posteriorment prengueren camí cap a San Fernando tots els integrants de la Marxa. Allí estaven esperant una vintena de persones. Per la tarda se celebrà una taula rodona on participaren PCA, PSOE, CNT, PSA, ecologistes, objectors de consciència i dos regidors. Es tractà el tema de la platja de Camposoto, emprada per la Marina com a camp de tir.
- 25 de setembre (S.Fernando-Cadís)
La nit anterior, a la taula rodona, es convocà una marxa cap a la platja de Camposoto. Després de passar per la platja volíem anar a Cadís però la policia detingué quatre components de la Marxa. Un cinquè es trobava a Cadís gravant un programa de ràdio. La detenció tenia per objectiu impedir l'accés a la platja. La versió oficial és que els agents demanaren la documentació i se'ls respongué amb insults i agressió (!). Ingressaren al dipòsit de presons de la policia municipal.

- -26 de setembre (Cadix-Puerto Real)
Per la tarda a Puerto Real es féu un simbòlic "enterrament de la pau" que tingué força èxit entre la gent. Posteriorment se celebrà el míting-festival de clausura de la Marxa.
El 28 de setembre surtien en llibertat provisional amb fiança els detinguts, amb la qual cosa s'acaba la Marxa, per ara.

LES CONSEQÜÈNCIES DE LA INTERVENCIÓ MILITAR: UNA CRÍTICA DE LES OPINIONS AL RESPECTE (i II)

2-Els militars com una èlite de classe.

La posició clàssica d'aquesta línia és la presentada per John Johnson en la seva anàlisi dels militars a l'Amèrica Llatina. El seu enfocament està orientat històricament i emfatitza allò que considera que és un model en canvi en la seva fase més recent de la història militar latinoamericana -la creixent proporció de militars amb origen social de classe mitja i baixa.

En primer terme, aquest nou model és contemplat com acompanyant d'una tendència general de les societats d'Amèrica Llatina. L'aparició de les classes mitges determinà un canvi a l'estructura completa de la societat, amb el corresponent ajustament en el si del sistema polític. Les classes mitges reemplaçaren en el poder la tradicional aristocràcia terratinent en la majoria dels països, i aquesta àmplia transformació es veié reflectida també a les Forces Armades.

A més a més, el professor Johnson apuntà dos factors més que explicarien per què les classes mitja i baixa estan incrementant la seva participació a les Forces Armades. Primer, el desenvolupament econòmic i tecnològic en els països d'À.Llatina que amplia les oportunitats de les èlites educades. Segon, un increment en el nivell general d'educació de la població que possibilita a les classes més baixes l'accés a les escoles militars.

Les conseqüències més importants d'aquest model en transició en el si de les Forces Armades es refereix a les variacions en llur orientació política. D'acord amb el professor Johnson, l'origen social de classe mitja dels militars determina el seu interès per la modernització i la democràcia almenys en els seus nivells econòmics i socials. Com ell mateix afirma: "Ara que els oficials provenen creixentment de les classes mitges baixes i de les masses treballadores es pot esperar que les forces armades estiguin més disposades que abans a gravitar cap a posicions identificades amb les aspiracions populars i a treballar amb els representants dels elements populars".

D'aquesta manera els punts de mira social i econòmic dels militars són vis-

tos com a coincidents amb els de les classes mitges. Hom pensa que estan d'acord amb la majoria dels afers importants: industrialització, capitalisme d'estat, nacionalisme i reforma agrària. De qualsevol manera, respecte a les orientacions polítiques, el professor Johnson reconeix que els militars, malgrat llur origen social, són diferents a la seva contrapartida civil. Un executiu fort i mètodes totalitaris, havent descartat la democràcia representativa, han estat característiques de les orientacions polítiques dels governs militars.

En termes d'orientacions socials i econòmiques, es formulen algunes proposicions sobre els punts de vista dels militars. A despit de la importància conferida a l'origen social, algunes d'aquestes proposicions es basen més en els nivells de professionalització i institucionalització de la institució militar que sobre la seva predominància de classe mitjana.

Aquest és el cas de la industrialització on les orientacions positives dels militars són determinades, segons Johnson,

"gairebé exclusivament en la mesura que s'ha portat a terme la professionalització del militar, i l'origen social dels oficials no sembla ésser un factor que porti d'un camí a un altre".

Referent al capitalisme d'estat, en allò que concerneix a la industrialització, l'origen social dels militars contribueix a afavorir llur orientació en tant que no els molesta més l'estat que el control privat ja que no provenen de famílies empresarials. Endemès, el poder financer que són capaços d'exercir mitjançant l'administració dels projectes econòmics públics és de tal magnitud que "no podrien pensar en aconseguir-ho mai per ells mateixos".

El Nacionalisme és un afer en virtut del qual les classes mitges civils i els militars s'enfronten per ser considerats els seus autèntics defensors. Es respecte al nacionalisme econòmic que tant les característiques institucionals com el seu interès de representants de les classes mitges sembla refermar l'actitud positiva dels militars: "Però han dedicat llurs millors esforços rera el nacionalisme econòmic, que, segons cre-

uen, protegeix contra l'esgotament de recursos naturals irremplaçables per estrangers i que dona una millor garantia que els complexos industrials essencials per a un estatament militar fort, faran eventualment llur aparició".

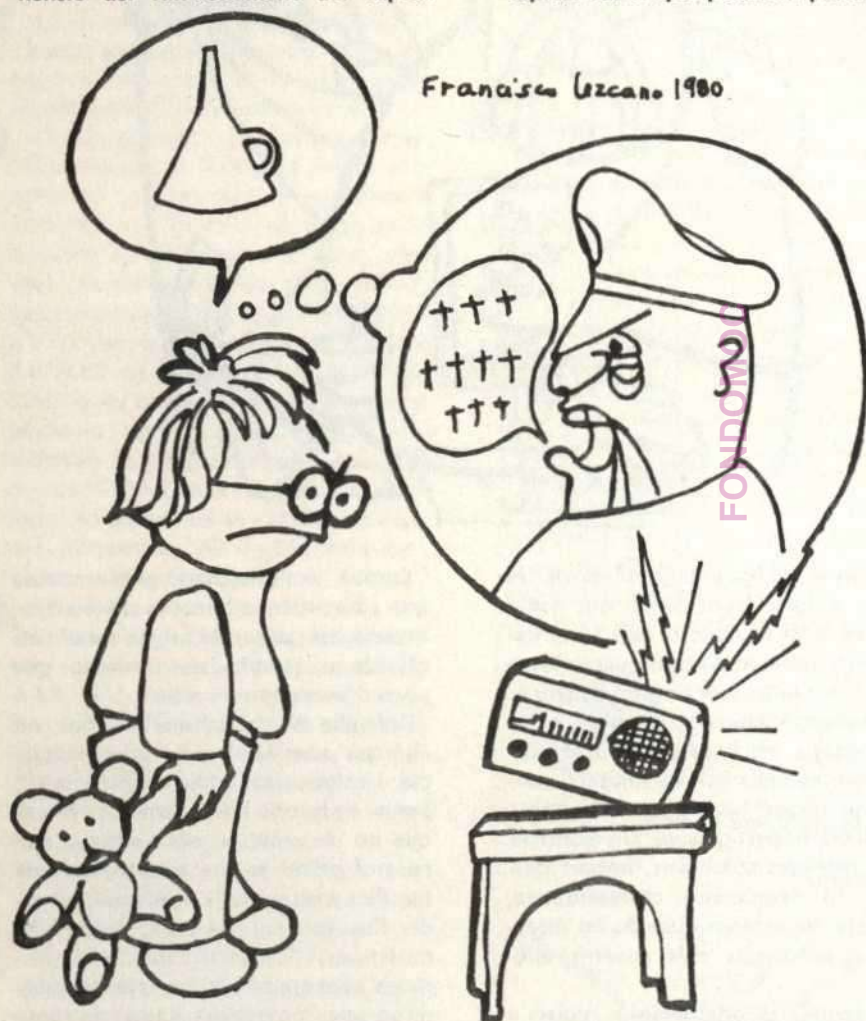
Finalment, la reforma agrària es veu afavorida amb restriccions pels militars i també pels sectors mitjans. Aquí, les creixents relacions entre ells són vistes com a determinants per a llur actitud. Encara més, en l'anàlisi de les motivacions d'aquest desganat afavoriment de la reforma agrària, el professor Johnson esmenta més factors contradictoris i confusius. D'acord amb ell "en tant que els militars han tingut una comprensió del funcionament del capital

sa i la seguretat. La urgència de posseir una parcel·la de terra i una llar als afores de les superpoblades ciutats és compartida tant pels civils com pels militars". Aquest tipus de raciocini no sembla gaire coherent amb les altres característiques esmentades per Johnson com a components del que podria denominar-se la bàsica orientació modernitzadora dels militars, tal com llur actitud cap a la industrialització, el supòsit que no mantenen aliances amb l'aristocràcia terratinent donat fins i tot el seu origen social baix. Llevat que es consideri que el significat d'aquest origen és fàcilment reemplaçat per la necessitat de sobrepassar-lo ja que en aquest cas sí que podríem parlar de la

tant de la seva orientació modernitzadora i democràtica. La seva hipòtesi bàsica afirma que les classes mitges a l'Amèrica Llatina no constitueixen un bloc homogeni sinó que existeixen contradiccions fonamentals entre elles, d'aquí que no es pugui sostenir la suposició que els seus objectius s'expressaran en el desenrotllament democràtic i l'estabilitat política. En conseqüència, els governs militars representants dels interessos d'aquestes classes mitges reflectiran les seves contradiccions i divisions ideològiques.

Aquesta heterogeneïtat de les classes mitges troba el seu origen en el desenvolupament històric dels països de l'Amèrica Llatina i impedeix qualsevol generalització sobre el seu paper polític o el paper dels seus representants. Nun és explícit: "Em refereixo a la tensió estructural de les orientacions de la classe mitja que desitja unes condicions de desenvolupament econòmic i estabilitat monetària; protecció estatal i no intervenció, millorament dels serveis públics i reducció d'impostos; increment de la productivitat rural i respecte a la propietat rural; llibertat d'opinió i repressió de les opinions contràries a l'estatu-quo; abolició dels privilegis i accés a les recepcions aristocràtiques; etc." Aquesta ambigüïtat essencial de les classes mitges col·loca des entre la necessitat d'emprar la classe treballadora com a carn de canó contra l'oligarquia i la necessitat de protecció d'aquesta oligarquia quan les masses semblen estar fora de control, condueix a un model característic de compromís. Quan els governs elegits arriben als límits d'una situació ambigua com ara les caracteritzades per aquest model de compromís que no pot durar gaire, han de fer una elecció. En realitzar-la, hauran d'alinear-se necessàriament amb algun dels seus suports. "Quan el moment de la decisió arriba finalment, les classes treballadores i les classe altes poden o no veure's afectades per la decisió del govern. Depèn de si la solució és una política laboral oberta o una oligarquia. Però a causa de llur posició en l'espai socio-polític, determinats sectors de les classes mitges es veuran sempre afectats qualsevolga que sia la decisió...Aquí és on intervé l'exèrcit."

L'exèrcit és vist així com una institució representativa de les classes mitges en els països avançats de l'Amèrica Llatina. Com a conseqüència d'això, les contradiccions d'aquestes classes estaran reflectides en les divi-

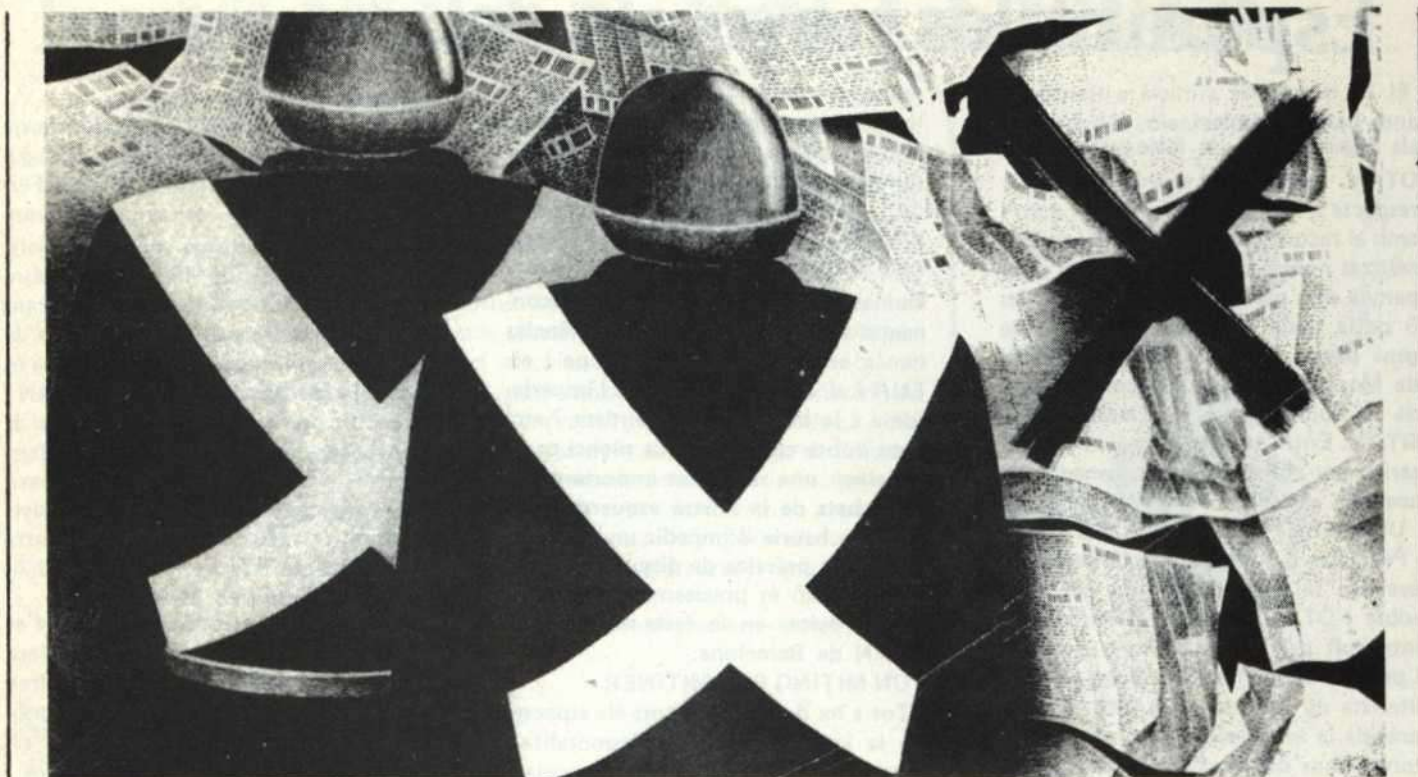

privat, usualment han acabat realitzant alguna inversió de capital privat en propietats immobles. Poden associar una finca amb una propietat familiar més ràpidament i significativament del que fan com una factoria impersonal i conseqüentment les seves simpaties poden allistar-se més fàcilment amb els terratinents que no amb els empresaris o els homes de negocis...Històricament la terra significava poder a Amèrica Llatina; avui és associada amb la rique-

validesa de l'origen social com una variable explicatòria plenament qüestionable.

José Nun aprofundí en aquest dubte i inicià una polèmica ben coneguda on contestà les hipòtesis bàsiques de Johnson sobre la relació entre el paper modernitzador dels militars i llur origen social de classe mitjana.

Per bé que està d'acord amb la identitat d'interessos entre la classe mitja i els militars, Nun argumenta al vol-

sions internes de les Forces Armades, mediatitzades per alguns trets de la mateixa institució. De tota manera, Nun adverteix contra la tendència a considerar les divisions en el si de l'exèrcit com un reflex mecànic de les divisions presentades per les classes mitges. Una anàlisi rigorós d'aquesta qüestió i sobretot d'ambdós grups ha de ser realitzat abans que es pugui donar conclusió específica alguna del subjecte de la investigació. A més emfatitza el fet que no està proposant una explicació monista sinó que reconeix la importància d'una multiplicitat de factors en l'explicació del fenomen militar.

Els militars poden jugar diversos papers en la seva defensa de les classes mitges i poden classificar-se en varietats "progressistes" o "regressives". La primera assisteix a la consolidació de nous grups socials i alguns autors la consideren apropiada per a qualificar el rol de l'exèrcit quan donen suport a la classe mitjana en la seva lluita pel reconeixement polític de l'oligarquia tradicional, a començaments de segle. En la segona varietat, la preservació dels elements d'un ordre social existent és emfatitzada i aquest pot considerar-se com un dels objectius dels recents règims militars latinoamericans, que defensen els interessos de les classes mitges, una volta consolidat el seu poder, contra les possibles amenaces per part dels sectors populars que vulguin fer sentir la seva veu.

3.-Els militars com una èlite situacional.

Samuel Huntington(1) és considerat com el més important representant d'aquesta tendència. Veu el paper dels militars com primàriament determinat per l'estructura social: quan hi ha un baix nivell d'institucionalització, on el sistema polític no està prou desenvolupat i integrat com per acomplir llurs funcions, els militars es comprometen en política. Però no tan sols ells, es dona una politització general de les forces socials i les institucions: estudiants, organitzacions religioses, sindicats, homes de negocis -també tendeixen a enredar-se en política. L'absència d'institucions polítiques efectives capaces de mediatitzar demandes socials és la responsable d'aquesta "crua confrontació" de forces socials, cadascuna de les quals empra els seus propis mitjans. Huntington adopta l'expressió "societat pretoriana" per a referir-se a una societat d'aquesta mena.

D'acord amb aquest punt de mira "les explicacions dels militars no expliquen les intervencions militars". Amb aquesta frase Huntington confronta els dos enfocaments previs en la seva exclusivitat: "...les causes més importants de la intervenció militar en política no són militars sinó polítiques i no reflecteixen les característiques socials i organitzatives de l'estament militar, sinó l'estructura social i institucional de la societat". S'hauria de fer notar que no es tracta de negar la contribu-

ció explicativa realitzada pels factors socials i institucionals sinó d'atribuir el paper més important als factors estructurals de la societat en un determinat moment. Això queda bastant clar a través de la seva anàlisi, on s'apunta el rol exercit per tots aquests factors en l'explicació de l'actuació militar.

Huntington considera tres estadis diferents de l'evolució d'una societat, en cada un dels quals els militars juguen un paper diferent. En el primer estadi, quan un pretorianisme oligàrquic porta a un altre de radical, els militars adquireixen gradualment més autonomia i el seu paper és modernitzador i progressista. Desafien l'oligarquia en ebenfici de les classes mitges i prometen reformes socials i econòmiques.

En una segona fase, el pretorianisme de masses reemplaça el radical i els militars es comporten com a guardians de l'ordre existent contra les incursions de les classes baixes.

El punt de vista de Huntington sobre el paper dels militars pot ser resumit en la seva frase més coneguda: "EN EL MON DE L'OLIGARQUIA EL SOLDAT ES UN RADICAL; EN EL MON DE LA CLASSE MITJA ES UN PARTICIPANT I UN ARBITRE; QUAN LA SOCIETAT DE MASSES SURT A L'HORIZO ES CONVERTEIX EN UN GUARDIA GELOS DE L'ORDRE EXISTENT".

Esperant les novetats del moviment

El 10 d'octubre s'inicià a Barcelona amb bastanta expectació, almenys per als organitzadors, la festa-míting anti-OTAN. Amb un cel que havia clarejat respecte a les primeres hores del matí i amb el record frsc del fracàs del míting realitzat només dos dies abans en companyia dels partits parlamentaris, a les 6 de la tarda començà l'afluència de gent per la porta del Poble Espanyol de Montjuïc atenent a la convocatòria de la Coordinadora de Comitès anti-OTAN. Entre 10 i 20 mil persones passarien per allí al llarg de la jornada que acabaria a altes hores de la matinada.

UN DEBAT DESMORALITZADOR

Per a les 6 i mitja de la tarda estava prevista la realització d'un col·loqui sobre l'OTAN, l'ingrés i el seu entorn introduït pel filòsof Manuel Sacristan i per un representant del Grup Antimilitarista de Barcelona (GAMBA). Després de la introducció es passà a les intervencions del personal on es posà de manifest quant de malament està la nostra entranyable i decadent "extrema esquerra" barcelonina. Un militant d'un grupuscle troskista s'entestava a recomanar-nos a tots el programa del seu partit en un discurs delirant ple de llocs comuns i dogmes de fe. Quan a prou feines s'havia nomenat el terrorífic nom d'OTAN un altre "extremista" barceloní ens castigava explicant-nos els horrors de les intervencions militars del Pacte de Varsòvia. Un anarquista, molt agut, es despenjava assenyalant, no se sap ben bé a sant de què, les diverses dolenteries de "la ETA". Portàvem tres o quatre intervencions i tot allí havien estat bestieses... Calgué explicar a tort i a dret que allí no ens trobàvem per fer proselitisme barat que ni tan sols els pro-soviètics més acèrrims de l'Estat espanyol proposen l'ingrés de l'Espanyol al Pacte de Varsòvia, que posats a parlar d'intervencions militars també es podrien dir quatre paraules de la "impermeabilització de fronteres" a Euskadi i que sobre el tema ETA -com en tants d'altres- no hi ha llibertat per a debatre en aquest país.

Entre rèpliques i contrarèpliques alternades totes elles amb esgotadores intervencions tècniques-informatives a càrrec dels especialistes de rigor carregats de bones intencions, transcorregué el temps i es tancà el debat. Res, o quasi res, es digué sobre els temes i qüestions que ens volten pel cap a tots p.ex.: com caracteritzem aquest règim

espanyol amb la seva colza, el seu 23 F les seves almeries i arreguis, i les seves preses atlantistes? Què cal dir d'aquesta ambígua i vergonyosa postura de l'oposició parlamentària enfront a un ingrés que s'accepta de fet? com hem d'enfocar la lluita anti-OTAN? Quines possibilitats existeixen de connectar amb les iniciatives i experiències que s'estan detectant a Europa i els EUA i al Tercer Món contra l'imperialisme i la bogeria armamentista?, etc. Sens dubte els 40 anys de silenci constitueixen una dificultat important per als debats de la nostra esquerra, però això no hauria d'impedir un cert progrés en la pràctica de discussions i debats. I això és precisament el que es notà a faltar en la festa-míting anti-OTAN de Barcelona.

UN MITING POC MITINER

Tot s'ha de dir, i no tots els aspectes de la jornada varen ser desmoralitzadors. El míting, p.ex., que s'encetà a les 9 de la nit, tingué aspectes interessants relacionats amb el to de les intervencions, llevat d'alguna excepció. Un to distant per sort del triomfalisme i la recerca de l'aplaudiment fàcil. Pep Subirós, director de la revista "El Viejo Topo" obrí el torn d'intervencions referint-se a les declaracions d'un portaveu del govern sobre l'adulteració del vi en les quals aquest es tancà en banda a donar informacions sobre el tema per considerar-ho "desestabilitzador". "Abans —assenyalà Subirós— allò desestabilitzador eren les vagues i reivindicacions laborals, ara fins i tot informar de l'adulteració del vi ho és. Probablement els qui estem aquí avui estiguem desestabilitzant el país", Referint-se a l'actual conjuntura de desmobilització a Catalunya manifestà també: "Possiblement el que estem fent ara contra l'ingrés no tindrà una transcendència immediata emperò no per aquesta raó ens de quedar-nos creuats de braços". Sobre el mateix punt insistí el representant de la Coordinadora de Comitès anti-OTAN: "Una vegada més ens neguen la paraula, ens volen ficar a l'OTAN de la mateixa manera que Franco imposà les bases ianquis, però no hem de callar perquè encara que hi ingresem haurem de lluitar per a sortir-nos-en". Després de referir-se a la tradició colpista de l'OTAN, el representant de la Coordinadora considerà l'entrada com "reivindicació dels colpistes" informant més endavant de l'existència de més de

100 comitès a Catalunya.

"Es possible que això que se'ns havia ficat tan a dintre, el desencís, s'estigui acabant", començà afirmant Paco Fernández Buey. "Es veritat que dura encara un gran fatalisme sobre qüestions com la recollida de signatures o sobre la inevitabilitat de l'ingrés. No obstant això una de les nostres tasques ha de ser la de convèncer els fatalistes que és possible guanyar la batalla de l'OTAN i la millor pressió que podem fer avui és convèncer-nos que el que estem fent aquí és el començament d'un moviment nou que contactarà amb aquests 500 mil manifestants dels EUA contra la política de Reagan, els 300 mil d'Alemanya per la pau, etc.etc."

Davant de les 8 mil persones que es trobaven en aquells instants a la Plaça Major del Poble Espanyol proseguïren les intervencions d'Isabel Clara Simó, directora de Canigó, López Bulla, secretari de les CCOO de Catalunya i Luís Otero. Aquest darrer manifestà que ja que ha expirat el termini de l'actual tractat de "cooperació" amb els USA el govern hauria de complir el que en ell està contemplat, sense renovar-los: "que las bases sean evacuadas en el plazo de un año".

Finalment el secretari general de CCOO de Catalunya anuncià l'acord del seu sindicat "dirigit a recolzar qualsevol mobilització contra els propòsits bel·licistes d'UCD, independentment de la força que la convoqui". López Bulla, que a diferència de la resta d'oradors preferí les fórmules de l'aplaudiment fàcil a l'exposició de continguts, repetí la seva ja coneguda sentència: "queremos una senyera con cuatro barras pero no con barras y estrellas". Amb fórmules d'aplaudiment o sense ells el que és cert és que el públic no exterioritzà una gran passió en crits i consignes. Desmoralització en el ambient? Desencís o derrotisme?, o al contrari noves actituds, menys fervoroses però potser més madures, d'aquest "moviment nou" al qual s'havien referit les intervencions? Aliens a totes aquestes preguntes, minuts després del míting la massa del Poble Espanyol retorçava els seus cossos. No era la bomba de neutrons, era el cha, cha, cha.

MARIO VILA

POBLES EN LLUITA

Us presentem en aquest número un Melic enquadrat dins d'un dels altres camps de divulgació i d'investigació de LA PUÇA: l'antiimperialisme. Aquesta vegada hem centrat el tema a explicar-os i analitzar cinc focus de tensió internacional, resultat del desenvolupament d'una intensa lluita de classes en aquells països o zones determinats. Així ens referim a l'Orient Mitjà, amb tot el conflicte àrab/israelià i amb la justa lluita del poble palestí com a epicentre del problema. Per un altre costat tornem a parlar de El Salvador però també més en general sobre la lluita de les classes populars d'Amèrica Llatina, les seves perspectives i modalitats en l'actualitat. Analitzem també l'enrevessada situació a l'Iran on ja es pot parlar clarament d'un procés contrarrevolucionari vinculat a l'integrisme islàmic i que té com a eix a l'Ayatollah Jomeini, contra les aspiracions del poble Kurd o del mateix poble de l'Iran. Per un altre costat fem un repàs a la lluita dels presos a l'Ulster que, ara per cert ja ha acabat i a més amb una derrota, que ens ha de doldre a tots. I finalment també analitzem el desenvolupament de la lluita de la classe treballadora polaca, potser gran esperança renovadora i revolucionària en aquesta situació de crisi i desencís, que esperem que no es trunqui ni moderi els seus plantejaments de canvi de l'estructura d'explotació i burocratització pròpia també de les societats de l'Est.

IRAN, DEL LABERINT CAP A LA GUERRA

ELS EUA NO ES CONFORMEN

La caiguda del sanguinari Xa el 1979, suposà per a l'imperialisme (nordamericà i occidental; no hi ha d'altres) el seu principal fracàs després de la derrota al Vietnam. Els EE.UU. havien assignat a l'Iran el paper de país gendarme" sub-imperialista a l'Orient-Mitjà, proporcionen al règim del Xa grans quantitats d'armament, i, per obra de les mobilitzacions del poble iraní, es trobaren de sobte sense "país gendarme", i a més a més amb que tot l'arsenal es tornava en contra seva. Situació molt fotuda per a l'imperialisme agreujada per la qüestió dels agents nordamericans retinguts durant un any a Teheràn, i pel fet que Iran era una important potència petroliera, així com

un enclau estratègic de molta importància. Per acabar de completar el desastre nordamericà, el nou Iran abandonà el CENTO - aliança militar composta per Iran, Pakistan, Turquia, Gran Bretanya, i els EE.UU., complementària a l'OTAN-, el que provocà l'enderrocament definitiu d'aquesta aliança militar.

En el pla econòmic la pèrdua d'Iran fou també una autèntica catàstrofe per a l'imperialisme; p.ex., només a l'any 1979, la revolució iraniana suposà per als EUA pèrdues de més de 5.000 milions de dòlars -segons el Chase Manhattan Bank-, l'anul·lació de comandes d'armes per valor de 9.000 milions de dòlars, etc. i, sobretot, significà que Iran, quart productor mundial de pe-

trol, en refermar la seva pertinença a l'OPEP ho fes ara des d'una posició independent i fortament antiimperialista.

Totes les temptatives de l'imperialisme per recuperar el seu domini sobre Iran fracassaren estrepitosament. Per un costat, havien perdut als seus "homes de confiança" a l'interior de l'Iran: els caps militars del Xa, entrenats als EUA (1) i els membres de la SAVAK havien estat executats o s'havien exiliat; i els funcionaris de l'ambaixada USA, en la seva major part agents de la CIA, havien estat detinguts pels "estudiants islàmics". D'altra banda, les temptatives d'intervenir des de l'exterior se saldaren amb estrepitosos fracassos, com aquella ridícula operació en la qual els avions ianquis varen xocar entre ells mateixos, i amb una generalitzada irritació dels aliats dels EUA.

De cop i volta els nord-americans cercaren un nou "país gendarme" a la zona del golf Pèrsic, fixant el seu objectiu en l'Aràbia Saudí -intent que encara avui no acaba d'afermar-se-, i a l'ensens planejant un ambiciós "triangle estratègic" defensor dels interessos USA, que permetria també imposar llur domini en el conflictiu Proper Orient. L'esmentat triangle estava compost per Israel, Aràbia Saudita i Egipte: és fàcil apreciar les dificultats del seu projecte, la seva rendibilitat en

cas d'assolir-se i les raons de la història nord-americana per la recent mort de Sadat, que pot espatllar-ho tot una altra vegada.

Per l'altre flanc els EUA tractaren de recolzar-se en el Pakistan —el règim del qual era, no gensmenys, massa inestable— i sobretot desestabilitzar Afganistan per a intervenir allí i poder cercar a Iran, per un costat, i a l'URSS per un altre. L'ajut prestat per l'exèrcit soviètic al poble i al govern legítim d'Afganistan, frustrà els propòsits de l'imperialisme; per bé que aquest ha continuat amb els seus intents: és consegut que a les instal·lacions de la CIA a Egipte s'entrenen guerrillers afgans reaccionaris, que després són traslladats en avió a la frontera amb és fàcil imaginar-se amb quines finalitats.

Com es veu, la tensió es mantenia elevada a la zona. I es veïa agreujada per la guerra desencadenada per Irak contra Iran. Irak aspirava a l'hegemonia de la zona (i abans que tot a controlar el petroli del sud-oest de l'Iran) i desencadenà les hostilitats aprofitant la feblesa iraniana.

EL PRI GUANYA LA PARTIDA

Mentrestant la revolució es complicava i es deterioraven les condicions econòmiques i polítiques. Els mollahs del Partit Republicà Islàmic, recolzant-se en una interpretació reaccionària de l'islamisme (que en realitat amagava el seu poder com a casta burocràtica i la seva total manca d'un programa econòmic i polític coherent), anaren imposant-se i fent cada volta més difícil la gestió del president Bani Sadr. Després de la caiguda de Bazargan, Bani Sadr, un brillant economista que havia estat el principal assessor de Jomeini a l'exili —i que gaudia de la confiança de l'Ayatollah— accedí a la presidència de la república. Sustentant-se en els aspectes més progressistes de la tradició islàmica, Bani Sadr proposava un original model polític i econòmic, descentralitzat, autosuficient, àdhuc ecologista, i fortament antiimperialista (2). A l'ensens, com a cap d'estat, assumí el comandament de l'exèrcit en la guerra contra Irak i es preocupà de dotar-lo d'efectivitat tant de com de "disoldre l'exèrcit-policia heretat del Xa", una de les seves més constants preocupacions.

La seva gestió, no gensmenys, fou sistemàticament boicotejada pel PRI, que finalment, el juny passat, aconseguiria imposar-se i expulsar Bani Sadr

del poder. Aquest fet marca clarament el punt on es fa evident la contrarrevolució a l'Iran, encapçalada i dirigida pel PRI. Però la contrarrevolució ja havia començat abans, és clar. El juny de 1980 l'organització Mujaidin Khalq (Combatents del Poble) hagué de tornar a la clandestinitat.

Aquesta organització havia sorgit el 1965 per iniciativa de tres joves universitaris, per a lluitar "contra l'imperialisme nord-americà i el feixisme del Xa". Els seus quadres militars s'entrenaven en camps de l'OAP. Es tractà del principal moviment d'oposició al Xa i cap a l'any 1971 la SAVAK atacà l'organització amb tanta força que el 90 per cent dels quadres mujaidins foren detinguts, torturats, assassinats. No per això acabaren la seva lluita armada. Recolzaren tàcticament Jomeini però a la seva tornada les seves relacions es refredaren ràpidament. En el transcurs de l'any escàs entre una i una altra clandestinitat, es donaren a conèixer al poble, es dotaren d'una sòlida base organitzativa i aconseguiren de reunir un important arsenal d'armes.

Qualificats repetidament com "marxistes islàmics", els mujaidins formen part, més aviat, dels grans corrents de l'Islam iranià. Però no de l'islamisme clerical del "dol", el "xiiisme ngre", sino de l'Islam del màrtir, viu, popular, anti-clerical: el "xiiisme roig". Reconeixen la influència d'Ali Shariati, un dels més grans pensadors laics del xiiisme i la revolució iraniana (mort el 1977), i també es reconeixen deutors de les teories de Carlos Marighella, el famós dirigent de la lluita armada al Brasil, autor d'un mític manual de guerrilla urbana.

Actualment l'organització dels mujai-

dins compta amb tres "esgrons" o "cercles": els dels combatents, els dels partidaris i els dels simpatitzants. L'organització es troba present a totes bandes: entre els "pasdaran" ("guardians de la revolució"), a l'exèrcit, a l'administració pública i fins i tot estan infiltrats en el govern. Un sector del clergat xiïta també els recolza, tal vegada no molt a gust sinó perquè no es veu qui més pot resistir a Jomeini i el PRI.

La convergència entre Bani Sadr i els mujaidins era poc menys que inevitable: el 25 de juny, data en què el Parlament, dominat pel PRI, destituí arbitràriament Bani Sadr, els mujaidins varen organitzar a Teheran una massiva manifestació de suport a Bani Sadr, on es produïren sagnants enfrontaments amb les forces de xoc del PRI.

Més endavant els mujaidins donaren refugi i cobertura a Bani Sadr. L'eficàcia amb què l'amagaren i la forma com Bani Sadr i Radjavi —secretari general dels "Mujaidins Khalq"— pogueren despistar les vigiladíssimes fronteres per a traslladar-se cap a París, demostren l'enorme suport popular amb què compten els mujaidins, tant com l'excel·lent infraestructura organitzativa.

Bani Sadr i Radjavi anaren cap a París amb l'objectiu de donar un ressò més gran a nivell internacional al combat de la resistència iraniana. El 18 de juliol passat anunciaven que les forces que ambdós representaven havien constituït un Consell Nacional de Resistència, al qual aviat se sumarien algunes de les minories nacionals existents a l'Iran, com ara els famosos i combatius kurds. Els plantejaments del C.N.R. són progressistes i democràtics, i reagrupen l'única oposició real existent a l'Iran contra la dictadura que el PRI imposà ja sense ambigüitats després del 25 de juny.

La brutal repressió desencadenada pel PRI s'ha cernit sobretot contra els mujaidins: més del 80 per cent dels engarjolats tant com la majoria dels incomptables afusellats pertanyen a aquesta organització, que no per això ha deixat de combatre, arribant fins i tot a realitzar manifestacions públiques a Teheran. Prova de la seva força, i del suport de la població, és que fins i tot en el si del Majlis (parlament) hi ha hagut qui ha sortit recentment en defensa dels mujaidins, contra la campanya denigratòria del PRI.

El Consell Nacional de Resistència és la més seriosa alternativa a Jomeini i

la dictadura del PRI. Compta amb suports dintre l'exèrcit, un fort suport popular, estructuració i implantació sòlides i un programa coherent a més a més d'una certa legitimitat encarnada en la figura de Bani Sadr. Fóra la sortida més racional i viable a l'actual cruïlla iraniana però determinades superpotències faran l'impossible per a frustrar-la, donat el caràcter d'esquerra i antiimperialista del C.N.R.

Existeix també una oposició de dretes, reaccionària, al règim de Jomeini. Amb aquest bloc el C.N.R. ha rebutjat qualsevol contacte i a l'inrevés. El seu propòsit és reinstaurar la dinastia Palhevi i en conseqüència el domini imperialista. Els grups monàrquics existeixen només a l'exterior de l'Iran i allí efectuen accions com ara el famós segrestament, el darrer estiu, d'una patrullera iraniana (segrest realitzat amb el beneplàcit de les autoritats espanyoles). La composició d'aquests grups no sembla gaire harmoniosa, ni tampoc les seves relacions: la vídua de l'ex-Xa i el seu fill Reza Ciró, que viuen a Egipte (malgrat que potser aviat hagin de fortre el camp d'aquell país, després de la mort de Sadat, llur protector) no acaben de posar-se d'acord amb la germana de l'ex-Xa, la princesa Ashraf Palhevi, una coneguda traficant internacional de drogues dures a l'engròs. Aquesta última, des de París, finança grups com "Azadegan" (Tropes Iranianes d'Alliberació), i aquests, a la vegada, mantenen connexions amb Japur Baktiar, el darrer primer ministre del Xa, que es defineix com "socialdemòcrata".

De fet tot el bloc monàrquic gira entorn d'"Azadegan", sinistral organització dirigida per l'ex-general Buhran Aryana, antic cap de l'Estat Major de l'Exèrcit del Xa, i format a les escoles militars nord-americanes. Li assisteix l'ex-almirall Habibollahi, darrer cap de la Marina Imperial del Xa.

Es probable que aquesta organització sigui un muntatge de la CIA: "Azadegan" té la seva base d'operacions a Turquia, "molt a la vora de la frontera iraniana", segons han declarat els seus mateixos caps. I precisament a Turquia es troba també la base d'operacions de les activitats de la CIA contra el règim iranià, segons informava el diari nord-americà "Washington Post". Quina fel·liç coincidència! A la vegada prop de la frontera iraniana existeixen importants instal·lacions de l'OTAN a Turquia. Aquesta aliança militar ha fet pública, unes quantes vegades, la seva "inquietud" per la situació a l'Iran

i per una hipotètica "intervenció i infiltració de la Unió Soviètica a l'Iran". En aquestes paraules, com en d'altres declaracions semblants fetes recentment per l'OTAN respecte Egipte, s'aprecia una claríssima amenaça d'intervenció.

El poder del PRI a l'Iran és cada vegada més feble, privat dels seus principals dirigents a causa dels espectaculars atemptats. L'opinió pública internacional se sent sorpresa per les bombes que eliminen els més importants càrrecs del govern sense que ningú no les reivindiqui. En el context, poc menys que de guerra civil existent a l'Iran, aquests atemptats poden considerar-se lògics, però, qui posa les bombes? Resulta curiós que, després de l'atemptat que costà la vida a Ali Rajai i Javad Bano-har, el secretari general dels mujaidins, Radjavi, declarà a Le Monde que "no creia que el seu moviment fos responsable de l'atemptat". De fet la tàctica dels mujaidins sembla orientar-se darrerament més aviat cap a la realització, francament arriscada i coratjosa, donat el context repressiu, de manifestacions i mobilitzacions populars.

EL PRI GUANYA LA PARTIDA POSSIBLES SORTIDES

Les possibles sortides a l'actual situació a l'Iran són les següents:

-Que tot continuï igual: la inacabable guerra amb Irak, el caos econòmic, Jomeini comprant armes a Israel, el PRI reprimint salvatgeament els mujaidins i qualsevol oposició, els atemptats contra membres del govern i mol·lahs, etc. Aquesta "sortida", a llarg o mitjà termini, és inviable.

-La guerra civil. Hi ha qui afirma que ja ha esclatat, però crec que aquesta asseveració no pot fer-se fins que l'exèrcit iranià es vegi implicat, partint-se en dos o més grups, en els actuals enfrontaments.

-Una sortida militar: l'exèrcit s'imposa sobre el poder religiós, governa i reestableix "l'autoritat i l'ordre", apel·lant a l'urgent necessitat de pacificar la reraguarda per a poder guanyar la guerra. Però, es troba en condicions l'exèrcit iranià per a semblant acte de força? Sembla estar molt dividit i dèbil, sense comptar amb la gran influència que Bani Sadr encara hi conserva. Per un altre part, cap a on apuntaria un Iran novament dirigit pels militars?

-L'Iran de Jomeini, per a sobreviure com a règim, s'alia amb l'URSS. Rafsamajani ha proposat ja aquesta idea, més o menys secundat per l'inqualificable Tudeh (PC "ortodox", tolerat

pel PRI). Resulta molt difícil que semblant proposta es dugui a terme, no solament per les pressions de l'imperialisme sinó també perquè és dubtós que l'URSS acceptés un projecte com aquest que li pot ocasionar més problemes que avantatges (tant per raons internacionals com de política interior).

-L'OTAN o els EUA, o ambdós a la vegada, la primera pel nord d'Iran, els segons des del Golf Pèrsic) intervenen directament per a reinstaurar la dinastia Palhevi o per a imposar una altra solució. Només cal veure el mapa, la situació estratègica de l'Iran en l'autèntic polvorí d'Orient Mitjà i Proper Orient per adonar-se dels perills de guerra mundial que aquesta intervenció imperialista comportaria.

S'haurà observat que hem exclòs de les sortides possibles, per les raons ja esmentades enrera, la que el Consell Nacional de Resistència arribi al poder i implantí una verdadera democràcia a l'Iran. I no obstant això resulta ser la solució més racional... però els interessos del capitalisme esdevenen incompatibles amb la racionalitat més elemental. Per resumir, que si els iranians no tenen per endavant precisament un "radiant esdevenidor", nosaltres tampoc anem a escapar-hi, ja que l'actual caràcter planetari dels conflictes bèl·lics ho impedeix. Perquè és la guerra allò que està d'acord amb la lògica del capitalisme i l'imperialisme, i avui és la guerra el que tots dos plantegen com a sortida de la cruïlla iraniana.

JUANJO FERNÁNDEZ

NOTES

(1)-Entre 1952 i 1975 10.802 militars iranians varen ser ensinistrats a les escoles militars nord-americanes, rebent els inevitables cursets de "contra-insurgència" i Doctrina de la Seguretat Nacional. Veure M.T.Klare, N.Stein en "Armas y poder en América Latina". Ed. Era. México. 1978.

(2)- Alguns extractes dels escrits de Bani Sadr s'han publicat a El Viejo Topo núm.55.

El següent article és un extracte traduït de diferents publicacions que donen informació sobre la realitat de la situació dels presos a la Irlanda del Nord. L'incluïm en aquest dossier perquè pensem que l'Ulster és una lluita d'alliberament en plena Europa Occidental de la qual podem treure'n moltes experiències i que ens afecta força. La informació prové de les publicacions següents: "The H blocks" "An indictment of British policy on the North of Ireland", publicat per "Information on Ireland"; "Freedom" revista quinzenal anarquista; "H. Blockx & Armagh", butlletí informatiu i "Republican News", periòdic republicà irlandès. Confïem que ajudarà a comprendre un poc més la complicada situació del poble irlandès.

IRLANDA DEL NORD EMPRESONADA

CONCHA ESPINOSA

Els presos irlandesos insisteixen: "No seriem a la presó si no fos per la situació política del nostre país".

Però el govern britànic es nega a reconèixer que ha envaït Irlanda del Nord amb el seu exèrcit creant una situació de guerra, en insistir a considerar els presos republicans com a criminals i no com a presos de guerra.

Abans de l'entrada de l'exèrcit britànic als carrers i a la vida dels irlandesos, el nombre de presos d'aquest país era dels més baixos de tot Europa, 600; ara n'hi ha més de 2.500, la majoria acusats d'ofenses "terroristes". La població total és de quatre milions d'habitants.

Mil dels presos estan reclusos en uns blocs recentment construïts en forma de H. Cada pal de la H conté 25 cel·les i el pal central és l'administració. Set-cents d'aquests presos són republicans, i d'ells, 450 es neguen a vestir l'uniforme i a treballar, tenint com a únic abrigo en el clima humit irlandès, una sola manta.

La presó de dones d'Armagh té setanta preses, trenta de les quals es neguen a treballar.

La majoria dels presos compleixen llargues sentències per ofenses mínimes. Bobby Sands, el primer pres mort en vaga de fam, complia sentència de 14 anys per viatjar en un cotxe

amb tres persones més, en el qual es va trobar un revòlver. Per cert, la construcció de presons ha estat descrita com la única indústria creixent a Irlanda del Nord.

Més de la meitat dels presos són menors de 25 anys, i solament molts pocs en tenen més de trenta un. La majoria d'ells tenien deu anys o potser menys quan el 1969 l'exèrcit britànic envaï els carrers d'Irlanda del Nord com a resposta a les grans lluites pels drets civils que s'havien portat a terme l'any anterior. Llur adolescència la visqueren amb els tancs al carrer, registres a mitja nit i a qualsevol hora i a qualsevol lloc, intimidació per part dels "loyalistes" (leials a la corona britànica, i en la seva majoria protestants) que feu que les famílies hagueren de fugir de llurs vivendes, creant un ghetto catòlic més fàcilment discriminable a l'hora de trobar feina i del senzill acomiadament.

D'aquesta forma l'estereotip de criminals que se'ls intenta endossar no s'adapta bé.

RELS DE LA LLUITA

Davant la revolta republicana que ocasionà la repressió de l'exèrcit britànic, el 1971, el govern conservador introduí "l'internament", engarjolament sense necessitat de provar l'acusació, que serví per empresonar la majoria dels activistes i simpatitzants. Però com que això aixecà protestes mundials i ja que espatllava la imatge democràtica, el 1975, sota el govern laborista, es creà una "Legislació d'emergència" que permetia jutjar sense jurat a la Gran Bretanya (recordi's que segons la teoria colonialista Irlanda del Nord és part de Gran Bretanya i que d'aquí ve l'inici de tot), que donava poder a la policia i l'exèrcit per arrestar qualsevol persona per a interrogar-lo i que creava una nova categoria d'ofenses.

Les guerres colonialistes de la Gran Bretanya han estat sempre denominades "estats d'emergència". Així, a Malaya, Kenya, Cyprus, Aden, etc., la Gran Bretanya mai no lluità contra aquests pobles sinó que "els mantingué

en ordre perquè poguessin beneficiar-se del seu comandament". La forma cruel i racista d'aquesta repressió s'estengué fins a la creació de "camps de concentració" on centenars de milers varen ser torturats i engarjolats (34 mil a Malaya, 78 mil a Kenya).

El 1959 a Kenya 11 presos varen morir víctimes de les pal·lisses a què havien estat sotmesos per negar-se a treballar com a protesta per no ser reconeguts com presos de guerra.

Però per realitzar aquesta mena de coses a Irlanda del Nord necessitaven un sistema judicial i una propaganda més sofisticada que justificués la seva actitud colonialista de sempre.

D'aquesta forma el govern laborista el 1976 acabà amb "l'internament" i amb la categoria d'estatus especial que tenien els presos per a presentar al món que els successos d'Irlanda del Nord no tenien res de polític i que es tractava d'una simple baralla entre policies i lladregots.

Els presos, per la seva banda, en resistir a la criminalització, sabien que resistien davant de la criminalització de tota la lluita republicana.

Els centres de tortura, com el conegut Castlreagh, són la base d'aquest nou (i tan vell a la vegada) sistema judicial. En aquests centres la brutalitat i la tortura són sistemàtiques. Les confessions aconseguides sota tortura formen el 80 per cent de l'evidència.

THE BLANKET PROTEST

El que s'anomenà "la protesta de la manta" començà el setembre del 1976 quan Kieron Nugent, primer pres sota la nova llei, es negà a vestir l'únic uniforme de presons i a treballar. Amb la qual cosa el tancaren a la seva cel·la amb una sola manta per a cobrir el seu cos nu. També com a represàlia a ell i a tots els qui s'afegiren a la protesta, se'ls negà rebre paquets, material de lectura (llevat de llibres religiosos), ràdios, roba de carrer (que els presos socials vesteixen a la tarda i durant els caps de setmana), i el dret a la revisió de sentències. També fins a darrers d'octubre del 78 se'ls tancava a les cel·les un dia per setmana però sense res a aquestes.

La majoria d'aquestes dones tenen de 18 a 20 anys i compleixen llargues condemnes. Mai no havien patit repressió per part de les funcionàries del mode com es practica en els blocs H. Però el 3 de febrer de 1981, en una investigació que dugué a terme l'administració les dones foren brutalment colpejades per la policia que entrà a la presó. Els funcionaris els hi negaven anar

«Abans de l'entrada de l'exèrcit britànic en els carrers i la vida dels irlandesos, el nombre de presos d'aquest país era el més baix de tota Europa»

I a més a més de tot això abans i després de cada visita se'ls sotmet a una degradant inspecció en la qual se'ls aseu despullats sobre un mirall per a observar-los l'anus i totes les parts del cos. L'únic dret que els deixaven va ser el d'una visita i un paquet al mes.

NO WASH

Els presos en protesta eren regularment colpejats i maltractats a les sortides i entrades al W.C. Sovint els funcionaris els tiraven els orinals a patades sobre els matalassos. Com a protesta el març del 1978 els presos es neguen a rentar-se i a fer ús del wàter fora de la cel·la. Protesta que mantindrien fins al mes de març del 81 quan concentraren l'atenció en la vaga de fam que Bobby Sands havia començat.

al lavabo i l'ús de compreses higièniques. Davant d'aquesta situació començarien una protesta similar a la dels blocs H, negant-se a fer ús dels lavabos, vivint a les cel·les 23 hores diàries amb els seus propis excrements.

HOME, SOM FLEMÀTICS
PERÒ FINS A UN CERT PUNT

ARMAGH

Malgrat que les dones preses a la gajola d'Armagh poden anar sense uniforme, elles es neguen a fer treball penal. Com a represàlia se les tanca 23 hores al dia, sense accés a material de lectura, sense dret a paquets ni a fer qualsevol altre tipus d'activitat. Només els hi van deixar una hora diària d'exercici, una visita i una carta al mes.

TAMBÉ A VEGADES ENS PODEM NERVIOSOS I FEM CALLAR ELS QUI NO ENS DEIXEN PRENDRE EL TÈ DE LES 5

LA PRIMERA VAGA DE FAM

L'octubre del 1980 els presos del bloc H començaren una vaga de fam per aconseguir les seves cinc demandes que eren:

- el dret a vestir la seva pròpia roba;
- el dret no fer treball penal;
- el dret a la lliure associació;
- el dret a organitzar les seves pròpies activitats educatives i recreatives i a una carta, paquet i visita setmanals.
- el dret a la completa revisió de sentències.

Encara que des de l'exterior ens puguin semblar exigències massa curtes per a lliurar-se a la mort, cal accentuar que d'aquesta manera es trencava la propaganda britànica de fer d'una guerra un problema de llei i ordre. I ja que mentre durà la protesta de la manta existí una total censura informativa

«Si els presos irlandesos no triomfen en la seva lluita, la política del govern anglès es traslladarà a totes les presons europees»

sobre el tema, la vaga de fam no podia amagar-se tan fàcilment.

Però en cap instant els presos republicans volien una èlite política a l'interior de la presó. El mateix Bobby Sands escrigué en el seu diari, de paper higiènic, durant els primers dies de la vaga: "Nosaltres, presos republicans, no neguem a cap altre pres el benefici de qualsevol de les coses que guanyem en la nostra lluita. Comprenem millor que ningú els desigs de qualsevol pres a qui se li ha arrabatat la seva llibertat".

La primera vaga de fam acabà el 18 de desembre de 1980, després de 53 dies, quan es presentà als presos dos documents, fent-los creure que les cinc exigències serien acomplertes. D'aquesta forma conclogué la primera vaga quan ja un pres, Sean McKenna es trobava a la vora de la mort.

Els documents oferien una redefinició del treball penal que inclogués educació i neteja. Una revisió del sistema de remissió de sentències, i a més a més la qüestió d'associació lliure, paquets, cartes i visites ja que no presentaven excessiu problema donat que els altres presos no participants en la protesta ho tenien.

Però va ser en la qüestió de l'uniforme on es trencà l'acord. Humphrey Atkins, secretari d'Irlanda del Nord, anuncià el 18 de desembre del 80: "En uns dies roba portada pels familiars serà lliurada als presos que abandonin la protesta per a ús en les visites, esbariment i associació. Aviat "tots" els

presos tindran roba civil lliurada per la presó per a emprar a la feina".

En el transcurs de les següents setmanes els presos feren el màxim possible per a cooperar i aconseguir una solució del conflicte.

Per a comprovar la validesa del compromís, 20 homes acabaren la protesta de no rentar-se i els seus familiars portaren roba que seria acceptada per la direcció de la presó. Encara que mai no es donà als presos que esperaven en les cel·les ja netes. Després d'haver intentat cooperar, l'1 de març de 1981, Bobby Sands, el representant dels presos republicans que havia negociat amb les autoritats de la presó sense trobar una solució al conflicte, encetà la seva vaga de fam.

La seva mort, el 5 de maig, quan havia estat elegit membre del Parlament

(per a demostrar el suport popular als homes dels blocs H), i el seu nom era mundialment conegut, desencadenà una sèrie de vagues de fam, en les quals han mort fins ara 10 homes i amb cada mort un altre comença la vaga.

Les demandes dels presos són drets mínims que realment existeixen ja en presons de la "liberal" Gran Bretanya; la seva negativa a concedir-la coincideix amb la seva actitud colonialista de sempre. El govern britànic, tant el conservador com el laborista, han preferit que aquests homes morin després d'haver passat 4 llargs anys enterrats vius en humits blocs de ciment amb els seus propis excrements per les parrots i una sola manta per a cobrir els seus cossos nus, abans que reconèixer que en els darrers 12 anys han portat una guerra oberta amb Irlanda del Nord, la seva última colònia.

Per als qui vivim a Europa, és important protestar contra aquesta massacre. Si els presos irlandesos no triomfen en la seva lluita, la política del govern es traslladarà a totes les presons europees. Ja a l'Estat espanyol s'estan aplicant tècniques repressives apreses a Irlanda del Nord. Presons de màxima seguretat on la vida diària resulta impossible i on l'excusa de controlar els "terroristes", als qui no se'ls reconeix llur lluita política, es reprimeix a qualsevol pres que hagi fet el mínim gest de protesta contra la situació insostenible en què es troba.

EXTRACTES D'ESCRITS DE PRESÓ DE BOBBY SANDS (Mort en vaga de fam el 5 de maig de 1981). Publicats el 1979.

(Traduït d'un extracte publicat a la revista anarquista londinense "Freedom" JI.81)

...Imagina què se sent estant tancat, despulat i aïllat les vint-i-quatre hores del dia, sotmès a una privació total, no solament de coses comuns, diàries, sinó de necessitats bàsiques com ara roba, aire fresc, exercici i la companyia d'altres éssers humans. En fi, imagina què és estar sepultat, despulat, i només per tot un dia. Com seria després de vint-i-set tempestuosos mesos?

...Intenta imaginar què se sent en aquesta situació, quan el teu voltant és com un femer i tu estàs encongít, despulat sobre el terra en una cantonada, tremolant de fred, amb la pesada olor d'escombraries putrefactes, amb cucs blancs corrent al teu voltant. Les mosques grosses se t'enganxen al teu cos nu, el silenci el parteix els nervis, el teu cap és un remolí....

L'Amèrica Llatina, contra l'imperialisme

Us oferim ara una entrevista amb un company del "Comitè de Solidaritat amb El Salvador i Amèrica Llatina" de Mallorca, Carles, llicenciat en Història, coneixedor de l'obra d'Ernesto "Che" Guevara i sobretot de la realitat de països com Nicaragua i El Salvador.

L'objectiu que pretenem és reflexionar un poc sobre la situació actual del continent sudamericà i avivar, amb el nostre petit esforç, el caliu antiimperialista. L'entrevista ens ha estat tramesa pel nostre company Tomeu, de Mallorca.

La Puça i el General: *On veus tu les arrels de l'opressió nacional i de classe que viu practicament, sense por a equivocar-nos, tot el continent americà?*

Carles: Evidentment començarem parlant del colonialisme espanyol, que té, com tot procés colonitzador, unes arrels econòmiques: l'extracció de matèries primeres amb la consegüent sobreexplotació de mà d'obra, que serviria per a desenvolupar el que seria la revolució industrial a Europa. Per uns determinats motius interns "Espanya" no podia dur endavant aquesta explotació de matèries primeres, i és a finals del segle XIX que l'imperialisme nordamericà penetra profundament dins les estructures econòmiques. Per dir-ho en poques paraules: la penetració econòmica ianqui té unes conseqüències evidentment polítiques.

La Puça i el General: *Es clar que amb això que has dit, per a mantenir aquestes estructures político-econòmiques es necessiten uns exèrcits i uns cossos repressius. Com es formen aquests exèrcits, i en conseqüència el complex militar-industrial que avui existeix a l'Amèrica Llatina, i les dictadures militars?*

Carles: D'un principi les jerarquies militars han tingut una relació molt directa amb els processos productius; un cas clar és el de Bolívia amb el tràfic de cocaïna. Això es veu agreujat per la crisi actual del capitalisme a nivell mundial, que necessita una sortida, i aquesta és el negoci d'armaments.

Això fomenta la creació de blocs militars que juguen un paper de guardians de l'imperialisme, el cas més clar el tenim al Brasil i a l'Argentina,

que han arribat a un acord militar on han decidit que l'Atlàntic Sud és una cosa "personal i intransferible" (cal recordar el cop d'Estat a Bolívia, l'expansió del Brasil i, sense cap dubte, l'anomenat projecte OTAS (1)). L'abast que pot tenir això contra l'aparició de moviments armats en aquests països, és que intentaria legitimar la futura repressió coordinada contra les masses oprimides.

La formació de les dictadures militars —parlo de les que es formen al Con Sud a partir dels anys 70— són un producte de la crisi internacional del capital, que cerca una sortida armamentista de la qual ja n'he parlat. Brasil és la capdavantera en la tàctica del cop militar —1964— i per cert, s'ha parlat molt del "miracle" econòmic del Brasil tot al llarg d'aquests anys. Això és una fallàcia desmentida per la realitat (el renaixement del sindicalisme radicalment oposat als militars, les grans concentracions de misèria al voltant de les grans ciutats, demostren prou a les clares sobre la sang i la suor amb què s'ha aconseguit el "miracle") que és possible que obri nous horitzons per fer front a la dictadura.

«És clar que l'alliberament d'aquests països és també un poc el nostre alliberament»

L.P: *Podries parlar del paper que han jugat les potències econòmico-militars mundials a la situació que viu actualment l'Amèrica Llatina? Quines són les principals aliances político-militars i econòmiques?*

Carles: Crec que no cal donar més voltes sobre la ja prou coneguda influència dels EUA. En primer lloc la RFA amb una penetració molt for-

ta al Brasil, Mèxic i Centreamèrica; cerca sortides polítiques moderades, allunyades dels EUA, però coincidents amb frenar qualsevol procés veritablement revolucionari. La seva penetració es concentra sobretot a la indústria de l'automòbil, la química i la nuclear. Es un pas cap a una nova divisió del treball, on la RFA juga un paper determinant.

Pel que fa a l'URSS, és clar que on més es veu la seva presència és a Cuba. Però abans de continuar caldria parlar un poc de la política internacional cubana. La intervenció militar a diversos processos revolucionaris, sobre tot africans, resulta molt anterior a l'alineació cubana al Bloc Socialista (2). L'objectiu dels viatges del "Che" a l'Àfrica, endemés de cercar mercats per a afrontar el bloqueig econòmic dels EUA, era la potenciació de la revolució internacional, clarament oposada a la política d'equilibri de blocs i la "coexistència pacífica" emparada en la teoria del "Socialisme en un sol país" dels jerarques soviètics. El més clar exponent de tot això és el seminari d'Alger del 1965 (Ben Bella, "Che" Guevara...) on el "Che" criticà radicalment la política

de la Unió Soviètica. Després de la mort del "Che" el 1967, Cuba s'obrí camí amb l'alineació al Bloc Soviètic, sobretot economicament. Saber si aquesta alineació és "imperialista" en el sentit clàssic, és el que es planteja avui molt sovint. Samir Amin pensa que la URSS és un "subimperialisme"; d'altres, com Hosea Jaffe pensa que no és imperialista; sigui com sigui

es tracta del "preu" polític que ha hagut de pagar la revolució cubana al Bloc Soviètic i és prou clar que, en certa manera, ajorna l'esdeveniment de la revolució llatinoamericana.

«El fet de recollir medicaments o participar en un acte solidari, per a nosaltres té el mateix efecte que prendre una tanqueta de l'exèrcit»

Les relacions de la URSS amb l'Argentina no es poden considerar, en el sentit econòmic, imperialistes, si bé políticament la Unió Soviètica dona suport a la brutal dictadura del general Viola.

De l'altre gran país "socialista", la Xina, direm poca cosa. A Xile, després del cop militar del 1973, li comprà coure (principal riquesa del país), cosa que bloquejava quan el govern socialista d'Allende, i també la dictadura es prové d'armament xinès. D'ençà que s'ha encetat el procés revolucionari a El Salvador són constants els atacs de "Ràdio Pekin" contra els revolucionaris salvadorencs (els miracles que fa la teoria dels tres mons!) (3).

Sobre les alineacions internacionals diré que l'OEA (Organització d'Estats Americans, considerada per Fidel Castro com el Ministeri de "Colònies" dels EUA), és la més coneguda. No exempta de contradiccions, es caracteritza pel seu rebuig a tot procés revolucionari. La formen tots els països llatinoamericans (llevat de Cuba) i els EUA. Nicaragua està rebent constants pressions polítiques i econòmiques. Quan l'expulsió de Cuba per "comunista" el delegat ianquí digué que a Cuba hi havia míssils nuclears soviètics, perquè avions de reconeixement seus ho havien detectat. El "Che" contestà que "com era possible que sense formar part de l'OEA, es violés el seu espai aeri?", que "per què els vigilaven?".

El CONDECA (Consell de Defensa Centreamericà) és una aliança militar nascuda en temps de Kennedy. Els seus objectius són prou clars i es resumeixen en una paraula: Cuba. El "Mercat Comú Centreamericà" és una aliança econòmica nascuda al mateix temps que la "Aliança per al progrés", per a industrialitzar Centre-amèrica a partir de la penetració del capital monopolista aliat a les burgesies locals i afavorir l'oligarquia salvadorenca.

L.P.: Quina és la importància de l'economia dels armaments dins la

política llatinoamericana i la seva relació amb el mercat mundial?

Carles: Representa, com ja he dit, una sortida a la crisi actual del capital; és una font d'ingressos brutal.

Serveix per a potenciar encara més el paper dels exèrcits, i per això, es "creen" conflictes locals entre països (canal de Beagle, Equador-Peru, Guerra del "futbol" Honduras-El Salvador...) potenciant el xovinisme patrioter per a desviar l'interès dels oprimits cap als seus problemes reals. Es retallen els ja pobres pressupostos "socials" en benefici de la "Seguridad Nacional".

Sobre tot això sorgeix una pregunta: Nicaragua es diu que s'està armant. Però, està dins del marc de l'armamentisme imperialista? Tal vegada no és una revolució popular? A això respondriem que, efectivament, Nicaragua s'està armant, però a un nivell molt inferior proporcionalment al dels països pro-imperialistes. Hi ha també una diferència "social" determinant: es tracta del poble armat (exèrcit sandinista, milícies dels Comitès de Defensa Sandinistes...) el que s'organitza en la defensa contra l'amenaça imperialista.

La venda d'armaments al Tercer Món (sobretot per part dels EUA i la URSS) i la incitació de conflictes entre països és una clara política d'ofegament de la revolució al Tercer Món a més d'una sortida a l'excés de producció (4). Dins d'aquest context el lloc ocupat per l'Amèrica Llatina resulta de gran importància.

L.P.: Es prou clar que aquesta situació ens duu a la rebel·lió popular contra l'opressió. Els pobles i les classes treballadores es manifesten en molts camps de lluita i formes d'organització —sindicalisme, poblats joves, pagesos ocupants de terres, i el més conegut, la guerrilla revolucionària inspirada pel pensament d'Ernesto "Che" Guevara—. Podries parlar-nos de tot això?

Carles: Els pobles no es queden aturats davant la sobreexplotació que sofreixen. S'organitzen en estructures polítiques i sindicals. Cal recordar l'anarquisme argentí de principis de segle, el sindicalisme brasiler (anys 29, 30 i 79) i bolivià (53 i 70). Es

sota brutals dictadures on es veu un renaixement d'aquest sindicalisme combatiu, avui dia a Bolívia, al Brasil, els miners xilens...

Les guerrilles, tal com les entenem avui, tenen el primer exponent a Mèxic l'any 1911 amb Villa i Zapata, coneixen una forta extensió amb Sandino i Farabundo Martí cap als anys 30. Maldament Sandino s'anomenà "general d'homes lliures" i no coneixen estructures gairebé militars. Viuen llargues lluites armades que suposen un aprenentatge molt fort. Es a Cuba, amb la guerrilla rural, quan es prenen unes certes estructures militars, però diferenciades dels "exèrcits clàssics". L'estructura parteix d'una comandància general amb tres únics graus militars (comandants, capitans i tinents).

La victòria de la guerrilla castrista apart de suposar l'elaboració d'una teoria guerrillera (Debray, "Che"...), té conseqüències negatives; es mitifica la guerrilla, hom pren Cuba com a model tàctic i estratègic (la guerrilla rural "farà" la revolució) i coneix successius fracassos a Guatemala amb les guerrilles trotskistes de Yon Sosa i Lucho Torcios, a Veneçuela amb Douglas Bravo, i a Nicaragua (1961). És en plena efervescència revolucionària cubana quan neix el FSLN amb un fracàs "foquista".

Un plantejament diferent sobre la guerrilla és el del brasiler Marighella, el qual, estant d'acord amb el "Che", es proposa desenvolupar la guerrilla urbana per donar peu a preparar conscientment la rural. Marighella mor en una acció guerrillera el 1970; tenia 58 anys. El seu "Grup d'Acció d'Alliberament Nacional" edità una munió de manuals teòrics (5), quasi tots de tipus urbà. L'experiència seva es recollida sobretot pel MLN (Moviment d'Alliberament Nacional) de l'Uruguai, més conegut per "tupamaros" (6) que perfeccionen

molt aquesta guerrilla. Ells parlen de les "selvas de edificis". Aquest tipus de guerrilla és molt més insegura que la rural. Avui dia es tendeix a barrejar les dues tàctiques guerrilleres (Marighella—"Che") com en els cassos de Guatemala i El Salvador.

L.P.: *Hi ha un marc polític comú a tots aquests processos revolucionaris? i quines mesures político-econòmiques són necessàries per a satisfer les "necessitats" de la immensa majoria dels pobles?*

Carles: Crec que aquests processos adopten en un primer moment un caire "humanista" de defensa dels drets humans, i reben suport dels intel·lectuals, la petita burgesia, els sectors populars de l'església, etc, però això no es queda aquí; es planteja el socialisme, un "socialisme humanista clarament diferenciat del clàssic, podríem dir, marxista-leninista". Tampoc hi ha cap dubte que la formació política d'aquests líders revolucionaris llatinoamericans és marxista; uns més, d'altres menys.

El fet de demanar nacionalitzacions, expropiacions, reforma agrària... parteix d'una anàlisi marxista, però es que aquestes reivindicacions són necessàries per a la "nova distribució de riquesa", punt essencial per a canviar de cap a peus les estructures. També l'internacionalisme esdevé una qüestió vital; una revolució en un sol país es queda coixa; els lligams històrics i econòmics, sobretot l'urgent necessitat de trobar mercats dins el marc de la unitat llatinoamericana, duen a una reacció "en cadena" de les lluites revolucionàries.

L.P.: *Com creus que s'ha de desenvolupar la solidaritat obrera internacional. Recordem el boicot a Xile, les accions dels estibadors europeus i el SLMM de l'Estat Espanyol contra el tràfic d'armament, etc?*

polítiques, i coherentment amb la situació actual de "guerra popular perllongada" és també urgent la "solidaritat perllongada", etc; En un altre cas, per exemple, Xile, sense una vanguardia reconeguda, situaria d'altres formes de solidaritat decidides "autonomament" amb motiu de determinades dates o fets: ocupacions d'ambaixades, boicot econòmic, vagues de fam, etc.

La forma més important de solidaritat és la informació a tot arreu a organitzacions populars de tota mena (no tan sols polítiques o "esquerrones") de la situació llatinoamericana.

Es clar que l'alliberament d'aquests països és també un poc el nostre alliberament; això és una cosa que la classe obrera ho enten perfectament (7), i com va dir Rutillo Sanchez, del FRD-FMLN, en un miting aquí, a Ciutat de Mallorca, "el fet de recollir medicaments o participar en un acte solidari, per a nosaltres té el mateix efecte que prendre una tanqueta de l'exèrcit".

L.P.: *Per acabar, si vols afegir res més i, en concret, sobre El Salvador, "el Pulgarcito" de Llatinoamèrica...*

Carles: El Salvador és avui l'avantguarda de la revolució llatinoamericana. Amb una situació militar equiparada entre l'exèrcit i la guerrilla la preparació tècnica del primer és molt més superior a la dels segons (i és que el papa Reagan es pensa que ho pot tot, amb armes i més armes cada dia). La guerrilla té dues formes d'abastiment: el pres a l'enemic i el mercat negre internacional. Malgrat tot, l'artilleria de la guerrilla encara és molt fluixa i manté posicions a sis de les catorze províncies (departaments) del país. Una cosa cada dia es veu més clara: quan els EUA deixin d'enviar armament i assessor militars, la Junta caurà en pocs dies, per moltes armes que encara tingui. Amb una

una crida a desenvolupar la solidaritat internacional i l'organització popular en comitès de suport a la lluita del poble salvadorenc. Pensem que amb El Salvador es juga l'alliberament de milions d'oprimits, oprimits que tenen a les seves mans la construcció d'un nou món, un món socialista sens dubte. (8).

Des de Mallorca, TOMEU

NOTES

(1) Consulteu l'article sobre l'OTAS (Organització del Tractat de l'Atlàntic Sud) a "La Puça" num. 4 (març del 80).

(2) Comentari de Domingo del Pino (corresponsal de "El País" al Marroc) sobre la intervenció militar cubana a l'Àfrica.

(3) La teoria dels tres mons, en poques paraules, diu que el món està dividit en tres blocs: 1. L'imperialista (USA-URSS); 2. Europa Occidental i el Japó. 3. El Tercer món i Xina. Diu que el futur està en el Tercer món i que s'han d'aprofitar les contradiccions entre el primer i el segon. Actualment la Xina situa la URSS com a principal "enemic" a combatre (l'enemic del teu enemic és el teu amic, Mao).

(4) El 82 per cent de l'explotació d'armament de la "Madre Patria" (Espanya) es fa amb la "Hija Patria" (Amèrica Llatina). Sobre la política exterior espanyola, "La Puça" num.3 (febrer 80).

(5) El llibre conegut és el "Manual del Guerrillero Urbano" editat a Mèxic.

(6) Els GEOS de la Policia Nacional i la COE de l'exèrcit utilitzen els textos del "Che" i Marighella per a la seva formació "antiguerrillera". Recordem també que la pràctica militar d'ETA té fortes semblances amb la dels "Tupamaros".

(7) Una experiència interessantíssima ha estat la recollida de medicines i roba al barri obrer del Camp Redo.

(8) Articles sobre El Salvador a "La Puça" num. 14 (febrer 81) i num. 17 (maig 81).

«La venda d'armaments al Tercer Món i la incitació de conflictes entre països és una clara política d'ofegament de la revolució»

Carles: Parlaria de dos tipus de solidaritat. Si és cap a un país amb una avantguarda reconeguda —FDR/FMLN de El Salvador— crec que el que s'ha de fer és seguir les directrius marcades per aquesta; saben molt més ells quina és la solidaritat que necessiten. Ara per ara, el FDR promou informació i mobilització constants, ajut econòmic, medicaments, roba, posicionament de forces

moral molt alta, la guerrilla té la garantia de la victòria, el suport del poble. Són conegudes les possibles sortides polítiques: negociació Reagan-FDR, proposada per l'FDR, on quedaria demostrat el paper de titells que juga la Junta. L'objectiu d'aquesta proposta és reduir al màxim el bany de sang; l'exigència que posa el FDR és la dissolució de l'exèrcit i el "prou repressió". Per acabar, faria

EL CONFLICTE ÀRAB-ISRAELIÀ

El recent assassinat del president Sadat ha fet tornar a la primera plana dels diaris el tema de l'Orient Mitjà. S'ha parlat d'un augment de la tensió mundial, del perill de "desestabilització", de les inquietuds que aquest fet despertava en les grans potències. Evidentment, l'Orient Mitjà és ara per ara un dels focus més importants de les tensions internacionals.

L'ascensió de l'integrisme musulmà a tots els països àrabs, el problema dels palestins, l'existència de l'Estat d'Israel, no acceptat per gairebé cap dels seus veïns, però sobretot el joc de les potències imperialistes i els seus interessos econòmics i estratègics a la zona, són els principals temes de l'actualitat de l'Orient Mitjà.

Amb aquest article, intentarem centrar-nos en un d'ells: els problemes que ha comportat l'aparició de l'Estat israelià, i, més concretament, la qüestió palestina i la crisi del Líban.

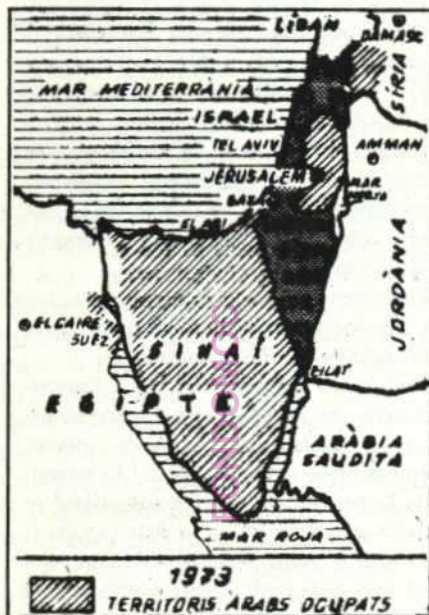
El 29 de novembre del 1947, l'ONU aprovava el naixement d'un nou estat: Israel. El genocidi jueu, poble dispersat pel món, en mans del nazisme durant la II Guerra Mundial i la pressió exercida pels EUA contribueixen a una actitud favorable dels altres estat (fins i tot de la URSS). Però els estats àrabs no hi estan pas d'acord. La històrica Palestina era habitada des de feia anys per població àrab. Malgrat que el retorn dels jueus s'havia iniciat a principis de segle, la instauració d'un estat israelià excluïa dels seu territori tots els palestins. Només nèixer, Israel es trobava rebutjada per tots els seus veïns (Egipte, Síria, El Líban i Jordània) i també per la resta dels estat àrabs, els quals reivindiquen la sobirania palestina. Així comença la primera de les guerres que s'han succeït fins ara. En total, quatre.

Si la resolució de l'ONU considerava l'existència de dos Estats, un d'àrab i un de jueu (amb una única entitat duanera i econòmica) en finalitzar la guerra del 1949, Israel havia augmentat una tercera part el seu territori i ocupat gran part de l'àrab. Això és possible amb l'ajut dels EUA, padrí del nou estat, i degut també a la manca de coordinació entre els diversos exèrcits àrabs contendents.

Després de la guerra, dels 750.000 palestins que vivien a l'actual territori israelià, només n'hi romanen 160.000. Els altres fugen als països veïns i es converteixen en refugiats.

La guerra del 1956 es produeix entre Egipte i Israel, en nacionalitzar el primer el Canal de Suez. La crisi s'arregla amb la intervenció de l'ONU i la retirada israeliana del Sinaí.

El 1964 neix l'OAP (Organització per a l'alliberament de Palestina; en castellà coneguda com a OLP) a Jordània, en un intent de conduir la lluita

pel retorn dels palestins a la seva terra i contra l'invasor jueu. Les accions de l'OAP són durament contestades per l'exèrcit israelià amb represàlies sobre Jordània i altres territoris veïns. Com es sabut, tant els governs laboristes que estigueren al poder a Israel fins el 1977 com posteriorment el partit conservador, Likud, mai han reconegut l'existència de la nació palestina i de l'OAP.

El 1967 es produeix la "guerra dels 6 dies", que acaba amb una victòria esclatant dels israelians, els quals ocupen tot el Sinai, Cisjordània (Jerusalem inclosa), el Golan i la franja de Gaza. Les pèrdues humanes i materials dels països àrabs (amb armament subministrat per la URSS) són incomparablement superiors a la dels jueus. Té lloc una nova onada de refugiats palestins i Israel inicia la seva política de colonització jueva dels territoris ocupats. Després en veurem les conseqüències.

L'activitat de l'OAP s'intensifica a partir d'aquí. Les seves accions, considerades "terroristes" per la major part

de la premsa occidental, comencen a fer-se sentir. Cal, però, precisar, que algunes d'elles són erròniament atribuïdes a l'OAP, ja que són portades a cap per elements escindits de l'organització.

El 1971, a Egipte, Sadat succeeix a Nàsser en la presidència. El mandat d'aquest darrer s'ha caracteritzat per una visió ultranacionalista i un intent de donar protagonisme al Tercer Món a través del Moviment de No-Alineats, alhora que Egipte mantenia estretes relacions amb la URSS. En pujar Sadat al poder (pensem que el poder es concentra gairebé exclusivament en el president) s'inicia un canvi de política. Es frena de cop el procés socialitzant: es retornen els privilegis a la burgesia, es deroga la Llei de Reforma Agrària i finalment es nacionalitza el sector públic.

El 1973 esclata la quarta guerra àrab-israeliana. Aquest cop són els àrabs qui inicien el combat, agafant per sorpresa les posicions jueves. No obstant, la confrontació finalitzarà amb noves conquestes territorials d'Israel. Es a resultes d'aquesta guerra que els països exportadors de petroli decideixen utilitzar-ne el seu preu com a represàlia política cap a Europa i els EUA, alineats a favor dels jueus.

ELS ACORDS DE CAMP DAVID

Sadat, poc després de la guerra, dóna un cop de timó a la seva política exterior i comença a acostar-se als EUA. Així, 15.000 consellers soviètics són expulsats del país. Més tard, trenca el Tractat d'Amistat i Cooperació amb la URSS.

Aquest viratge de Sadat només es pot entendre si analitzem la situació desesperada del president en un país econòmicament enfonsat i amb una

forta oposició interna (El 1977 es produeixen grans vagues per les pujades de preus i hi ha gran repressió oficial). També el 1977, una llei legalitzava els partits polítics: es tracta d'un nou intent de distreure l'opinió pública interna de la deteriorada situació econòmica. Igualment amb aquest desig d'enlluernar el poble amb un procés de pau cal veure el viatge-sorpresa que Sadat realitza a Tel-Aviv, el novembre del mateix any, per a entrevistar-se amb Beguin, primer ministre israelià.

L'acostament als EUA i al món occidental, contrariament als càlculs de Sadat, no ha tret el seu país del caos econòmic i de l'empobriment progressiu, els quals continuen ara per ara.

Per la seva banda, el Pentàgon, interessat en apuntalar la dominació sobre la zona, arrossega Egipte cap a una pau bilateral amb Israel, al marge dels altres països àrabs. L'acord s'aconsegueix, després de llargues deliberacions a Camp David, el setembre del 1978. Tots recordem les imatges somrients de Carter, Sadat i Beguin donant-se les mans o signant els acords. Per a arrodonir-ho del tot, a més els donen el Premi Nobel de la Pau, cosa que produeix la riota de tothom.

Els acords preveïen, bàsicament, la paulatina retirada de les tropes israelianes de la península del Sinaí i un règim d'autonomia sota sobirania jueva dels territoris de Cisjordània i Gaza.

Naturalment, els acords foren rebutjats per gairebé tots els països àrabs i també per l'OAP, la qual continua no essent reconeguda pels signants de Camp David. Si bé Sadat manifestava que l'acord assolit era "un primer pas en el camí vers l'autodeterminació palestina i la seva existència com a Estat" l'OAP afirmava que sense comptar amb ella, la pau era impossible.

Els acords de Camp David són un dels punts clau per a entendre la situació actual del conflicte àrab-israelià. Tot el que ve després d'ells, s'ha fet o es fa a favor o en contra de Camp David. Per una part, és el primer tractat de pau entre Israel i un país àrab. Per l'altra, Sadat es guanya l'enemistat de tots els altres països àrabs, els qual el consideren un "traïdor" i un titella de l'imperialisme nordamericà.

De totes maneres, tampoc és unànime l'actitud d'aquests països: l'Àrab Saudita, monarquia molt conservadora, és un altre dels peons ianquis a l'Orient Mitjà i, com a tal, manté una postura ambígua. Al costat contrari hi ha els països de l'anomenat "Front de la

Fermesa" (tots ells amb règims més "progressistes"), Síria, Líbia i Algèria, que segueixen la "línia" més dura, al costat de l'OAP.

LA CRISI DEL LÍBAN

El Líban és una altra de les cares del mateix problema. Aquest país viu des de fa molts anys una situació d'instabilitat total: guerra civil, intervencions estrangeres, guerrilles... Les interpretacions de la situació libanesa són molt variades: des dels qui diuen que és una guerra confessional fins els qui afirmen

Arafat, representant de l'OAP

que es tracta d'una revolució social frenada pels interessos imperialistes.

El Líban és un país petit (no arriba a la meitat de la superfície de Catalunya), amb una població de vora 2 milions d'habitants, dividits entre cristians i musulmans, als quals cal afegir-hi tots els palestins que, des de la fundació d'Israel, han fugit cap el Nord, aproximadament 270.000.

Les dues grans comunitats (cristians i musulmans, aquests darrers dividits alhora en dos grans grups: sunnites i xiïtes) conviuen des del 1943 —data de la independència— gràcies a un pacte signat per les classes dominants (burguesies cristianes i musulmanes). Així, el president de la República havia de ser cristià maronita; el primer ministre, musulmà sunnita i el president del Parlament, musulmà xiïta.

Aquest equilibri, no sols, com veiem, religiós, sinó també social, es va trencant amb l'entrada dels refugiats palestins, la qual provoca una manca de

llocs de treball i una més gran misèria. Important és destacar que la burgesia libanesa fa un paper d'intermediària entre el món àrab i l'imperialisme europeu o ianqui. Per aquest motiu, en aquesta època, el Líban es converteix en un gran centre financer que es utilitza també pels industrials jueus de l'Estat veí. Es comprensible, doncs, que la burgesia libanesa contempli amb intranquil·litat l'ascens de la resistència palestina. I més quan a partir del 1952 es produeix la fússió de les organitzacions político-militars palestines amb les masses desheretades musulmanes.

Ja el 1958 es produeix una intervenció militar ianqui per a esclafar una revolta i restablir "l'equilibri intern" (per cert, utilitzant les bases militars del territori espanyol). L'any 1975, després d'aixecaments populars i intervencions contundents de l'exèrcit, la dreta llença un atac que suposa l'inici d'una llarga guerra civil: les falanges cristianes, braç armat de la burgesia que predica un anti-palestinisme racial, fustiguen les masses palestines als suburbis de les ciutats. Aquestes formes guerrilles populars i resisteixen.

Però el conflicte no és solament intern. Aviat els països limítrofs prenen cartes en l'afar: Síria i l'OAP intervenen a favor dels palestins. Israel, a favor de la burgesia cristiana. El març del 1978, el sud del Líban és ocupat per forces regulars israelianes, bombardejant salvatgement la població palestina. En retirar-se, alguns mesos després, la zona queda controlada per milícies dretanes i per la FINUL (forces de l'ONU).

Israel no desitja la partició del Líban perquè suposaria la permanència síria en una de les bandes i la continuació de la resistència palestina. Síria, al front de les forces de la FAD (Força Àrab de Dissuació) necessita d'una bona posició al Líban per a fer front a Israel, que manté ocupat el Golan.

Cal no oblidar el factor que suposa el resurgiment xiïta, la classe més depauperada del país, al voltant de

l'imàn Sadr i esperonats pel triomf de la revolució xiïta a l'Iran.

Per la seva banda, el Front Libanès falangista prefereix la partició i tenir l'hegemonia d'una de les zones. Per això, no volen cap pacte amb els palestins. En fi, la situació és confusa encara. La divisió del país és un fet i cal dir que en el fons beneficia Israel i els ianquis. La República Libanesa per la qual lluiten cristians i àrabs d'esquerra no entraria en absolut dins dels plans del general Haig a la zona. Paraules seves (2 d'abril del 81): "El que ens interessa, en primer lloc, és la seguretat de la zona. La seguretat és més important que la pau. Israel és el factor més important dels plans americans a la zona".

73 es succeïren les vagues i les manifestacions, totes elles durament reprimides. Les primeres iniciatives armades també foren esclafades.

La segona etapa, del 73 al 76, es va solidificant l'oposició: l'OAP s'aferma a tot el món com a legítim representant del poble palestí i és aclamada pels habitants dels territoris ocupats. Les eleccions municipals del 76 donen majoria total als simpatitzants de l'OAP. Comença aquí l'etapa d'enfrontament obert amb les autoritats d'ocupació.

La colonització es manté implacable. Els colons són fanàtics nacionalistes jueus —armats, és clar— i això encara augmenta més la tensió. Els mètodes

l'ONU de juliol del 1980, en la qual es demanava la retirada incondicional d'Israel dels territoris ocupats i que reconeixia el dret palestí a la independència, no ha estat seguida per ningú.

El protagonisme dels interessos imperialistes hi està per sobre. El dels nordamericans i també els dels soviètics, que voidrien una major influència

en la zona i que no dubtaran a aconseguir-la si tenen ocasió. L'imperialisme que intenta reduir els conflictes a qüestions racials o religioses, per buidar tota la càrrega de lluita de classes que porten implícits. L'alliberament del Tercer Món només podrà ser una victòria de les classes ara en la misèria més absoluta. O no serà alliberament.

Però, ara per ara, les coses encara es couen "a dalt". La mort de Sadat pot esdevenir un factor important pel futur de la zona. Celebrada per tots els països àrabs, ha posat nerviós a més d'un país occidental. Tot i que no es pot assegurar el rumb emprat pel seu successor, Murabak, està clar que alguna cosa canviarà aviat. En primer lloc, es molt probable que els acords de Camp David, llavors presentats com un èxit complet, siguin oblidats. Fa poc temps, l'Aràbia Saudita ha proposat un nou pla de pau. Les darreres declaracions d'Arafat, el líder de l'OAP, semblen indicar que hi està d'acord. L'Aràbia intentarà fer valdre el seu paper d'aliat dels EUA per a reconduir el procés de pau. Cal, per a ell, que tant el Pentàgon com Tel Aviv reconeguin l'OAP com a representant del poble palestí.

El prestigi internacional d'Israel recula cada dia més degut a les seves intervencions repressives sobre els palestins i altres països àrabs (recordeu la voladura del reactor nuclear de Tamuz, a l'Irak). Aquestes accions-sorpresa només fan que irritar el fanatisme anti-sionista dels dirigents àrabs.

També del futur de l'ascendent integrisme musulmà en depèn una sortida o una altra a la conflictivitat de l'Orient Mitjà.

Sembla, doncs, que en aquests propers mesos el problema pot entrar en camins diferents als actuals. Cal seguir amb força atenció les notícies diàries sobre el tema.

En el fons, tot dependrà d'allò que el poble palestí, en el seu legítim dret a l'autodeterminació, estigui disposat a acceptar.

Joan Vila i Triadú

LA DIFÍCIL SITUACIÓ DELS PALESTINS DE L'INTERIOR.

Cal no perdre de vista que els israelians mantenen ocupats diversos territoris àrabs i que en ells manté una ferotge repressió contra els palestins que hi romanen. A més, des de que la dreta puja al poder a Israel, el 1977, la repressió i les mesures de discriminació han augmentat considerablement: expropiacions massives de terres, evacuacions de centenars de famílies àrabs, arraconament en condicions miserables, etc. La posició israeliana en aquest tema és inflexible: Beguin no vol saber res de sobirania àrab sobre Cisjordània i Gaza.

La resistència palestina a l'interior ha passat per diverses etapes. Del 1967 al

per a expulsar de les seves terres els habitants àrabs són esfereïdors: intimidació, agressió, regar-les amb defoliants... Els assassinats d'un bàndol i de l'altre, les manifestacions i els atacs, els motins, són constants de la vida d'aquests pobles. L'exèrcit israelià és en tot moment al costat dels colons. La majoria d'accions repressives provenen d'ell: frqüents entrades en Universitats i escoles, registres de poblats sencers, humiliacions quotidianes, en fi, el que fan tots els exèrcits d'ocupació.

EL FUTUR DE LA ZONA ES POT DECIDIR EN ELS PROPERS MESOS.

Hem vist fins aquí els principals elements que ens donen una idea del conjunt del conflicte. La resolució de

K.Mc.Tigue
DE "NEW ROAD"

No fa gaire hem fruit del curiós espectacle de veure la premsa occidental seriosa donar suport -inadvertidament- a la lluita d'uns obrers contra l'Estat. Presumiblement els obrers polacs han estat presentats com elements anti-socialistes que lluites per un tipus de vida d'estil occidental, incloent "democràcia", "lliure" empresa, sindicats "lliures" i "llibertat" religiosa. Ha existit un refús deliberat a admetre la complexitat i originalitat dels esdeveniments tant com moltes de les seves implicacions.

El moviment de la classe obrera polonesa és anticapitalista —tant si es tracta d'un capitalisme d'Estat com de la versió occidental. Molts treballadors es consideren marxistes, uns quants professen ideals anarquistes. El sindicat Solidaritat ha declarat reiteradament (tal com féu prèviament el Comitè de Vaga Interempresarial, MKS), que no persegueix la devolució dels mitjans de producció a la propietat particular. Existeix un esforç constant —malgrat que molt difícil— per organitzar el sindicat des de la base. Igualment visibles són els seus esforços per a igualar i no sols augmentar els salaris. Un diari produït pels treballadors de les drassanes de Gdansk insistia en què "és millor exigir un increment definit, diguem 100 zlotys, que no pas un increment porcentual, que beneficiaria en major part als que guanyen més".

Resulta una equivocació comparar Solidaritat amb els sindicats occidentals i llurs objectius. El diari socialista britànic Solidarity apunta que el terme "sindicat lliure" és una etiqueta dissenyada pels mitjans de comunicació occidentals i és "un cru assaig de recuperació preventiva. Atribueix molt erròniament les associacions al món "lliure", als istema de "lliure" empresa. Les demandes del MKS se centraven en sindicats independents, autogestionats, la qual cosa implica una organització

descentralitzada amb el poder en la base.

Les vagues i les revoltes a Polònia no són de cap manera successos extraordinaris. L'any 1956 les manifestacions massives anti-russes a Poznan portaren a Wladyslaw Gomulka al poder malgrat les objeccions osviètiques. Es realitzaren algunes reformes, incloent garanties de l'aprovació de l'educació religiosa voluntària a les escoles, la no obligatorietat de les granges col·lectives i permetent la formació de 5 mil consells obrers. Presumiblement, totes les reformes foren aviat esgotades i Gomulka sepultà gradualment l'efectivitat dels consells obrers en una agonitzant democràcia.

El 1968 es produïren aldarulls estudiantins però tingueren poc suport obrers. L'any 1970 sorgiren més revoltes obreres a causa de l'increment del 30 per cent en els preus dels aliments. Gomulka mobilitzà l'exèrcit i els obrers foren derrotats amb centenars de morts. Gomulka fou reemplaçat posteriorment per Gierk en una nova sèrie de reformes.

Gierk contractà crèdits massius amb Occident en un intent de revifar l'economia. L'assaig fracassà i el 1976 els preus dels aliments pujaren en un 70 per cent. De bell nou, els obrers prengueren els carrers i molts d'ells van ser colpejats i milers detinguts. El Comitè d'Auto-Defensa dels Obrers (KOR) ha estat actiu, principalment a la clandestinitat durant els darrers quatre anys i va ser un instrument emprat a l'inici de la present revolta.

"El començament de la vaga fou ajudat d'una o una altra forma. Però molt aviat es convertí en un moviment autogestionat molt difós... Els militants apareixien espontàniament, dia a dia. Després d'un temps, el treball preliminar no fou important de cap manera".

Konrad Bielinski, membre del KOR (a Solidarity).

El 15 d'agost els treballadors de les drassanes, les fàbriques i els transports romangueren en vaga al llarg de tota Polònia. Alguns només pretenien vagues reivindicacions, d'altres, com ara els treballadors ferroviaris de Lublin, exigien eleccions lliures dels seus representants sindicals. Tots estaven d'acord en la decisió de no realitzar manifestacions als carrers, passés el que passés. Tal com el diari del KOR, Robotnik (Obrer) explicaria més endavant: "Les autoritats estaven esperant que anéssim al carrer per poder denunciar-nos com gamberros i colpejar-nos amb les porres. Així que ens aseiem tranquil·lament sobre les nostres silencioses màquines".

A darrera hora de la tarda les drassanes Lenin de Gdansk els directors s'entrevistaren amb 110 delegats de la plantilla i membres del comitè de vaga. Lech Walesa, que havia estat al comitè de vaga de 1970 a la drassana i havia tornat per ajudar aquesta vaga, va ser un dels que més intervingué. Altaveus en ambdós sentits connectaven aquest grup amb l'exterior. El desacord prevalgué.

L'endemà pel matí, es formà a la fàbrica una unió independent i es tornà a les negociacions per a escoltar la nova oferta dels directors. El comitè de vaga i la gent de l'exterior no vulgué acceptar-ho per bé que la majoria dels delegats sí. Walesa delcarà que volien una garantia escrita que no hi hauria recriminacions però per la resta tot semblava estar acordat.

Quant tornaren fora les coses començaren a canviar. Walesa va ser aplaudit per no cedir en el compromís i les delegacions d'altres fàbriques arribaren dient: "si us torneu enrera ningú no aconseguirà mai res de cap altra forma". Finalment Walesa digué: "no tenim el dret a delegar en d'altres. Hem de continuar la vaga en solidaritat fins que tot el món guanyi". S'escolliren nous delegats i els molts que es mostraven

insegurs davant el nou curs dels esdeveniments s'anaren cap a casa. Vora de la meitat romangueren allí.

Els obrers d'altres plantes es trobaven excitats per les notícies i es decidí formar un comitè central de vaga, l'MKS. Cada nit arribaven delegacions de totes bandes a la drassana i configuraren una llista de peticions que incloïen el dret a la vaga, la llibertat d'expressió, la representació de tots els corrents socio-polítics a les decisions i la fi dels privilegis de la policia i del partit. Molts estaven entusiasmats per aquestes decisions; d'altres eren més cautes o temien les represàlies del govern.

"El màxim que els individus poden fer és elaborar, clarificar i propagar idees que corresponguin a l'instint popular i contribuir amb el seu esforç constant a l'organització revolucionària del poder natural de les masses...la resta pot i ha de ser feta per les pròpies masses" (Bakunin).

Kuron, del KOR, s'ha referit a Lech Walesa com un "brillant símbol", no gensmenys ell i molts d'altres consideren a Walesa massa acomodats en les seves negociacions amb l'Estat. Walesa és extremadament moderat per als anarquistes, pretén realitzar els canvis amb lentitud i romandre fidel a l'església; no vol enfrontaments violents ni derrocar el govern. Tracta durament d'influenciar sobre els altres perquè exercixin moderació. Malgrat tot la seva importància ha estat sobreestimada. El punt crucial és que ell és conscient de la seva posició de líder però no s'identifica completament amb aquesta posició ni utilitza aquest poder. Ell parla més aviat com un individu determinat i apassionat, coneixedor que les seves opinions poden no prevaler, i que pot estar equivocat. Extractes d'algunes de les seves declaracions mostren aquesta actitud:

"Heu d'estar a les vostres fàbriques, llocs de feina i comitès inter-empresarials, però no els deixeu dir-vos el que heu de fer i no deixeu la responsabilitat en algú de Solidaritat perquè us acabi dient el que heu de fer...No heu de confiar en ningú, només heu de creure en la vostra pròpia força. D'altra manera, en pocs anys, la gent dirà: "Què és el que va aconseguir aquest Lech? Prometé el món sencer i mira el que va passar".

O: "Ara no creiem en ningú. No creieu tampoc en Lech. Creieu en vosaltres mateixos".

El sistema proposat en un llibre redactat per Kuron i Modzelewski, del

KOR, el "Manifest Socialista Revolucionari" no es pot definir de forma directa: té quelcom de la ideologia marxista i una mica d'anarquista. L'estructura proposada és similar a l'anarcosindicalisme i també al comunisme de consells, encara que curiosament més complex i menys definit que tots dos. Implica la substitució del Partit Comunista per partits dels obrers, sindicats dels obrers i consells dels obrers, tots dirigits des de la base, tots autònoms i independents dels altres, i tots a través d'algun mitjà no especificat governant-ho tot. Paral·lelament existiria un sistema similar d'organitzacions camperoles.

Els esdeveniments recents han suggerit per ventura objectius semblants, encara que no obstant això les exigències immediates hagin estat principament reformistes. De qualsevol manera aquest reformisme és aparent, donada tota una sèrie de preocupacions sobre idees i ambicions llibertàries.

Més aviat sembla que la intelligèntzia

coneixedora de l'anarquisme tant com d'altres ideologies d'esquerra està molt atenta a acceptar i rebutjar allò que els hi satisfà i a proposar una alternativa pròpiament polonesa.

L'amenaça més òbvia que podria limitar la rebel·lió és la de represàlies soviètiques. Per a un estranger una intervenció militar soviètica resulta factible en qualsevol instant, no gensmenys els obrers polacs semblen estar estranyament despreocupats. Quan es suggerí a un grup de vaguistes que la situació podia tornar-se perillosa reaccionaren amb sorpresa dient: "No, no, no es preocupin".

No està clar que els polonesos acceptin sense qüestionar-se tota l'autoritat de l'església. Les seves opinions, les seves vides privades i la seva cultura es troben innegablement imbuïdes del pensament catòlic. Malgrat això sembla com si almenys alguns fossin capaços d'emprar el catolicisme en allò que els hi és útil incloent la seva habilitat per a la unificació de la població— i refusar allò que els fa nosa.

El diari anarquista "Freedom" informa que "un matí a les drassanes de Gdansk el diari del Partit imprimí una trucada del cap de l'església catòlica polaca als vaguistes on se'ls demanava que tornessin a treballar. Els vaguistes s'hi oposaren unànimement i començaren a qüestionar-se l'autoritat religiosa". Això és només un exemple, l'important és que els vaguistes ignoren repetidament les manifestacions de l'església quan no hi estaven d'acord".

La premsa de dretes està estrictament confinada als termes de referència autoritaris i burocràctis. Així ens trobem referències a Walesa com una cosa similar a un "líder" auto-elegit de Solidaritat més que com un delegat pel suport popular; l'organització és presentada com un sindicat de tall occidental més que com una unió independent i autogestionada; una crida a la moderació és transcrita com una prohibició de vagues il·legals".

Pot no ser gaire exactes dir que Solidaritat no és autoritària encara que existeix un esforç conscient i determinat d'actuar en aquell sentit. Alguns moderats preferirien una menor iniciativa local però la força d'aquest moderats preferirien una menor nivell sembla créixer abans que fer-se més "manejaeble".

Per un moment semblava que Solidaritat podia crear la seva pròpia jerarquia però ara tot indica que la gent està aprenent a confiar en la seva pròpia

iniciativa. Jan Litinski, un editor de Robotnik explica: "Havent viscut per 35 anys en un estat totalitari fou difícil aprendre que un podia defensar-se a ell mateix sense cercar refugi darrera qualsevol autoritat".

Quan se li preguntà a una dona polaca que expliqués el caràcter nacionalista i independent dels polonesos, respongué: "Només podem ésser comparats amb els irlandesos". Un diplomàtic occidental que ha exercit a Polònia ho expressà d'aquesta forma: "Els polacs són una colla d'anarquistes".

Aquesta descripció tingué un ampli ressò a la premsa mentre molts anarquistes són fortament crítics amb els intents de rebel·lió polacs.

Es veritat que en aquest punt els canvis han estat reformistes per naturalesa. El concepte de govern mateix no ha estat posat en entredit com ho prova el seu especial interès en què es reconegui el dret legal de vaga, donant d'aquesta forma credibilitat a l'autoritat governamental. No han qüestionat tots els aspectes de l'autoritat ni tan sols els de l'Estat, i continuen vinculats a tasques ambigües. El diari llibertari de Detroit Fifth Estate (Cinquè Estat) comentava que: "Allò que subratlla la derrota del moviment és que es pensa fins i tot en una solució en termes sindicals—un desig d'un millor preu del treball humà". I el diari anarquista britànic Black Flag (Bandera Negra) comentava que "en pretendre la legitimitat concedida per un govern que els ha reprimint històricament, reconeixen el dret d'aquest govern a continuar reprimint-los".

Unes altres crítiques se centren en el fracàs del desafiament a l'autoritat de l'església. En el transcurs de les primeres vagues les masses catòliques varen ser contingudes a les drassanes.

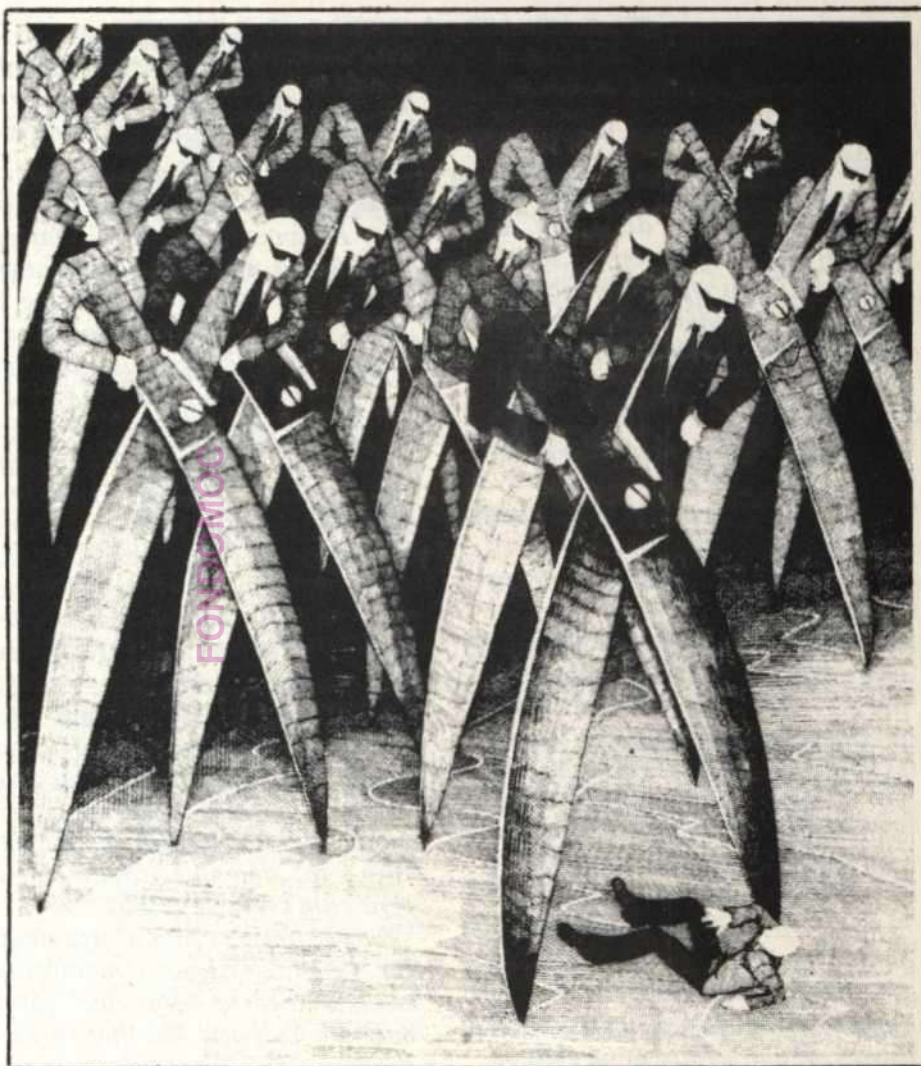
Al més lleuger símptoma de burocratisme en el sindicat o d'autoritarisme per part de Walesa, les crítiques es fan sentir ràpidament i dura. I amb raó. No obstant això qualsevol crítica ha de ser ben pensada i qualsevol "dogma" anarquista examinat en el procés.

Això pot ser explicat en part pel fet que la situació polaca actual és diferent d'altres en les quals els soviètics empraren els tancs. A Txecoslovàquia el 1968 el sentiment antisoviètic es veié dirigit des de la cimera del govern, filtrant-se fins a la resta de la població. Fou fàcil llavors per als russos substituir aquells elements i deturar el procés. A Polònia no hi ha cap dubte que el moviment té una molt àmplia base. Però malgrat tot el suport de les masses, en ell mateix no donaria tanta con-

fiança als polonesos; ells estan, després de tot, desarmats. Aquest suport, no gensmenys, s'ha estès, en certa mesura, a l'interior de l'exèrcit polac i sembla que els polonesos creguessin que té transcendència més enllà de llurs fronteres—tal vegada fins i tot entre els soldats de l'exèrcit rus i dels altres països del Pacte de Varsòvia. Encara que tal cosa pugui semblar una il·lusió ingenuament optimista és una opinió expressada per Kuron i Modzelewski que

siu i popular dels treballadors de tots els països. També poden estar examinant amb molta cura i pensant en fomentar l'atenció dels treballadors i mi-

"les possibilitats d'una intervenció armada per part de la burocràcia soviètica no seran avaluades pel nombre de tancs o avions sinó pel grau de tensió en la lluita de classes en el si mateix de la Unió Soviètica".

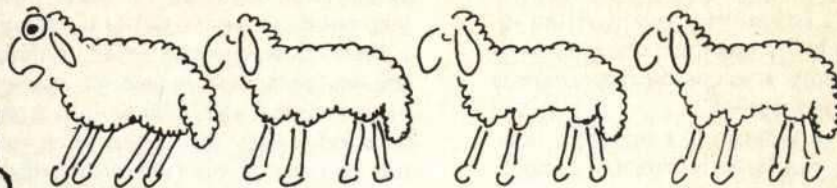
Això suggeriria que l'actuació contenida dels polonesos—evitant la militància, les manifestacions al carrer i les confrontacions violentes—no està principalment destinat a evitar riscos de represàlies soviètiques—aquesta provocació ja ha estat considerable—sinó a crear i assegurar un suport mas-

litants occidentals de cara a oferir-los-hi ajut armat.

Si aquesta anàlisi és correcta aleshores d'allò que estem donant testimoni no és d'una revolució sinó d'un conscient intent de revolució, i hauríem de pensar-nos-ho bé abans de cridar "REFORMISTA".

TRADUCCIÓ:

DIDAC REINA

Com que creiem que la campanya anti-OTAN no s'acabarà ara, d'aquí uns dies quan ja s'hagi discutit al Parlament i la nostra entrada ja sigui imminent, pensem que pot ser força interessant que durant el mes de desembre la campanya se centri en la lluita anti-bases tant nord-americanes (L'Estartit, Ràdio Liberty, Saragossa,...) com les espanyoles (Belagua, Leon) i la VI Flota, que precisament en aquestes dates vindrà als ports de Barcelona, València i Mallorca.

Com accions concretes, proposem l'organitzacions de marxés cap a totes les bases d'arreu de l'Estat. Concretament aquí al Principat proposem organitzar una Marxa cap a Pals i l'Estartit pel 19 i 20 de desembre. Aquesta podria consistir en una festa-parlament-acampada el dissabte 19 i en la marxa pròpiament dita el diumenge, 20, en dues columnes, una per cada base.

Quant a la VI Flota, què us semblari fer-los la punyeta al màxim, a veure si toquen el dos (o el tres o el quatre,...)? Com? Doncs seguint i cridant els marines pel carrer, repartint-los octavetes en anglès on se'ls adverteix del seu paper imperialista, preparant accions directes,...I el que seria molt bo fóra coordinar aquests actes contra la VI Flota a Barcelona, València i Ciutat de Mallorca conjuntament, els tres ports per on desembarquen els marines pel Nadal.

Aquestes són només algunes idees. Però sobretot el que falten són persones que en pensin més i que les portin a terme. Que me'n dius?

Malgrat que els mitjans de comunicació estan fent un evident boicot a tota informació sobre xerrades, festes, debats, manifestacions, etc. ("El Periódico" p.ex. deia que a la festa-miting del Poble Espanyol només hi havien anat 3.000 persones, l'Avui ni en parlava,...) que es fan dins de la campanya anti-OTAN, no es pot amagar la mobilització popular que té al darrere. S'han realitzat manifestacions a moltes ciutats de l'Estat: Saragossa, Pamplona, Bilbo, Gijon, Màlaga, Tenerife i Madrid. La participació sempre ha estat força important. El cas més destacat pot ser sigui Madrid on unes 100.000 persones es manifestaren contra l'OTAN, les bases, l'armamentisme,...A tot arreu, per això, observem una elevada participació i d'altra banda també es pot copsar que malgrat la seva legalització, en molts indrets carregà la policia, fins i tot detenint i maltractant gent com en la de Bilbo.

En els propers dies s'organitzaran també festivals i manifestacions a d'altres llocs de l'Estat com ara València, Santander, Mallorca o Barcelona i desitgem que tinguin força èxit.

Dintre de les múltiples activitats i accions que s'han fet o se celebren encara cal remarcar el combat que es va fer al Retiro entre el Pacte de Varsòvia i l'OTAN, organitzat pels grups ecologistes. També és important el dejuni que estan portant des del dia 10 9 persones del Moviment d'Objectors i Objectores de Consciència de Madrid (MOC) per fer reflexionar la gent sobre l'OTAN, el militarisme, etc.

DIA 30, APAGADA GENERAL

Aquesta sí que és una data important. Tots l'hem de recordar i tenir molt present al cap. Dia 30, divendres, a les 10 de la nit i per 5 minuts: apagada general. A cada casa, bloc de pisos, masia, barri, poble, ciutat..... apaguem els llums i fem soroll picant amb cassoles per exemple. Que se n'assabentin que no volem ni l'OTAN ni les bases! Demostrem-los a favor de què estem la majoria del poble.

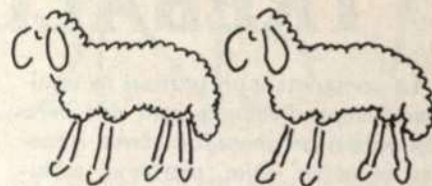
Ja es va fer a Euskadi contra la central nuclear de Lemoiz, també al barri de Sant Josep a L'Hospitalet van picar amb cassoles a les 12 del migdia demanant un ambulatori... ara ens toca a tots plegats per primera o enèsima vegada, que tant és.

La idea l'hem llançat el GAMBA i en el moment de picar aquestes ratlles (15 d'Octubre) ja són una quarantena els grups, comitès anti-OTAN i organitzacions diverses que també ho assumeixen. També hem contactat amb grups i persones de l'Estat i malgrat que el temps se'ns tira a sobre la proposta cala a la majoria dels llocs.

El motiu de l'apagada és prou clar. Pel que fa al mètode busquem un tipus d'acció com més participativa millor, tot defugint a la vegada dels mitjans tradicionals de contestació. L'oportunitat del moment també sembla palesa. S'estarà discutint la nostra entrada al Congrés o a tot estirar al Senat mateix.

Però pel poc temps i per la magnitud de la campanya que cal fer l'apagada no deixa de constituir tot un repte a les forces pro-

ANAR-HI ANANT...

OTAN i a nosaltres mateixos. Per això, molt clarament us demanem una vegada més però potser aquesta més necessitadament que mai la vostra col·laboració, el vostre ajut. En qué? En treballar aquesta campanya concreta amb nosaltres o amb el grup que sigui. Són 15 dies de feina. Qui no es pot comprometre una mica per 15 dies, i més si creu que el projecte bé ho val?. També, és clar, ens podeu ajudar o millor dit ens podem ajudar a nosaltres mateixos perquè l'apagada ens pot servir a tots per parar l'OTAN passant la proposta de l'apagada a d'altres grups, organitzacions, persones del barri, la comarca, de la resta de l'Estat...

Us llancem clarament un S. O.S. amic/ga lector/a, constesta'ns si us plau. Ja saps on i com trobar-nos: C/. Bruc 26, 2on. pis BARCELONA-10 T. 3014939

**YO TAMPOCO
seré soldado...**

en SU guerra

**SE'NS PIXEN A SOBRE!
ENS VOLEN FICAR
A L'OTAN!
TOTS, diguem NO!! Com ?**

Truquem a UCD, Convergència, consolat nord-americà (tel·fons a la guia) i a la seu de Ràdio Liberty a Barcelona (200 65 52), diguem-los quatre paraules i deixem despenjat el telèfon per una estona;

Llancem paper de wàter, ous, tomàquets podrits o similars contra els vaixells de la VI Flota ianqui i les seves instal·lacions a Barcelona (United Service Organisation, C/. Ample 2 i caserna militar pròpia al carrer arc de Santa Madrona), locals d'UCD (Diagonal 463), Convergència (Pg. de Gràcia 88) i a la seu de Ràdio Liberty a Barcelona (C/. Aribau 191).

Escrivim als pocs bitllets de 100, 500, 1000, 5000 (?) que no ens roben tota aquesta colla de lladres frases com ara: OTAN NO, BASES FORA!».

Despertem els dirigents d'UCD i CDC a altes hores de la matinada amb una trucada (Carles Sentís Anfruns, Ramon Trias Fargas, etc; tel·fons a la guia). És donar-los més temps per a reflexionar sobre la seva postura a favor de l'OTAN i les bases, i ja se sap que meditar de matinada va molt bé. Fins i tot ho agrairan amb el pas dels anys!

Al carrer ample (antic Gral. Primo de Rivera) hi ha un local, United Service Organisation, espècie de bar i altres coses, reservat als soldats ianquis. Entrem-hi en colla despistadament i demanem una cervesa. En teoria teniu tant dret com qualsevol altre a estar a la vostra terra i anar allà on vulgueu, però ja veureu com no és així. Un bon temps de fer-los la punyeta els pot obligar a tancar la barraca.

Digueu-li quatre paraules a en Calvo-Sotelo. Adreça: Palacio de la Moncloa. Madrid. No cal posar remet.

Quan veiem marines nord-americans a les Rambles, pel barri xinó o allà on sigui cridem en colla: «Yankees go home!». També els podríem seguir a veure si es posen nerviosos i no tornen mai més!

...Allò que vosaltres creieu. PRENEM LA INICIATIVA!

OTAN NO! BASES FORA!

TREBALL, FAMÍLIA, PÀTRIA...

La conquesta d'un territori ha significat sempre l'embargament dels bens del vençut pel vencedor: terres, riqueses (minerals, joies, patrimoni cultural, etc) i, a més, les dones. A l'Antiga Roma, per exemple, els homes del territori vençut esdevien esclaus. Les dones, en canvi, tenien un estatut especial: podien esdevenir les mullers dels guanyadors o bé les seves esclaves, depenent de si els seus encants personals corresponien o no al gust del seu nou amo.

La violació és el patrimoni de tots els exèrcits, i més dels guanyadors (com també ho és el saqueig dels bens materials). Durant la guerra del Vietnam les GIs van transformar aquest poder d'alliberació físic i violent sobre una part de la població en un arma de guerra: és un fet comprovat que els americans no arribaren mai a trencar la resistència del poble vietnamès; aleshores ells intentaren la violació sistematitzada (es torturava totes les dones de les poblacions per on es passava) per a intentar destruir fisiològicament, moralment i demogràficament el poble rebel.

SOBRE L'EDUCACIO DELS NOIS...

La presència de soldats, voluntaris o no, sobre el territori on vivim (en estat de "pau") ens confina a la por. No tenim pas por dels mots. Qui no ha tingut mai por sola, a la Gare de l'Est, un diumenge al vespre? Qui no ha pensat mai a fer una petita volta per evitar passar per davant d'una caserna? La repressió afectiva i sexual que la nostra societat judeo-cristiana ens ha imposat —per una sèrie de raons, que podríem resumir dient que afavoreix la producció— ens fa creure encara en una societat masculina, tancada, fortament opressiva i repressiva, com és l'exèrcit.

Dins les casernes, nosaltres som a la vegada absents (geogràficament) i omnipresents: nosaltres som l'objecte de la major part de les discussions en els dormitoris; som sovint una referència en els insults ("mujercitas", "no teneis cojones"...); tot sovint es parla de les dones per a valoritzar-se, per a fer valdre la personalitat dels soldats. Se'n parla massa poc, de nosaltres, com a éssers pensants, dotats d'intel·ligència, de sensibilitat (no entesa com a sentimentalisme).

Vegeu el que fan cridar els oficials francesos a la tropa per a desfer la for-

mació després dels exercicis:

El suboficial: "L'esport?"

Els reclutes: "Està bé".

— "Les dones?"

— "Això està millor".

— "Per a qui?"

— "Per a nosaltres"

— "Com?"

— "En pilotes!"

Deixant de banda la misèria cultural d'aquest tipus de discurs, es pot ben bé pensar que aquestes paraules dels quadres d'una institució de l'Estat són de fet una incitació a la violació. Aquest és un acte criminal castigat per la llei. Aleshores, tota incitació a la violació esdevé castigable per la llei. Si es troben les dones que vulguin fer quelcom contra l'escola de violacions que és l'exèrcit!

A propòsit d'aquest tipus de diàleg (o cançonetes) estaria molt millor que els soldats inventessin paraules diferents amb sons similars. Jo no tinc res concret per proposar-vos. Però almenys refuseu d'insultar un tipus de gent: les dones, els estrangers (negres, àrabs), els homosexuals i d'altres que es podrien considerar com a portadors d'una reivindicació fonamental i subversiva: el dret a la diferència. Diferència en relació a la norma de viril masculí—bon pare—ciutadà mitjà—bon treballador que pretén imposar-se dins de la societat mitjançant les seves institucions: l'escola i l'exèrcit, i pel seu suport de base: la família.

Totes les casernes no organitzen pas bordells com a la de Calvi (Còrsega), però totes van pel mateix camí. De fet, està previst que en un estat de guerra els bordells siguin dins les casernes. Per altra banda, es interessant copsar que els legionaris estacionats a Calvi es consideren en estat de guerra.

L'EXERCIT S'INTERESSA PER LES DONES.

L'exèrcit acull ara militars femenines. Per què s'allisten les dones? D'entrada, l'exèrcit ofereix un lloc de treball segur; se les enlluerna amb les possibilitats de carreres iguals a les dels homes. També perquè algunes dones pensen que elles podran manifestar dins la institució una part d'elles mateixes que no correspon als criteris "normals" de les dones.

Constitueix un error pensar solucions individuals; pensar que en el si d'aquesta societat, amb les seves relacions de producció, nosaltres poguem

trobar, individualment, una solució per a ser reconegudes com allò que som. D'altra banda, l'exèrcit integra les dones (personal femení de la Marina, de l'exèrcit de Terra, SOFAT, SOFAM) per a encarregar-les, en la majoria dels cassos, de tasques de secretariat, llençeria, infermeria.... Tasques molt realitzadores!

Les dones hem de reaccionar i organitzar-nos col·lectivament contra la invasió de l'exèrcit de les nostres vides. Fa ja un cert temps que l'exèrcit ens fa una crida, en tant que mullers, companyes o mares de soldats) per a ser amables, dolces i virtuoses amb els petits valents que estan a la mili. Però avui, l'exèrcit ens crida de manera encara més subtil. Les campanyes sobre la guerra que nosaltres llegim o escoltem als mitjans de comunicació no són pas neutres. Si ajuntem l'atur femení, el retorn a la llar promogut pel govern, les dificultats per a abortar a causa de la repressió que se cerneix sobre els metges, la política natalista (el milió per al tercer infant, els ajuts familiars a partir dels tres fills, l'allargament del permís de maternitat...), la guerra econòmica a la qual es lliuren les grans potències, el creixement demogràfic del Tercer Món, es comprén millor l'actitud protagonista de Debré amb la voluntat de reforçar el món blanc davant dels estrangers. Carn de canó blanca, vet aquí el que volen que fem!

Per què trobar-nos entre nosaltres per a discutir sobre l'exèrcit? Perquè no havent estat mai dins de l'exèrcit, nosaltres tenim una visió diferent de l'exèrcit que els homes. Però també perquè les dones tenim una relació especial amb l'exèrcit, a causa del rol que hem tingut històricament en els conflictes internacionals o interregionals, i en front de l'exèrcit, la violència, el nostre lloc dins d'un exèrcit d'alliberament nacional, i tot això. Perquè no són els homes els qui poden dir per nosaltres el que pensem del Servei Militar obligatori femení. Perquè l'antimilitarisme i el feminisme estan estretament lligats. Perquè nosaltres tenim la necessitat de reflexionar sobre un tema que ha estat massa sovint tractat com "això no ens importa, és cosa dels homes!".

DIANE

De la revista "Rompons les rangs"
Octubre-Novembre 1979.

:CAP de TRONS!

"La Legión seguirá incomprendida por algunos y atacada por no pocos. Los cobardes, los celosos de su bravura y los enemigos de España continuarán reclamando a gritos su disolución. Pero la Legión proseguirá su andadura con la cabeza alta y la mirada puesta en la eterna independencia de la Patria. Su divisa, que no conoce el miedo, tampoco permite que los oídos se impresionen con el bramido de la calumnia y de la ira que, al fin y al cabo, es la única música que saben tocar los enanos preñados por el pavor y la envidia".

(Reconquista, Setiembre 81, "La Legión, hoy").

"La Guardia Civil ha respetado el orden legalmente constituido. Que esto quede muy claro, y que quede también claro que nuestros métodos son los de siempre" (General Aramburu Topete, director de la Guardia Civil, part d'un discurs pronunciat en l'acte d'inauguració d'una nova acadèmia especial a Aranjuez.)

Claríssim: setmana Tràgica, Astúries el 1934, Casas Viejas, mort dels guerrillers antifranquistes com en Quico Sabater, desenes -o centenars?- d'almeries; 23-F, 23-M,... Sí, senyor Topete, els seus mètodes són els de sempre. Per què s'emprenen llavors quan diem que res d'essencial no

ha canviat durant aquests darrers anys?

"Jesús Sancho Rof, ministro de Trabajo, Sanidad y Seguridad Social (R.I.P.), ha sido elegido presidente de la Conferencia Europea de Ministros de la Salud Pública, y en el acto inaugural, celebrado ayer, se refirió al enfoque europeo de la promoción de la salud, lema de la conferencia" (El País, 23-09-81).

El que s'oblida de dir el rotatiu de Madrid és que moments abans d'acabar l'acte en Sancho Plof es treia de la seva cartera ministerial una plata de musclos i una botella d'oli, recomanant-los vivament pels seus efectes altament importants per a la salut. El nostre corresponsal pugué també sentir la següent afirmació del nostre ministre que tant vetlla per nosaltres: "La difusió d'aquests productes, amb els efectes secundaris que produeix, pot ser altament beneficiosa de cara a no fer necessària una nova guerra mundial" i acabà tot dient: "Sobra gent en aquest món i jo ja he dit que personalment a mi no em treu ni Déu".

¿Podemos ignorar la situación?

Aparegut a "Reconquista" octubre de 1981

UNA FESTA QUE NO ARRIBA MAI

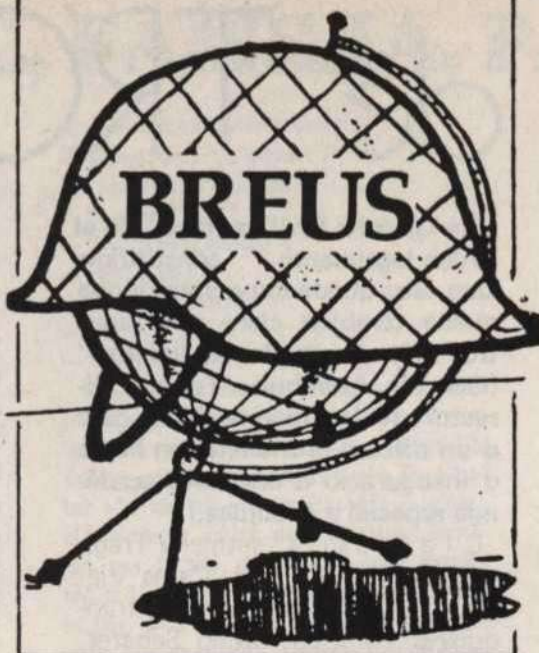
Ara va de debò. En números anteriors us prometíem "l'oro i el moro" i us dèiem que preparàvem la Festa de la Puça, primer pel 3 d'octubre, després a finals d'octubre o principis de novembre, I NO. Per què ens feieu cas? Que no ens coneixeu encara?

Però ara sí que va de veres. Us ho jurem sobre la Constitució, els 10 Mandamientos i la Bíblia en vers. La Festa de la Puça serà el 21 de novembre a la Nau Gran del Clot. Hi hauran debats, cinema, animació, teatre i marxa. A més a més, perquè estiguen contents, dijous i divendres anterior organitzarem dos debats també dintre les mateixes jornades de la Puça: el dijous una taula rodona sobre mitjans de comunicació alternatius i el divendres un debat sobre l'exèrcit espanyol. DE VERITAT, AQUESTA VEGADA VA A MISSA. (amén).

UN ALTRE ESDEVENIMENT MUNDIAL QUE JA ERA HORA

Ja era hora ens estàvem dient totes (o no?). Abril, maig,... setembre (la caiguda de la fulla), i per fi octubre!. Ha sortit el llibre escrit pels nostres companys de LA PUÇA i el GAMBA, en Jordi i en Quico. El títol d'aquesta obra que té tota la pinta de convertir-se en un best-seller mundial és: "Abajo los muros de los cuarteles". Està editat en castellà, com podeu hàbilment intuir, perquè l'editorial catalana es va tirar a darrera hora enretra per motius de "seguretat" (tu ja m'entens). L'edita finalment editorial Hacer. El llibre està dividit en tres parts: funció repressiva de l'exèrcit, funció ideològica/el servei militar, les lluites anti-mili i l'objecte polític.

És obligatòria la seva adquisició, no cal dir-ho. Fins i tot se li pot fer una crítica (pero constructiva, eh!). El preu encara no

us el podem dir però ens temem que, com que és molt rotllo, pugui arribar a les 400 o 450 peles. Per encàrrecs dirigiu-vos a l'adreça del GAMBA.

JA TENIM CAMP DE LLANÇAMENT DE MISSILS

Pensàvem que no arribaria mai, els militars ja estaven farts de tants viatges amunt i avall, d'aquí a Estats Units, anar i tornar (amb metro, és clar). Així doncs han instal·lat ja una altra base, aquesta concretament a Almonte (Huelva), destinada a la investigació de missils (ai, mareta). De moment de res no ha servit l'oposició popular al projecte dels qui diuen defensar-nos encara que passin sempre de nosaltres.

MANIFESTACIO ANTI-OTAN A BARCELONA

El 18 d'octubre unes 35.000 persones ens aplegàvem pel centre de Barcelona per cridar contra l'OTAN, les bases i el militarisme.

Companys i companyes de partits com ara LCR, MCC i N.E., dels ateneus llibertaris, CNT i CCT, dels comitès anti-OTAN i antimilitaristes (que ja en comencen a haver-hi alguns!), gent del carrer en general; tots plegats cridant i cridant en un clima de gran animació i xivarri: "La colza

mata, l'OTAN remata" o "Jordi tranquil, que és un missil".

Un cop hagué acabat la mani "autoritzada", molta gent continuàrem fins arribar al port on es trobaven vaixells de la VI Flota ianqui. En passar davant Capitania General, Farmàcia Militar i tota la pesca, els crits unànims eren: "Servei militar, estafa popular", "Mili, segrest legal", "Militars c....!"...Tot un èxit, per tant L'antimilitarisme comença a arrelar-se!

Els dies 24-27 de setembre s'ha celebrat a Saragossa el 1er. Congrés de Sociologia, organitzat per la Federació d'Associacions de Sociologia de l'Estat espanyol. No comentarem ací el Congrés ni farem consideracions sobre la sociologia en general, car això desbordaria la temàtica pròpia de LA PUÇA. Però sí que ens interessa l'apartat que es va dedicar a Sociologia Militar. Aquesta àrea va ser coordinada per Julio Carabàña, professor de la Universidad Complutense de Madrid i es van presentar les següents ponències:
I.-Problemàtica general de l'àrea:
-J.I.Martínez Aparicio: "Balance de los estudios de sociología militar".

-F.Alvira Martín: "Un marco conceptual para el estudio sociológico de las instituciones militares".

II.-Composició social de les FAS:
-L.García García i Benjamin Vicente Mayoral: "Origen y formación del nuevo militar".

-D.López Garrido: "Algunos datos sobre la estructura sociológica de los cuerpos de seguridad en España".

-J.A.Olmeda: "La burocracia militar en España: características sociales básicas".

III.-L'exèrcit a la història d'Espanya:

-JM.Alonso Baquer (col·laborador de Reconquista): "El modelo español de pronunciamiento".

-F.Vanaclocha Bellver: "La representación de la opinión militar".

-J.Sisinio Pérez Garzón (col·laborador de Reconquista): "Militares y civiles en los pronunciamientos".

IV.-Funcions socials de les FAS:

-J.Vidal Beneyto, C.Macia, J.Ruiz

"El papel del ejército español en la transición democrática".

-J.I.Martínez Aparicio: "La profesionalización militar en España".

-A.Moncada: "Sociología militar, un impromptu".

-Pere Vilanova: "FAS y sociedad naturaleza y funciones".

-A.Carrión Garzarán: "Análisis sociométrico de un destacamento".

-H.C.F.Mansilla: "FAS y régimen democrático en España".

L'interès d'aquestes ponències sembla desigual. Una vegada les haguem llegit, farem un comentari més ampli en una propera PUCA.

J.F.

I JORNADA DE CANT I POESIA

Ràdio Venceremos, portantveu oficial del FMLN de El Salvador convoca la "Primera Jornada de Canto y Poesía a El Salvador: Roque Dalton García y Jaime Suárez Quemain". Els seus objectius són, entre d'altres: promoure des de les trinxeres els valors culturals del poble salvadorenc, mobilitzar la solidaritat internacional, destacar el paper de Radio Venceremos, etc.

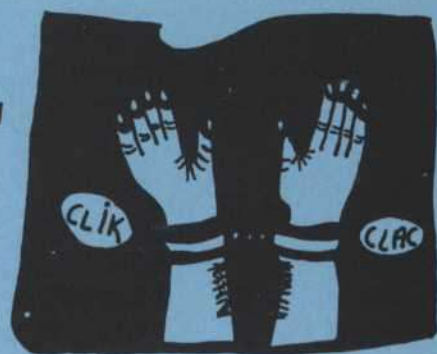
Els temes, tant per a la poesia com per al cant, són: la lluita contra l'imperialisme nord-americà, la lluita d'alliberament del poble salvadorenc i la vida i la lluita de Oscar Arnulfo Romero, bisbe Màrtir.

Podrà participar-hi tothom. El lliurament dels treballs té per data màxima l'1 de novembre del 1981. Qui desitgi més informació pot dirigir-se a l'apartat 24 357 de Barcelona o a l'Associació per a les NNUU, C/.Fontanella 14, 1er. de 19h. a 21,30h.

30 D' OCTUBRE A LES 22H.

EL GENERAL CONTRA LA PUÇA

Ja porto un mes aquí. Si no he escrit abans és perquè els ànims estaven molt alterats. Ara que "hi ha més calma" (!) os explicaré què és el que ha passat.

Resulta que aquí, últimament, estava com a responsable de la cuina un brigada d'allò més fill de puta i legionari que us pogueu imaginar. El menjar que ens donaven era molt pitjor en comparació amb el dels altres oficials i suboficials que havien estat en d'altres ocasions responsables de cuina, segons explicaven els veterans de la caserna. Era la tarda del 8 de setembre quan es començà a córrer la veu, només a uns quants al principi, per a que ho anessin propagant a tot el quarter: l'endemà no s'havia d'anar a menjar.

Particularment, pensava que aquell dia hi hauria una absència considerable al menjador, però mai se'm va occórrer que aquesta absència seria total. Arribà l'hora en què la gent sol anar a buscar els coberts per a baixar al menjador. Era el moment en què la immensa majoria se n'assabentaria de la moguda (cap oficial no en sabia res). Cap dels meus companys aniria a menjar. Vaig mirar per la finestra del menjador i el vaig veure completament buit. Ningú hi havia anat. El pati, aleshores, començà a omplir-se d'oficials que miraven atònits el desert menjador i també cap a dalt, a les finestres de les companyies. Fins i tot el tinent coronel hi era.

Ens ordenaren a tots baixar. Ens van fer formar en el pati i ens feren entrar al menjador. Aquella mateixa tarda, començaven els interrogatoris i les bronques per tot el campament: Per què no heu anat a dinar? Qui us ha coaccionat? Qui està darrera de tot això? Això solament era el principi. Mentre el comandant donava bronques, el capità de la companyia li deia al "cabo" primer: "Dona'm cinc noms, com sigui!, cinc noms qualsevol, els que sigui, no m'importa el més mínim". El "cabo" no va voler donar-los-hi i el capità li tragué la "pernocta" (és un voluntari). El capità formà tots els de la companyia que en aquell moment va trobar i altre cop bronca, preguntant qui eren els caps de tot aquell merder i que si no sortien serien tots jutjats per encobridors de delictes de sedició i els caurien com a mínim 6 anys de presó militar. Llavors, apuntà cinc noms dels que estaven sentats a la seva esquerra, tot dient que ells serien els culpables (més tard hem vist que allò ho va fer per "acollonir", ja que als cinc apuntats no els ha passat res). Aquella nit, cap a les tres, entrà el capità i s'emportà tres dels nostres companys. Un d'ells no tornà. Està actualment en el calabós, incomunicat. Els altres dos tornaren i explicaren que havien estat interrogats sobre el succés. També agafaren un "cabo" d'una altra companyia. Els següents dies es convertiren en un mogollón de rumors per tot el quarter. Agafaren més gent. De la nostra companyia, n'agafaren alguns. Crec que l'interrogatori durà més d'una hora. Preguntaven sobre la vida civil, idees polítiques, antecedents penals i què es ve fer el dia de la "moguda". El capità mateix era qui interrogava. Es mostrava "amable". Fins i tot digué que les preguntes polítiques es podien contestar sense por "perquè la Constitució garantitzava els drets".

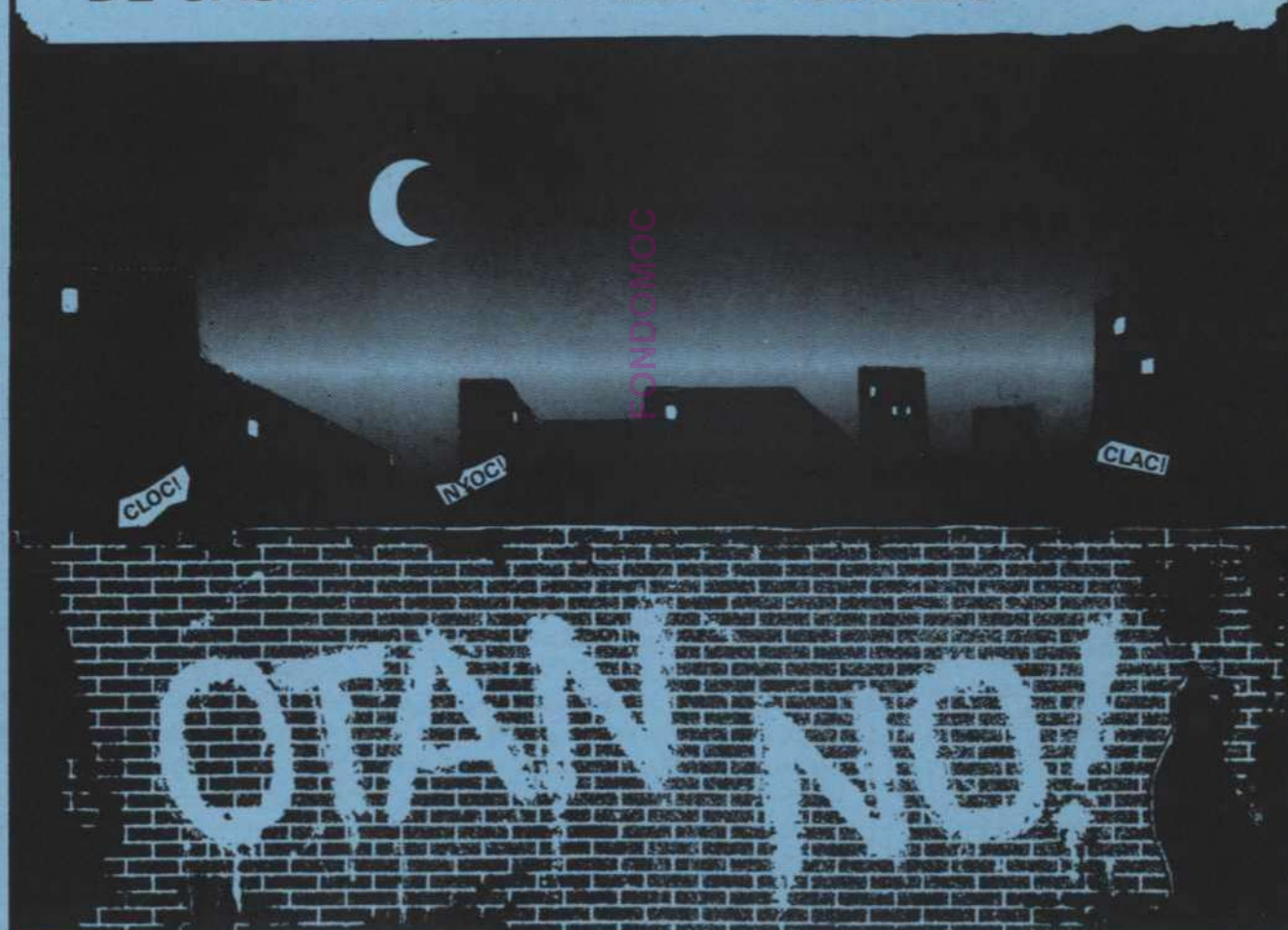
Ja han passat alguns dies. N'hi ha 15 al calabós que seran jutjats per sedició. Els pot caure de 6 a 20 anys de presó per als "culpables" i de 6 a 12 pels "encobridors". Un d'ells portava ja 18 mesos de mili. Li faltava una setmana per a llicenciar-se. Ara li cau això.

Us envio aquesta carta perquè doneu a conèixer què ha passat aquí i denuncieu la situació dels empresonats. Els han agafat a dit per "carregar-se'ls".

A San Roque, 27-9-81

DEMOSTREM... **TOTS** QUE NO VOLEM NI BASES, NI OTAN COM?

TANCANT 5 MINUTS ELS LLUMS
DE CASA I PICANT AMB CASSOLES

APAGADA GENERAL
DIA 30 DE 10 A 10,05 DE LA NIT

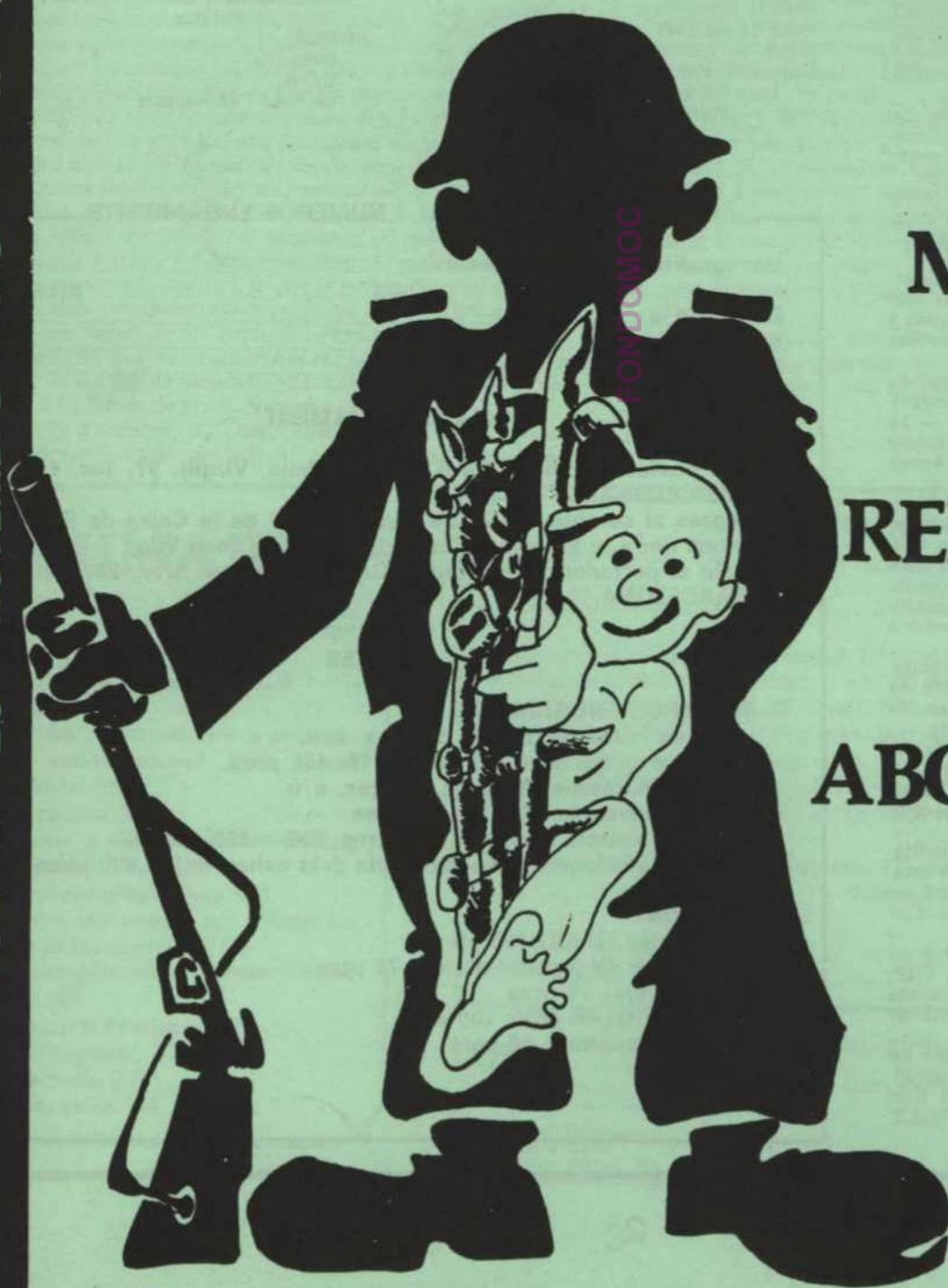
la puça i el GENERAL

Revista Antimilitarista Mensual

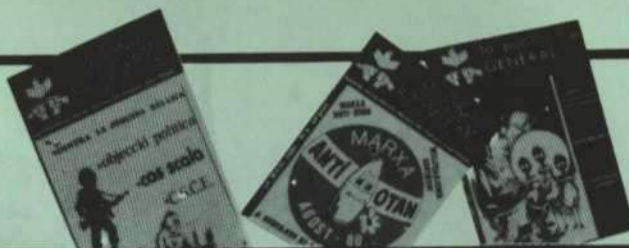
dossier:

MILI,

REFORMA
O
ABOLICIÒ ?

100 ptes 20 - NOVEMBRE - 1981 N° 23

Núm. 0. — Expropiacions militars? No, gràcies. — Autoritarisme i militarisme. — Ecologisme i antimilitarisme: una plataforma de convergència. — Centrals nuclears i proliferació nuclear. — etc. EXHAURIT.

Núm. 1. — OTAN i repressió. — MELIC: La lluita antimilitarista a l'Estat Espanyol. — Contra la joguina bèlica. — Sobre militarisme. — etc. EXHAURIT.

Núm. 2. — Militarisme (I). — MELIC: sobre bases nord americanes: lanquis foteu el camp! — La CIA i les bases. — L'exèrcit serf de la burgesia. — etc. EXHAURIT.

Núm. 3. — Militarisme (II). — MELIC: Estat espanyol, estat gendarme?: Sobre política exterior espanyola. — Poder estatal i llibertat d'expressió. EXHAURIT.

Núm. 4. — Militarisme (III). — MELIC: OTAN: Euskadi davant l'OTAN. — Projecte OTAS. — L'OTAN i els missils. — L'URSS i l'Afganistan. — etc.

Núm. 5. — Comentaris a la llei de Defensa (I). — MELIC: Objeció de Consciència: entrevista a diferents grups. — L'OTAN i els missils (I i II). — etc.

Núm. 6. — El cas del militarisme soviètic. — La Marxa anti-OTAN. — Els caballeros legionarios cap a Ronda. — Marxisme i no-violència (II). — etc.

Núm. 7. — MELIC: Jurisdicció militar: Sobre la jurisdicció militar. — Cas: Objectors a Bilbao. — Armes atòmiques a Mallorca. — La V Marxa antimilitarista. — etc.

Núm. 8. — Un malson i una amenaça constant: les Bárdenas. — Defensem-nos de la Llei de Defensa (II). — La trilateral a debat (GANVA). — La funció de la policia o sobre la repressió sense entrebancs. — etc.

Núms. 9 i 10. — Extra d'estiu. — MILITARISME. — Debat sobre militarisme. — La indústria d'armament. — La militarització de la dona. — La guerra geogràfica. — Cap a una defensa popular no-violenta. — Militarisme i subdesenvolupament. — Dinàmica de l'armament i el desarmament. — etc.

Núm. 11. — Entrevista: Ser antimilitarista a Euskadi. — Reportatge gràfic de la Marxa anti-OTAN. — Lluita armada o acció directa No-violenta?. — etc.

Núm. 12. — MELIC: Cas Scala. Entrevista amb les mares dels acusats. — Llei antiterrorista? Natural! — L'objectió política, una altra forma d'objectió. — etc.

Núm. 13. — MELIC: Educació i militarisme: Per una pedagogia no-violenta. — A Canàries militaritzen els nens. — Lanza del Vasto. — CSCE història d'un fracàs (I i II). — etc.

Núm. 14. — MELIC: Objeció: Què en pensem d'ela llei (MOC de Vic, COP, Alex Tera, Sta. Rosalia). — Entrevista amb el GOB. — Què passa al Salvador (Entrevista). — etc.

Núm. 15. — Galiza, el portaavions de l'OTAN. — Recull d'activitats antimilitaristes. — Cop d'Estat: crònica d'un recluta despistat. — Què fou l'U.D.S. — etc.

Núm. 16. — Turquia i l'OTAN. — MELIC: Dona i exèrcit: A les armes ciutadanes el pro i el contra. — Resposta feminista a la progressiva militarització de la dona. — Document: L'exèrcit a Euskadi, etc.

Núm. 17. — Document: els EUA i la repressió al Salvador. — MELIC: Moviment obrer i antimilitarisme: Entrevista amb el SLMM. — Classe obrera i antimilitarisme. — Servei Civil i Insubmissió. — etc.

Núm. 18. — Crítica de l'antimilitarisme. — La mili 15 mesos de perdre el temps.

— MELIC: L'Estat i la violència. — Athypical Pneumony. — etc.

Núms. 19-20. — Extra d'estiu. — L'EXERCIT ESPANYOL. — La ideologia política de les FAS. — Entrevistes: Otero, U.D.S. — L'Exèrcit i la doctrina de la Seguretat Nacional. — Sobre la mili. — Les lluites antimilitaristes aquí i avui. — Política exterior militar espanyola.

— L'exèrcit en el franquisme i el postfranquisme. — «El joc del Tanoca». — etc.

A més a més teniu a la vostra disposició el material editat pels grups.

DOSSIER: Què és l'OTAN

(Introducció històrica, Aspectes generals, L'OTAN i l'Estat Espanyol, Conclusió, ...)

DOSSIER: Contra la mili... Objeció Política!

(Servei militar i exèrcit, Funcions de l'exèrcit, Lluites contra la mili...)

ADHESIUS:

Ni Otan ni Bases!
Desarmament ara!
Objeció Política

POSTER:

Otan NO
C.O.P.
La Puça i el General

COMANDA DE MATERIAL I NUMEROS ENDARRERITS

Us agrairia que m'enviessiu

Total ptes.

Envieu-ho a

Adreça

Població

FORMA DE PAGAMENT

- Gir postal a nom de Jordi Garcia i Jané. Virgili, 97, 1er. 1a. BARCELONA-30
- Ingress al compte 563-78 de l'agència 329 de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis a nom de Joan Vila
- Taló al portador per correu al Casal de la Pau. Bruc, 26, 2on. BARCELONA-10

TARIFES

NUMEROS ENDARRERITS

- Dels números 0 al 8: 50 ptes. c/u.
- Extra militarisme, números 9-10: 125 ptes.
- Dels números 11 al 16: 75 ptes. c/u.
- Dels números 17 i 18: 100 ptes.
- Extra exèrcit espanyol, números 19-20: 150 ptes.
- Tota la col·lecció (amb fotocòpia dels exhaurits): 1.200 ptes.

MATERIAL

- Dossier OTAN: 100 ptes.
- Dossier Objeció Política: 75 ptes.
- Adhesus: 10 ptes.
- Poster OTAN NO!: 100 ptes.
- Altres posters: 50 ptes.

EDITORIAL

Cal restar alerta! Tots els indicis ens assenyalen que les possibilitats d'un cop d'estat en els propers mesos han crescut de forma alarmant. Des del 23-F llegim impotents tot un seguit de notícies, rumors, contrarrumors i informacions que ens fan dubtar sovint del futur més pròxim. Ja hem comentat diverses vegades —i no sols s'ha dit aquí— com els objectius dels colpistes s'han anat aconseguint per camins més o menys constitucionals (entrada a l'OTAN, fre a les autonomies, intervenció militar antiterrorista...). Però l'ultradreta militar i civil no es dona per satisfeta. Esperonada per la feblesa governamental, ja que la UCD ha anat cedint sempre a les provocacions feixistes, ha passat aquests darrers mesos a un atac frontal, a un pols de força continuat amb aquesta mateixa dreta "civilitzada" que ocupa el poder.

La proximitat del 20 de Novembre, que de bon segur serà aprofitat per a demanar el retorn a "tiempos pasados" i per a fer molt de "merder", i també la recent crisi de l'UCD ens aboquen a una estratègia de tensió fomentada per a què tot esclati. El cop militar es respira a l'ambient, es veu venir, i no podem restar aturats, esperant-lo.

Analitzem, doncs, encara que breument, els darrers esdeveniments que confirmen les nostres sospites:

— El dia 27 d'octubre "Diario 16" donà a conèixer les recollectes de diners que dins la Divisió Brunete es fan a favor dels colpistes empresonats, utilitzant fins i tot el sistema de descomptar una part del sou. La notícia no fa més que confirmar l'actitud de la majoria de l'exèrcit cap als qui són considerats patriotes i "héroes nacionales".

— El dia 28, l'endemà, es feia pública la sentència contra el fill de Milans del Bosch per insultar el rei públicament: tan sols li cau 1 mes i 1 dia d'arrestament. El malestar que això provoca en medis polítics fa que el govern recorri a la sentència. Ens preguntem innocents com hi ha encara qui creu en la neutralitat de la "Justícia". Pensem que els parlamentaris d'H.B., que no insultaren el rei, sinó que es limitaren a cantar el seu himne nacional, poden ser condemnats a penes entre 6 i 12 anys de presó. Sobren comentaris.

— EL 29 d'octubre, el "Diario Oficial del Ejército" publica la concessió d'una medalla al tinent general Milans del

Bosch, precisament per "sufrimientos por la Patria". El diari "El Alcázar" s'encarrega d'esbombar-ho en grans titulars a primera plana. La notícia coincideix amb l'inici de la crisi a l'UCD i la situació al Congrés és de desconcert general, gairebé de pànic. No és fins al cap de bastantes hores que el govern no anuncia la suspensió de l'ordre i la destitució del general Ortiz Call, responsable de recompenses de l'exèrcit.

— La mateixa crisi del partit en el govern és utilitzada diàriament per "El Alcázar" —que no oblidem és el diari de més difusió dins de l'exèrcit— per a demanar la dissolució del Parlament i la constitució d'un govern militar.

— Mentre, l'esquerra, no sols assisteix impassible a tot aquesta situació, sinó que desautoritza crítiques com la que l'agrupació de Saragossa del PSOE féu al nomenament de Luis Caruana (d'actuació clarament colpista el 23-F) com a cap d'aquella Regió Militar.

Tota aquests fets enllacen amb d'altres anterior, constituint una trajectòria definida que arrenca el 23-F: discurs del capità general de la VIII Regió a Santiago, suspensió de l'homenatge a Gutierrez Mellado per pressions dels colpistes, ascens de militars amb comportament dubtós el 23-F boicot de les autoritats militars a l'11 de Setembre, sobresseiment de la causa contra els acusats de la conspiració del 23 de juny (Ynestrillas...) són només alguns dels exemples d'aquest trist 1981 del postfranquisme (cada cop més franquista i menys "post").

En fi, ens agradaria equivocar-nos, però ens temem el pitjor. I malgrat tot, pensem que cal dir-ho, que cal cridar-ho ben fort: el cop militar només el pot impedir el poble amb la seva acció, amb la seva mobilització, amb una auto-organització en grups i comitès anti-colpistes, amb la denúncia constant i sense pors de les veritables funcions de l'exèrcit...

Sense aquesta consciència antimilitarista i antifeixista, continuarem esporugits esperant que l'espasa de Damocles que penja sobre tots els nostres caps caigui per enèssima vegada.

LA PUÇA I EL GENERAL

SUMARI

Crònica del mes: ...de tot això, que en sortirà? 4

la lluita antiOTAN a Canàries. 6

Anar-hi anant. 8

DOSSIER: Mili, reforma o abolició?

Quin antimilitarisme? Quin suport als soldats? 10

Taula rodona. 14

Controlar o ésser controlat: aquesta es la qüestió. 18

El General contra la Puça. 23

Un llibre que portarà cu: "Abajo los muros de los cuarteles!" 24

Les conseqüències de la cursa d'armaments. 27

Marxa cap al Pentàgon. 30

Crítica de llibres. 32

Cap de trons. 33

Notícies breus. 34

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....

Adreça.....Telèfon.....

Població (i districte postal).....

☐ Subscripció ANUAL (12 números): 1.100 ptes.

☐ Subscripció ANUAL de suport : 1.300 ptes.

☐ Subscripció SEMESTRAL (6 núms.): 600 ptes.

☐ Subscripció SEMESTRAL de suport: 800 ptes.

Forma de pagament:

☐ Gir postal a nom de Jordi Garcia i Jané. c/Virgili 97 1-1. BARCELONA 31

☐ Per correu (taló al portador) a "La Puça i el General". C. Bruc 26, 2on BARCELONA 10

☐ Ingrés al compte 563-78 de l'agència 329 de la "Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis" a nom de Joan Vila

☐ Renovo la meua subscripció.

☐ Em subscric a partir del numero.....

EDITA: — GAMBÀ (Grup Antimilitarista de Barcelona) —
Bruc, 26, 2.^{on} — Barcelona-10

Imprès a Catalunya:
Copisteria Xaloc
Concepció Arenal, 261 - Barcelona

Dipòsit legal: B. 38298-79

El trencament final de la UCD, que es veia venir de lluny, ha acabat d'enlucrar aquest mes el panorama polític espanyol, ja de per si prou confús. La UCD va ser un partit més o menys compacte mentre va existir un Adolfo Suárez que aglutinava tot el ventall de sectors amb diferències programàtiques però amb un afany comú: conservar el poder; transformar el mínim possible per a què tot seguís igual; donar una imatge democràtica de cara enfora i aguantar i reprimir el que fos de cara endins.

Però des de la dimissió de Suárez, recordem-ho, per pressions militars, la UCD ha anat a la deriva. Per una banda les derrotes electorals ja acumulades. Per l'altra, les diferents tendències s'han enfrontat directament i violenta entre elles i la crisi ha esclatat per la banda més feble: per l'esquerra de la dreta, per la socialdemocràcia de Fernandez Ordóñez, el qual abandonava el partit el dia 3 de novembre, juntament amb 9 diputats i 6 senadors. Això col·loca la UCD (que ja no tenia majoria absoluta a la Cambra) en una situació de fragilitat total. Calvo Sotelo no és acceptat per tots els corrents interns i Suárez torna a prendre importància com a líder del partit.

La imatge que tots plegats donen, esgarrapant aquí i allà bocins de poder, llepant-se uns als altres, utilitzant els càrrecs públics com a simples plataformes de llançament, és una imatge ben trista i significativa dels homes que dirigeixen aquest benaurat país.

La recent victòria de A.P. a les eleccions gallegues (gràcies a la mateixa UCD, que li cedí la meitat dels seus antics vots) i la pressió militar ultradretana fan preveure una sortida de la crisi amb la construcció de la "gran dreta" (o "majoria natural" com diu en Fraga), cosa que permetria superar la pèrdua dels vots socialdemòcrates a la Cambra de Diputats.

Això suposant que no hi hagi abans un cop d'Estat —"constitucional" o no— aprofitant per exemple la convocatòria d'eleccions anticipades i el fet de tenir dissoltes les Cambres. El que sí és segur, però, és que de la sortida que se li doni a la crisi de la UCD, en depèn molt —massa— el futur del país, com a mínim per uns quants mesos.

Altres no és només el partit del govern qui té problemes interns. El PCE també en té, i dels grossos. L'estructura centralista, burocràtica i fortament uniformitzada del partit comunista, sota les ordres encara d'un Carrillo tan carismàtic com dictatorial, està portant al trencament del partit. La guspira que ha encès la metxa ha estat el procés de fusió EIA-EPK, en el que en principi sembla un cert canvi de mentalitat comunista cap a la qüestió nacional basca. Però la intromissió del comitè central en els afers de l'EPK en suport dels militants contraris a la fusió ha portat una cadena d'enfrontaments dins del partit (el mateix comitè central, comitès provincials de Valladolid, Salamanca...). L'odiosa parauleta de la "disciplina interna", invocada un i altre cop pels qui tenen en aquest cas la paella pel mànec, pot conduir a l'escissió del partit o a la definitiva defenestració política del vell dirigent (més aviat ho dubtem, però en tot cas podria significar l'inici d'una etapa menys grisa en la política del PCE).

Malauradament, les crisis dels partits no fan minvar l'eficàcia dels aparells estatals i així la repressió sobre tots aquells que no acceptem jugar en el seu pati va en augment. Es sobretot el poble treballador basc qui reb les garrotades més fortes. Les detencions de militants de partits abertzales o dels moviments populars bascos, acusats sempre d'ajudar o formar part d'ETA, són les respostes del poder a la imparable lluita d'Euskadi pel seu alliberament. Els reals objectius del govern són el terror entre la població, el fre a les lluites antinuclears i antimilitaristes, l'escapçament de la consciència nacional basca... ETA és sols l'excusa. Després dels assassinats de Gogor i Josetxu la província de Gipuzkoa sobretot visqué una veritable ocupació policial i militar, talment com en temps de guerra: s'aterorritzava la població, es detenien constantment, s'impedia qualsevol moviment sospitos, el cas era impedir la demostració de la repulsa per la mort dels patriotes. No obstant, bona part d'Euskadi féu vaga i sortí al carrer a demostrar que no és assassinant els seus lluitadors com se'ls parlarà.

Dies abans, a Madrid, també eren detingudes conegudes feministes, les

quals, a hores d'ara, resten a la presó acusades de col·laborar amb el "comando Madrid". El cas és que la policia continua donant com a certs fets que no estan provats, acusant gent que fins que no es demostrï el contrari són innocents, involucrant tots els moviments progressistes que poden (antinuclears, feministes...) i sobretot, torturant. I el fotut és que ens hi anem acostumant, que tothom diu que vivim sota un estat feixista, però a l'hora de respondre, es calla. La solidaritat amb Euskadi és tan formal com estèril. I la crítica va per tots.

Altres fets succeïts aquestes darreres setmanes també es refereixen directament al País Basc. En concret, destacaria la decisió final del PNB sobre Lemoiz. Quina podria ser sinó favorable? Es pot parlar de postura més demagògica que la de la disjuntiva "i/o"? Allò de referendums i/o control autònom de la central. Així és: d'un cop de ploma els senyors del PNB obliden i rebutgen milers i milers de demostracions de rebuig del poble basc al projecte Lemoiz (no en va, és l'indret del món, amb seguretat, amb més consciència antinuclear entre la població). A part d'això, el PNB sap perfectament (i els diaris de la "villa y corte" s'afanyaren a reconèixer-ho, fins i tot "El País") que a Madrid mai s'acceptarà ni una proposta ni l'altra. El control de Lemoiz des de Vitòria, per exemple, significaria una concessió inadmissible a un poder "regional". I, altrament, al poble tan se li en fot qui pugui controlar la central. El PNB, un cop més s'ha retratat. La satisfacció que la seva decisió ha causat a l'empresa Iberduero, constructora de la central, ens demostra clarament de quin costat estan els PeNeBistes.

Ah! Sí, es clar. Sabia que em deixava una cosa: mentre tots aquests follons passaven, el Congrés de Diputats, sabeu?, aprovava l'adhesió a l'OTAN. En realitat, era ja dat i beneït des de temps ha. Ni manifestacions, ni protestes ni apagades generals han pogut aturar aquesta pírrica "victòria" del govern Calvo-Sotelo. Però, tranquils, que tornarem a parlar sobre l'OTAN. Ja ho crec que hi tornarem. Ocasions no ens en faltaran.

Però sortim ja de l'Estat espanyol, que encara trobarem alguns fets per

, què en sortirà ?

comentar no tan negatius i desagradables com els que passen aquí dins:

Europa continua essent marc de grans manifestacions anti-armamentistes (no ens atrevim a dir antimilitaristes, perquè no ho són). Roma i Londres, foren els escenaris del dissabte 24 d'octubre i Paris i Brusel·les, capital de l'OTAN, els de l'endemà, dia 25, amb un total de manifestants de vora el mig milió. El cap de setmana pacifista va acaparar l'atenció dels principals diaris europeus i va fer reflexionar més d'un dirigent polític. Es clar, doncs, que ens trobem en un moment especialment delicat i compromés pel que fa a l'equilibri internacional: mentre per una banda s'intensifica la cursa d'armaments i la folia neuròtica dels dirigents ianquis i soviètics, els ciutadans europeus ocupen per centenars de milers les principals ciutats sota consignes pacifistes i antiimperialistes. Què en sortirà de tot això? Esperem que l'impuls inicial d'aquest moviment de protesta no s'aturi i com a mínim, vagi pressionant els respectius governs a distanciar-se de la política exterior dels EUA. També és possible que dins d'aquest moviment, format per tants sectors, vagi prenent cos una ala un xic més radicalitzada, que allargui la crítica fins atènyer directament l'exèrcit.

Si ens fixem, l'enduriment de les declaracions d'Alexander Haig, secretari d'Estat EUA, i fins i tot del mateix REagan, respón a aquesta necessitat de pressionar els aliats europeus, de mantenir-los sota la por i l'amenaça d'un expansionisme soviètic creixent. El mateix incident del submarí soviètic encallat en aigües sueques (29-X-81) ha estat aprofitat per la premsa i els ambients més pro-atlantistes per esbombar la "terrible provocació" de la URSS. I no és que vulgui justificar-la, ni molt menys: és en cassos com aquest del submarí soviètic que un se n'adona de la pressió que sofreixen aquells països que, com Suècia, volen mantenir una política de neutralitat i fins i tot de desnuclearització de la seva zona.

En el mateix camí trobem positives, dins de les seves lògiques limitacions, les línies programètiques del Partit socialista grec (PASOK), el qual recentment ha guanyat les eleccions del seu país. Malgrat que caldrà veure fins a

quin punt s'acompleixen (allò de la moderació que dóna el poder), inclouen un punt de vista neutralista i anti-imperialista força interessant. Els eixos principals de la política exterior de Papandreu són la retirada de l'OTAN i la renegociació dels pactes bilaterals amb els EUA. Recordem que fa uns mesos, també el Partit Laborista britànic, en el seu darrer congrés, es declarà anti-atlantista i partidari del desarmament unilateral del seu país.

Tres dels principals focus de tensió internacional han continuat essent notícia durant aquest mes. Per una banda Polònia, amb les converses a tres veus entre el POUP, Solidarnosc i l'Església catòlica, que poden desembocar en una mena de "pacte nacional" per a salvar el país de les urpes soviètiques. Llàstima que en aquesta mena de pactes una de les bandes sempre porta les de rebre, i és la dels treballadors, que són els qui pateixen directament una les crisis econòmiques més fortes d'Europa.

Pel que fa a l'Amèrica Central, sembla que els EUA volen jugar fort en la "solució" dels conflictes plantejats per les forces revolucionàries. Alexander Haig, segons sembla, pressiona Reagan i la resta de l'administració perquè es produeixi una intervenció directa a El Salvador en ajut del govern titella de Napoleón Duarte. L'acusació constant d'ajudar a la guerrilla salvadorenca que Washington fa sobre Cuba i Nicaragua ha posat aquests dos països en situació d'alerta. Les reticències de l'opinió pública i del Congrés nordamericà poden fer frenar els projectes "suicides" de Haig, l'obsessió del qual és barrejar al preu que sigui Cuba i Nicaragua, i, per tant, a la URSS, en la "desestabilització" d'una zona d'influència com és l'Amèrica Central. Actualment la situació militar a El Salvador, com informava fa uns dies el FDR, és estacionària. El país està materialment destroçat i els seus habitants reduïts en un important nombre, però ni la guerrilla ni les forces governamentals són capaces de donar, sense la intervenció estrangera, el darrer cop de força. No obstant, una intervenció ianqui a El Salvador podria tornar-se en contra dels mateixos Estats Units, ja que provocaria la protesta de la majoria dels països, provocant un pro-

cés semblant al d'Afganistan l'any passat.

Com a darrer comentari, vull parlar de la situació a l'Orient Mitjà, en un moment força conflictiu per la seva incertesa. El passat dia 29 d'octubre, Reagan aconseguia una important victòria personal en aprovar el Senat la venda de cinc avions AWAC a l'Àrab Saudita. Això implica reforçar el caràcter aliat d'aquest país envers els ianquis, a canvi del control sobre una extensa zona petrolera del Golf Pèrsic. D'altra banda, posa Israel en una situació força compromesa, ja que no hem d'oblidar que els dos països es consideren enemics i contraris en la qüestió palestina. A més, cal contemplar, dins d'aquest complicat joc d'aliances i contra-aliances, la proposta de pau del príncep Fahd de l'Àrabia, com a possible substitució dels acords de Camp David. La postura de l'OAP davant aquesta proposta continua essent ambigua. Una cosa és clara: cada vegada més es configuren dos blocs entre els països àrabs: els anomenats "moderats", que es van arrencant al voltant dels EUA (Egipte, À. Saudita...) i els "radicals" que s'oposen a la intromissió ianqui a la zona. Cal esperar com evolucionen els aconteixements.

JOAN VILA I TRIADÚ

P.D. (Salut als companys ecologistes de Francfort per la seva valenta lluita contra l'ampliació de l'aeroport)

LA LLUITA

CONTRA L'OTAN

A CANÀRIES

La població de l'arxipièlag canari sempre ha estat sensibilitzada pel tema militar. Les senyes d'identitat del poble canari s'està recuperant i d'elles és inseparable l'origen militar de l'annexió de l'Estat espanyol de les Illes durant el segle XV. En els posteriors segles es visqué en un clima militar per tractar-se de zona fronterera, refermar un domini o com a prevenció d'intents de conquesta exteriors. També, no cal oblidar, que militar fou i és la màxima autoritat sobre l'Arxipièlag: el Capità General.

Avui ja no és tant un Exèrcit concret sinó una política de blocs militars que centra l'atenció i preocupació dels ciutadans canaris. Saben que la seva sobirania pot estar en joc per interessos o necessitats militars d'aquests blocs. És plausible que per la seva situació estratègica el territori canari pateix una creixent militarització. El tòpic que aquestes illes seran un portaavions vigilant de les possibles disidències dels blocs occidentals de determinats països nord-africans no es troba tan lluny de la realitat. Les illes portugueses o el Marroc podrien complir aquesta funció però no sustreuen a Canàries de l'important valor logístic que posseeix com a base per a recalar vaixells de guerra o avions; fins i tot com a pont en un transport massiu de tropes al teatre europeu o africà provinents dels EUA. Fora de tot dubte està que l'Arxipièlag, d'estar integrat a un pacte militar (OTAN), no es veuria lliure dels esdeveniments bèl·lics en un eventual conflicte de blocs.

Dos elements d'origen militar se sumen al problema: el que representa per a un espai limitat, com és un context de l'illa, la pèrdua de terreny en favor d'instal·lacions militars; i el paper preponderant de l'Exèrcit a les Illes, com factor de dissuasió interior.

Protegeremos
nuestros
legítimos
intereses
en cualquier
país del mundo

ARMAS PARA LA LIBERTAD

En el primer cas, l'amplificació d'instal·lacions militars sustrau terreny habitable o d'ús a les Illes, modifica la seva morfologia i deteriora els seus ecosistemes. Augmenta, a la vegada, el risc d'implicació militar en un conflicte bèl·lic. En el segon cas, per aquells moviments que impugnen el sistema de dominació o fins i tot que aspiren a una autodeterminació de llurs destins, la presència militar, l'ampliació de bases militars espanyoles, imposa un fre i una caució a aquelles aspiracions. L'exèrcit espanyol a les Illes, encara amb resavis colonials, fidel a la tradició franquista, actua més com a policia interior que com, teòricament té assignat, com a garantidor de les seves fronteres. González del Yerro, actual Capità General, ha tornat a revitalitzar la figura del virrei i al mateix temps ha realitzat una hàbil política de camuflatge de les Forces Armades entre la societat civil: les jures de bandera multitudinàries a diverses poblacions, la seva presència com a màxima autoritat en actes cívics, les seves campanyes de millora d'imatge de l'Exèrcit a través dels escolars, els seminaris cívico-militars, o els mitjans de comunicació, van dirigits a disimular la ubiqüitat i preponderància del poder militar a l'Arxipièlag.

Aquesta sensibilitat per les qüestions militars, ja sigui com una assumptió d'una llunyana presència de conquesta o d'un fet omnipresent ha repercutit en la pressa de postures a favor d'una campanya anti-OTAN. Més que d'altres temes polítics les postures anti-OTAN han calat en el sentiment del poble canari. Potser per la immediatesa de l'ocupació de les seves terres pels exèrcits foranis a sumar al ja existent exèrcit espanyol. Tal vegada perquè és més fàcil protestar per un fet que pugui ocórrer però que encara no ha succeït que per impugnar una militarització espanyola real.

La campanya a les Canàries, com a la resta de l'Estat, ha tingut dos fluxes: un l'oficialista dirigit pel PSOE i acompanyat del voluntarisme del PCE; l'altre, assumit per sectors de la població que espontàniament s'ha coordinat en comitès de barriada, per localitat, per l'especificitat dels seus grups promotors (ecologistes, antimilitaristes, pacifistes, etc. De no ser per aquest flux d'opinió la campanya oficial hagués estat una sèrie exígua d'actes formals i puntuals sense estrèpit ni transcendència.

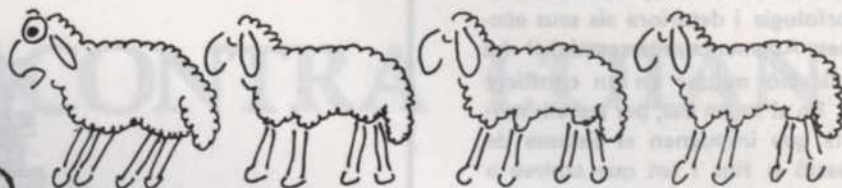
La campanya oficial reproduí la recollida de signatures proreferèndum i el mateix Felipe González donà un míting a Santa Cruz de Tenerife, que malgrat ser multitudinari, no convencé de la sinceritat d'una campanya contra l'OTAN donant suport a la vegada a la permanència de les bases americanes en territori de l'Estat. Tampoc no es referí a la problemàtica de les bases espanyoles a les Illes, en especial de la Legió a Fuerteventura. Aquestes ambigüitats féu que molts grups anti-OTAN es neguessin a col·laborar amb els socialistes mentre els recordaven les inefables postures militaristes i patriòtiques de Múgica Herzog, referents a l'obligació de tot socialista de ser exemple de servei en la seva etapa militar obligatòria. Tampoc no es creia en l'eficàcia d'una campanya pro-referèndum

caracteritzant-la com un carreró sense sortida que la pròpia constitució jurídica impedia. Es proposaven no una campanya de resistència cap a una determinada política militar sinó contra tota política militarista.

A Gran Canària el moviment opositor està més avançat que a Tenerife i es compta amb un sol comitè anti-OTAN que coordina les accions. A Tenerife

les Coordinadores es constituïren ràpidament al calor del debat en els mitjans de comunicació. En un principi cada grup polític per separat vulgué fer campanya pròpia malgrat que els seus militants es reunien en les coordinadores col·lectives i sense caracterització política concreta. Es multiplicaren els cartells, manifestos, proclames, i actes al carrer anti-OTAN: mítins, conferències de grups polítics, festivals de música, presa de postures per les Institucions de les illes (Ajuntaments), sentades, cercaviles, marxes, etc. A l'octubre s'efectuà una manifestació a Sta. Cruz, la qual agrupà a uns 5.000 manifestants (xifra considerable en qüestió de reunions polítiques a les illes). Tots han assumit que, malgrat que s'entri a l'OTAN, la campanya continuarà. La seva importància rau en que ha estat una campanya sorgida dels diferents estrats de la societat canària, de baix a dalt, espontània, i ha recuperat a un ampli sector de ciutadans desencisats per la vicària política que es venia efectuant a l'Estat espanyol.

ALBERTO HERNANDO

MALLORCA TAMBE CRIDA: OTAN NO, BASES FORA

"Apa, nois, anem-hi tots,
correm-hi..."

El dia 3) d'octubre, es reunien a la Plaça d'Espanya de Ciutat unes mil persones per manifestar el seu rebuig a l'OTAN i a la presència dels mercenaris ianquis a la nostra terra. Convocaven el Comitè antiOTAN, E.M. (Esquerra Mallorquina), LCR, MCI, PCE-mI, CNT, MOC, i s'adheriren: Federació d'Associacions de Veïns i els ecologistes del GOB (Grup d'Ornitologia Balear i de defensa de la Natura).

La manifestació comptà amb la pre-

sència d'un personatge d'excepció: "Mister Reagan", que ens anunciava la seva tornada a Hollywood, i amb quatre "apocalíptics" representants de la mort amb les seves respectives dagues i "lletres" O-T-A-N.

La pancarta que encapçalava la manifestació deia: OTAN NO, BASES FORA. Com que érem molts i duïem ganes de bulla, per allò de quants més serem, més riurem, ens va donar per cantar allò tan conegut de "Que se'n vagin se'n vagin, se'n vagin els ianquis d'aquí" i de cridar "Ni OTAN ni bases ni UCD", "La colza mata, la OTAN remata", "Fora ianquis del Puig Major" (i del món, afegim noltros), "OTAN No, Autodeterminació" (A n'Albertí

—el Pujol de les Illes— se l'hi caurà el pel), "Més escoles, manco casernes", "Arriba, abajo, militares al ca..." (ja es ben hora, no?).

Els objectors també duïen la seva "marxa". Sis anaven encartellats, cadascú amb una lletra formant el desitjat OTAN NO, i una pancarta que deia: "No volem preparar la guerra, volem construir la pau. OTAN no, bases fora".

A l'arribada al Passeig del Born, es va llegir un llarg comunicat del comitè anti-OTAN, en el qual s'acabà dient que malgrat entrem a l'OTAN, la lluita continua, i cridaren a la formació de comitès a tot arreu. A tot això, Reagan i els seus apocalíptics envestiren el personal... una clara advertència per als qui subvertim el "seu món lliure". La fulminant reacció de la gent fou la cremada d'una "preciosa" bandera ianqui i la captura de Mr. Reagan, que acabà "ecològicament" penjat d'un dels plataners del Born.

La "bofia" no hi era. No ho creureu? Noltros no la varem veure per enlloc, però ells estaven ben amagats pels carrers propers al Born, "dispuestos a actuar en caso de necesidad".

Amb això no s'ha acabat tot, ni aprop fer-hi. El comitè anti-OTAN pensa, en aquests propers dies, acostar per aquí en Sagaseta, i moltes altres coses que esperem llevaran la son a l'UCD i als poders fàctics.

Au! Endavant i anim.

ANTONIA I TOMEU

ALTERNATIVA A L'OTAN

Fonamentar la campanya en contra de l'OTAN, sense més, potser ha estat un petit error... Caldria afegir una alternativa, lluny de tota sospita vinculativa al Pacte de Varsòvia o d'interrogants sense resposta davant del què cal fer enfront dels perills bèl·lics i armamentístics. Cal, en tot, un projecte que no tan sols s'oposi sinó que doni solució als problemes plantejats.

No a l'OTAN, No al Pacte de Varsòvia i...

a) Organització urgent d'estructures i programes de defensa civil davant la possibilitat d'agressions militars, ocupacions i desastres naturals. Programa de construcció de refugis i sistemes de protecció contra les radiacions i la guerra bioquímica i neutrònica.

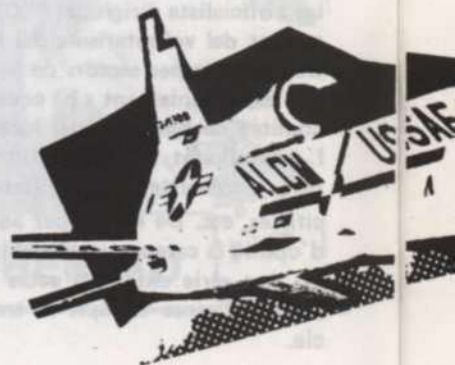
b) Desenvolupament urgent de sistemes de vigilància i control de possibles atacs bèl·lics. Com a mínim que ens en assabentem de com, quan i en mans de qui serem assassinats.

c) Intervenció immediata en la política nacional, estatal i interestatal en favor del desarmament i en contra dels preparatius bèl·lics i de la vinculació a blocs militars. Militància junt als països no alineats. Creació de centres pacifistes que informin i documentin l'opinió pública nacional, estatal i interestatal de la monstruositat bèl·lica en tots els seus aspectes (capacitat destructiva de l'armament existent, significació política i econòmica, implicacions ètiques i culturals, etc.) tot proposant solucions per a la pau des de la perspectiva de la neutralitat activa.

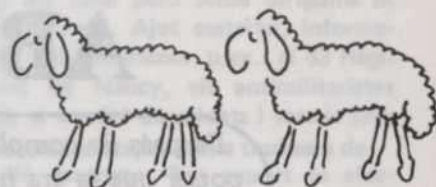
d) Creació d'un servei civil destinat a suplir el servei militar i a fi de contribuir al desenvolupament de la política social del país.

e) Foment de totes aquelles accions i institucions populars, civils, religioses, polítiques o governamentals amb l'objectiu de donar (d'una punyetera vegada) una oportunitat per a la Pau.

Eduard Vinyamata

ANAR-HI ANANT...

APAGADA GENERAL

Costa llançar endavant noves iniciatives de lluita de les que mai o molt poques vegades han estat posades a la pràctica. En aquest sentit fou la proposta que el GAMBA —amb els 5 minuts d'apagada de llums i soroll de cascos— presentava i insistia en la seva discussió en dues reunions consecutives de la Coordinadora de comitès anti OTAN.

Créiem que era el moment idoni de posar en pràctica aquesta acció directa, descentralitzada i de base que donava oportunitat a què tothom expressés des de casa, el treball o el carrer el sentiment de rebuig contra l'OTAN i les bases. Ara bé, moltes vegades passa que quan no veiem les coses clares les anem deixant per més tard. I això és el que passava amb la proposta a les reunions de la Coordinadora, no sé si la falta de claredat hi era en la por al fracàs davant d'una acció que trenca amb els mètodes tradicionals de lluita, perquè hi havia poc temps o per d'altres motius; el cas és que s'apropava la discussió al Congrés —data clau per a dur a terme l'apagada— i veiem que no s'afrontava ni s'obria un debat entorn a la proposta, per la qual cosa vàrem emprendre la iniciativa nosaltres mateixos.

Aviat la majoria dels comitès van donar suport a l'acció, reunint-se la "comissió tècnica" obligada a assumir-la, tot i algunes importants reserves que després es veurien reflexades, per exemple, en el col·lapse de cartells als diversos comitès que anaven a buscar-los, la manca de la seva funció de coordinar les zones on es feia l'apagada i el poc entusiasme a estendre la iniciativa.

Malgrat aquesta manca de col·laboració i els —per nosaltres— greus impediments per part de gent concreta de la "comissió tècnica" que prenia així una actitud contrària a la que s'havia decidit a la reunió de comitès, vàrem continuar la tasca d'intentar ésser allà on calgués ajut (parlar per ràdios, enganxar cartells per barris poc cuberts, pancartes, elaboració i repartiment d'octavetes, Puça mural als metros...).

Amb un ritme de treball molt dur, vam arribar al moment en què ja faltava poc. La tarda del dia de l'apagada ja s'havien donat els últims crits pels megafons i repartit els darrers fulls fent estendre la crida. Els companys del GAMBA estaven uns al centre coordinador per tal de passar els co-

municats a la premsa el més ràpid possible i d'altres en barris per tal de donar suport. Només faltava la realització.

Al centre coordinador es van començar a rebre trucades força emotives i plenes de satisfacció de tots els llocs on s'havia fet campanya i d'altres en els quals curiosament no s'havia enganxat cap cartell i on es va formar un xivarri sorprenent. Manifestacions espontànies, cremades de missils, traques i petardos, avis i àvies com en els millors temps, cridant amb força OTAN No, bases Fora: gent de totes les edats saltant-se la por a fer el ridícul i demostrant amb fort soroll que volem ser escoltats.

Encara que els mitjans de comunicació no li hagin donat gaire atenció, pensem que aquesta acció senta un precedent en la història de les mobilitzacions populars a casa nostra, pel seu caire i per l'ampli nivell de resposta assolit, del que ja feia temps que no veíem. Cal, però, continuar en la bretxa, per tal que es trobin noves formes i nous sentits en la lluita, que puguin revitalitzar la lluita de classes.

JULIO

MILI, REFORMA O ABOLICIÓ?

Després de complir-se dos anys de la revista, quan ja han sortit 23 Puces pel carrer, potser que ja era hora (no us sembla?) que dediquéssim un MELIC a parlar del servei militar, aquesta plaga juvenil que per sort de moment només afecta els nois (per una vegada el masclisme salva les dones!). Però tampoc és que el tema d'aquest MELIC sigui el tractament en general del servei militar sinó que llevat tota una primera part de l'article d'en Jordi la resta se centra entorn al significat de la lluita dins les casernes o al contrari d'una campanya contra la mili. El títol que hem escollit ja ho diu de fet per ell sol: SERVEI MILITAR, REFORMA O ABOLICIO ?. El moment és idoni perquè els del GAMBA anem a començar a partir d'ara una campanya anti-mili, d'aquí que vinguéssim reservant-nos el tema feia unes quantes PUCES. Res més llevat dir-vos que teníem previst incloure una carta d'un objector actualment empresonat on ens expliqués els seus motius per fotre el camp (encara que ens els imaginem i els comprem davantmà perfectament) i una anàlisi d'una campanya anti-mili que ens precedeix Fou portada a Euskadi cap allà l'any 77 i en el seu apogeu comptà amb uns quants centenars de joves de tota Euskadi que estaven disposats a negar-se col·lectivament a anar a la mili. Per motius d'última hora els deixem pel número que ve.

- I -

Una postura de suport gairebé exclusiu als comitès de soldats no provoca un rebuig envers la insubmissió quan no obstant això cristal·litza el refús del jovent per un exèrcit que rebutja en bloc?

Resposta(R) - Nosaltres no fem un judici de valor sobre la insubmissió o la lluita dels soldats. És evident que la insubmissió política s'inspira en el moviment obrer (sindicalisme revolucionari ...) i que manifesta una radicalització real. Però tota la lluita ha de ser considerada no en ella mateixa per la seva component idealista sinó per la seva incidència en el desenvolupament del moviment. Avui dia, la caserna no és pas el lloc on resulta impossible treballar-hi i en conseqüència el refús a l'exèrcit pot expressar-se a través d'una lluita dins el mateix exèrcit amb la diferència essencial que els soldats i els joves no són simplement espectadors o simpatitzants d'un rebuig individual exemplar i espectacular sinó actors solidaris d'una lluita col·lectiva. És en aquest sentit que nosaltres considerem la insubmissió com històricament desfassada.

La institució militar a França és un instrument de defensa del poder burgès tant de cara a l'exterior com a l'interior. La intervenció directa de la força armada contra la classe obrera en cas de guerra civil serà a càrrec

sens dubte de les tropes d'èlite amb un alt percentatge de voluntaris. Mentre que el paper de les unitats formades en la seva majoria per soldats "obligats" estarà lluny de ser menyspreable ja sigui perquè amb llur passivitat no s'oposin a aquestes accions ja sia perquè seran utilitzades en la defensa de punts estratègics sense prendre part directament en els enfrontaments. És necessari, en conseqüència, comptar en aquests moments futurs ja sigui amb un simple refús de la tropa a cooperar en la repressió ja amb l'acció armada al nostre costat dels regiments amotinats. En tot Estat de dret tan sols els soldats són els idonis per sabotejar a gran escala l'arsenal de guerra de la burgesia. Aquestes dues hipòtesis no poden ésser considerades si no existeix un treball antimilitarista seriós portat dintre la tropa. Aquest treball és encara més important en tant que en aquesta matèria tot està per fer. I cal reconèixer que l'única força capaç d'oposar-se a fons a l'exèrcit de la burgesia és un proletariat autònom i organitzat que pugui defensar-se militarment i que encara no existeix.

La lluita de classes actual, en el seu caràcter no exclou pas la possibilitat d'una resposta militar per part del poder en cas de crisi originada pel proletariat i la petita burgesia (a la manera del 1936, del 1968). Igualment en el cas d'un revés electoral que podria

conduir a la reacció armada de la burgesia. No podem per tant ser irresponsables i oblidar aquest terreny de la lluita de classes.

Parlem de formes de lluita desfassades o no, de tàctica i estratègia, però allò realment determinant en l'enfrontament de classes rau en el contingut polític d'un combat. Què pretén, doncs, el moviment de soldats? Unes simples millores en les seves condicions de vida i el dret de sindicació? Perquè tals coses no qüestionen pas el paper de l'exèrcit.

R - En primer lloc cal distingir entre el que és realment el moviment de soldats i la imatge que li donen els reformistes, la premsa burgesa i algunes de les línies leninistes dels grups d'esquerra. És aquesta imatge deformada la que crea la desconfiança que tenen certs grups revolucionaris envers la lluita dintre les casernes. La insubmissió és avui dia defensada com el refús de l'oportunisme, com una exigència de la radicalitat revolucionària. Però si anem més lluny en l'anàlisi podem constatar que més enllà d'aquesta aparença d'oposició sistemàtica existeix una inconseqüència vers la política trotskista.

Tant la política oportunista dels trotskistes com la defensa de la insubmissió com una exigència de la radicalitat revolucionària, contradictòria a prime-

PARLA EL "GROUPE COMMUNISTE LLIBERTAIRE DE NANCY"

ra vista, guarden en comú el ser ambdues incapaces de dur una estratègia revolucionària conseqüent en la lluita dels soldats.

Justament, quina ha de ser llavors aquesta estratègia? Quina actitud cal adoptar davant la crida dels cent i d'una manera més general davant de tota reivindicació que no qüestioni la institució militar?

R - Resulta evident que el moviment de soldats ha estat definit en un principi per un descontent generalitzat (cal donar-se que el mateix ha ocorregut amb altres tipus de lluita contra l'exèrcit). La lluita a les casernes ha anat de seguida lligada a reivindicacions per unes millores de vida dels reclutes i per unes llibertats polítiques. Però aquestes reivindicacions no han estat deslligades d'uns objectius revolucionaris. Hem vist, en efecte, que la gent més avançada del moviment de soldats, els comitès de casernes, han lligat sempre aquesta lluita amb un combat global contra l'estat capitalista i el seu exèrcit. La solidaritat amb la classe obrera s'ha expressat clarament en llurs diaris de caserna. En tot estat de dret en què els soldats redacten ells mateixos una plataforma reivindicativa i s'agrupen al seu entorn per a lluitar, aquesta plataforma expressa el seu nivell de consciència i de lluita i constitueix un pas important en la mesura que ells prenen directament en les seves mans la seva lluita. A l'exèrcit és com a la fàbrica, el moviment és capaç de crear la seva pròpia avantguarda, emanació directa de les masses.

En la crida dels 100 allò que nosaltres critiquem no són les reivindicacions concretes preses per elles mateixes (qui pot refusar el reclamar la supressió del Tribunal Permanent de les Forces Armades, TPFA ?) sinó el marc polític global de la LCR. Proposada per la LCR la crida es presenta de fet com una proposició política de cara

a donar una perspectiva precisa a un moviment que en aquells moments no en tenia. Aquesta inquietud no és criticable en ella mateixa però quan els revolucionaris es posen a fer proposicions han de ser capaços de defensar-les en la seva totalitat i assegurar la seva integració dintre el marc del projecte que defensen.

La crida dels 100 no ha de cristallitzar el combat al voltant de la lluita tan sols reivindicativa sinó afavorir el pas del moviment envers el seu autodesenvolupament cap a postures autònomes anticapitalistes i antireformistes a fi de lluitar contra el perill de propagar vaines il·lusions sobre la possibilitat de reformar l'exèrcit.

Respecte a això la LCR us ha criticat per tenir una actitud de to doctoral de cara al moviment.

R - Això és ridícul. Aquest retret prové de militants que han heretat del leninisme aquesta convicció petit-burguesa que "la consciència és aportada des de fora de la classe". Siguem clars, tota organització revolucionària defineix el seu suport a una lluita de masses a partir de les seves pròpies conviccions com organització. I cal per tant diferenciar entre les perspectives dels revolucionaris que porten una lluita global contra l'estat i el seu exèrcit i les perspectives dels revolucionaris d'un comitè de soldats autònom. Ens hi hem de situar sobre perspectives revolucionàries ja que el nostre objectiu

final és la destrucció de l'exèrcit. Les modalitats del nostre ajut han de tenir en compte aquesta situació. Ajut que pot ser total però sense dirigisme ni oportunisme. Ajut material, informació i acció comunes, p.ex.: el 43 Regiment de Nancy, els antimilitaristes amb el comitè de soldats i sota la seva direcció sabotejaren una tramesa de cordó farratger. Tot suport és efectivament una condició per al desenvolupament del moviment. Però allò que nosaltres no volem fer és prendre al nostre càrrec les reivindicacions particulars amb la finalitat d'agafar la direcció política del moviment. Es la típica actuació de la LCR. Davant d'això nosaltres hem de defensar l'autonomia dels comitès de soldats en tant que estructures capaces de dirigir llurs accions dins de les casernes i de redactar els escrits que posen en circulació. I de cap manera es pot convertir-los en el reflex d'una línia política establerta de fora seu. Els soldats han de tenir la iniciativa i el poder decisor respecte a la totalitat de la seva lluita. Això és l'autonomia i es tracta per a nosaltres d'un punt primordial.

Tota la gent d'extrema esquerra està d'acord en la necessitat de l'autonomia Però què es vol dir quan es parla d'autonomia?

R - Tots estem certament d'acord en considerar que els comitès necessiten ser autònoms respecte a la jerarquia. Es una cosa evident llevat de per als reformistes!. Però per autonomia cal entendre molt més. El moviment de soldats neix arran dels interessos i les necessitats dels "treballadors d'uniforme", a partir d'una solidaritat de classe entre soldats i proletaris. No es desenvolupa a partir d'ideologies la qual cosa indica clarament que els comitès han de refusar sotmetre's a direc-

QUIN
ANTIMILITARISME?
QUIN
SUPORT
ALS SOLDATS?

trius (partits, sindicats, "grupúscols"...), exteriors al propi moviment i que en darrera instància no condueixen sinó a la divisió del moviment. L'acció de l'autonomia obrera és simple, s'agrupen i s'organitzen en "classe revolucionària" sobre els seus interessos de classe per conduir la revolució social i no en una multitud de partits i grupúscols en funció d'ideologies diverses de la revolució. En darrer terme podem afirmar que el principal factor de l'autonomia dels soldats serà l'existència d'un moviment obrer autònom i revolucionari... I encara no hi hem arribat.

Per tant, la construcció d'un sindicat de soldats sembla ser avui un objectiu molt llunyà per als comitès?

Primer cal saber de què estem parlant. Els comitès s'han qüestionat sempre el problema de la coordinació. Són

dicat? Des que l'IDS creà un sindicat de soldats a Besançon (afiliat a la CFDT) que intentà ficar mà a l'interior del moviment, aquesta referència als sindicats holandesos revela clarament les seves intencions reformistes. Si cadascú afopta aquests mètodes d'intervenció es pot imaginar amb preocupació què pot passar. Es tracta d'un comportament "colpista" que revela un cert menyspreu pel moviment dels comitès i les seves capacitats per autodefinir-se.

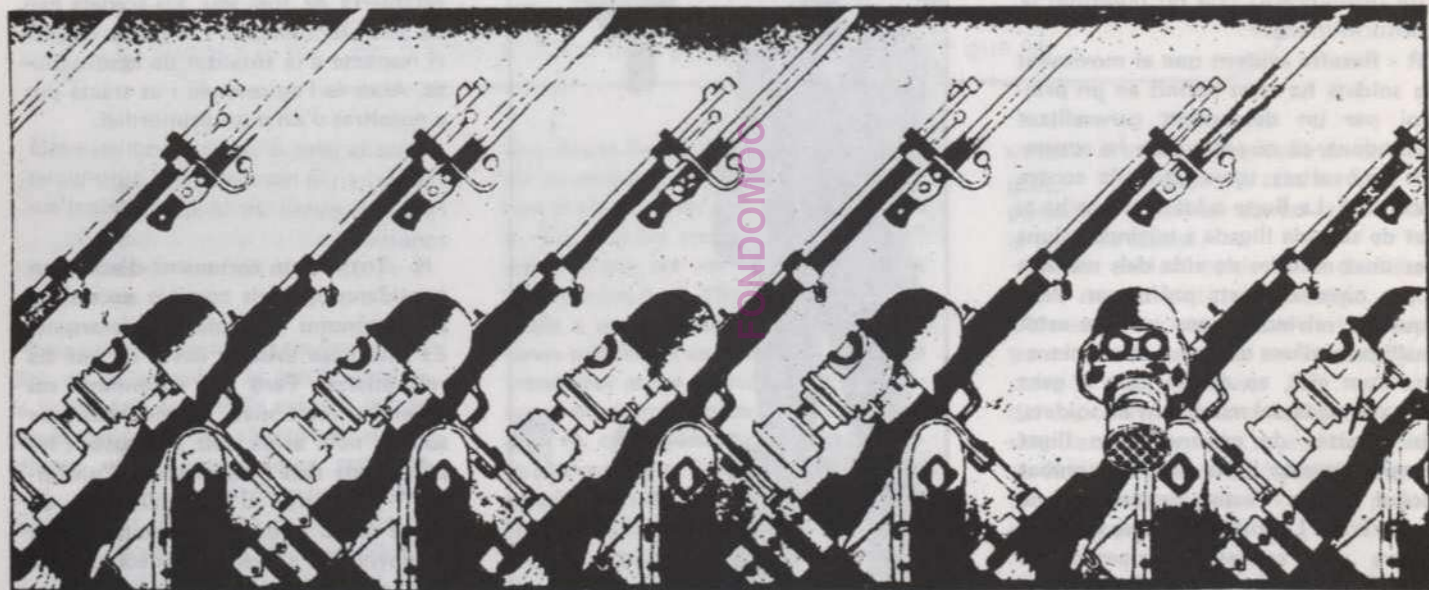
La LCR sembla per la seva banda haver reconegut els comitès autònoms sota la finalitat de construir un sindicat. Des del moment que afirma que un 99 per cent dels comitès tenen estructures presindicals ens veiem obligats a qüestionar-nos què vol dir amb això. Ja que el fet que els comitès treballin una millor "sort" dels soldats, contra l'exèrcit de guerra civil, etc... no és suficient per

una situació de satellització, seria tributari d'estratègies fraccionàries de divisió. Per a nosaltres el moviment de masses dels soldats no ha de subjectar-se a les desviacions (errors) que "pateixen" les organitzacions de masses dels treballadors, p. ex. la burocratització.

I quin lligam proposeu vosaltres entre el moviment de soldats i el dels treballadors?

Al nostre parer les lluites dels treballadors, cada vegada més dures i massives, queden dominades pels partits reformistes. Nosaltres sabem de quina manera això ataca la lluita antimilitarista.

Avui dia el proletariat i les seves organitzacions de lluita, els sindicats, estan travessant una pugna intensa entre la tendència a l'autoorganització i l'autonomia obrera i l'hegemonia de les direccions reformistes. Aquesta lluita

qüestionades fins i tot les coordinacions per pobles i regions. És important superar els límits del localisme. Resulta important una unificació d'objectius que presenti un front sòlid davant la jerarquia i el poder. Però aquesta unificació, aquesta coordinació no pot realitzar-se més que a partir d'un grau real de desenvolupament dels comitès. És la condició capital perquè un moviment nacional sigui una acció real i directa del moviment actual. Els objectius de tal moviment necessiten ser discutits en trobades nacionals, democràtiques i representatives. Els objectius no poden fixar-se des de l'exterior com elements a priori constitutius d'aquest moviment nacional. Ara bé, què passa aleshores amb aquesta història del sin-

definir el moviment com a pre-sindical. La forma sindical implica una concepció precisa del combat. Les SUV portugueses també defensaven les condicions dels soldats però no eren pas sindicats. Creaven lligams entre els comitès de treballadors i de soldats sense dependre pas de l'intersindicalisme. La forma sindical implica un tipus precís i centralitzat d'organització i sobretot una concepció estrictament reivindicativa de la lluita. L'objectiu final, la destrucció de l'exèrcit, no pot ser separat de la pràctica. No pot existir una dissociació entre les reivindicacions que se li confien al sindicat i la lluita global política que seria propietat exclusiva de les organitzacions, si no, el moviment de masses de soldats quedaria rellegat a

ta per l'autonomia obrera dista de ser guanyada. No es pot, conseqüentment, sotmetre el moviment de soldats a una direcció col·lectiva i democràtica de lluites que encara estan per construir. És per això que els soldats en lluita necessiten avui dia preservar la seva total autonomia.

Per tant, la unificació entre la lluita dels treballadors i la dels soldats està a l'ordre del dia. Avui, aquest combat es duu a nombrosos nivells. Dintre les mateixes casernes passa per la lluita contra el corporativisme, per una orientació netament proletària de les reivindicacions i de les consignes.

"L'apadrinament" dels comitès de soldats per les seccions sindicals està per sistematitzar. Contribueix a crear

lligams sòlids entre els dos fronts, com l'apadrinament de cada soldat per civils de la seva empresa, del seu institut, universitat, barri o poble. Els militants revolucionaris han d'impulsar reunions de futurs quintos, en especial a les empreses, amb el suport de les organitzacions sindicals, que informin sobre la situació dins l'exèrcit i les lluites dels soldats i que organitzin concretament aquest apadrinament.

Però l'antimilitarisme civil no pot quedar-se tan sols en això. El suport a les lluites dels soldats necessita acompanyar-se d'una propaganda antimilitarista intensa vora tots els treballadors i centrada en una idea essencial: els treballadors han de solidaritzar-se amb les lluites dels soldats perquè aquestes són útils i indispensables a les lluites dels treballadors.

Aquest combat antimilitarista civil, fet des de dintre i des de fora de les es-

de puntual a permanent, i l'autonomia del moviment de soldats deixarà pas a la direcció col·lectiva de la lluita contra l'exèrcit per la unió dels treballadors, amb uniforme o sense.

Per a concloure: quin és el vostre projecte a llarg termini pel que fa a l'exèrcit?

La seva destrucció!! En tant que instrument repressiu creat per i per a la burgesia, per assegurar la seva dominació sobre els treballadors. En efecte, no pensem que aquest exèrcit que serveix als múltiples interessos del capital i a diferents nivells: trencament de vagues, colonialisme, guerra civil... sigui el marc necessari per a destruir el sistema que l'ha construït. En tant que cos sep arat de les relacions de producció no sabrà ser l'instrument

treballadors, el rebuig contra tota maniobra de caire repressiu.

— Dintre de la classe obrera, i en relació amb l'escalada repressiva (els tancs contra els treballadors, els enfrontaments entre vaguistes i forces de l'ordre) reforçant les consignes d'autodefensa obrera concretament pel reforçament dels piquets de vaga, la defensa de les manifestacions, l'acció directa (els treballadors del "Parisien Libéré" han fet l'experiència després de dos anys de la necessària apropiació de la violència per la classe obrera).

Només l'autodefensa obrera avui dia i l'armament dels treballadors demà, ens portarà cap a la societat comunista que volem.

Pel que fa a nosaltres farem tot el possible perquè així sigui, fidels a les

tructures sindicals és avui dia, quan la burgesia intensifica la seva política repressiva, una peça mestre en la nostra lluita contra l'hegemonia dels reformistes. Els PC i PS deixaran els treballadors desarmats davant l'aparell repressiu. I això els treballadors han de comprendre-ho abans que sigui massa tard. El nexa entre soldats i treballadors no pot anar més lluny avui dia: lligams puntuals en la lluita (contra l'exèrcit trenca-vagues, contra la repressió) i lligams organitzatius mínims (apadrinament).

En un període pre-revolucionari caracteritzat per la constitució d'un contrapoder democràtic dels treballadors, la situació serà diferent. La relació soldats/treballadors caldrà que passi

adequat pel canvi de societat a favor dels treballadors.

"L'emancipació dels treballadors serà obra dels mateixos treballadors" que demà donaran l'assalt final al capitalisme i trencaran el monopoli de la violència detentat per l'estat burgès. Aquesta elecció estratègica implica avui dia, per a nosaltres, dues conseqüències a nivell de la nostra propaganda.

— Dintre del moviment de soldats: demostrant que aquest exèrcit és un exèrcit burgès de guerra civil contra els treballadors i preparant els soldats per a reajuntar-se amb la classe obrera, tant en les lluites presents com en la lluita final. Es l'organització col·lectiva de refús del trencament de vagues dels

experiències històriques del proletariat internacional (Espanya, Xile, Portugal) i a les seves lliçons.

EL SERVEI QUE ENS FA « EL SERVEI »

Fa uns dies ens vam trobar al voltant d'una taula quatre persones pertanyents a les organitzacions: "Lliga Comunista Revolucionària", "Nacionalistes d'Esquerra", "Moviment Comunista de Catalunya" i GAMBA amb l'ànim de començar un debat sobre el servei militar. I diem començar perquè tots vam coincidir en la necessitat d'aprofundir el tema de la mili i l'exèrcit. Malauradament no podem reproduir tot el que es va dir (típic, oi ?), aquesta vegada per problemes tècnics; a mig debat s'acabà el cassette de la gravadora i a més el company d MCC es retardà una mica, és a dir, que a aquí no hi figuren les seves opinions. Tanmateix ja hem remarcat que es tracta d'una primera confrontació, la divergència era obligada, els dubtes abundosos però també sortosament no manquen ganes de treure'n l'entrellat !.

-II-

Toni (Nacionalistes d'Esquerra).— La institució militar constitueix sense voler aprofundir molt en el tema, un dels aparells fonamentals de l'estat, aparell de repressió dins de la categoria marxista d'aparell "coercitiu", però que, en l'evolució de l'economia capitalista, el reforçament de l'Estat, la crisi, la necessitat d'anar convertint cada cop més aquest estat en un instrument d'intervenció econòmica i no només en un organisme d'arbitratge polític, d'una forma o altra totes les institucions o aparells es van subordinant a a aquest tipus de procés. La militar probablement és la que no només s'hi subordina més, en el sentit que va prenent un paper fonamental a l'hora de totes les opcions ideològiques, polítiques i econòmiques, sinó que àdhuc en certes situacions, fonamentalment, quan aquesta crisi econòmica provoca debilitat en el si dels aparells polítics tradicionals, la burgesia fa ús de l'exèrcit per a garantir aquest domini. D'altra banda, com que l'exèrcit tampoc és un organisme que s'estructuri sobre unes bases transparents, que permetin que fins i tot les relacions entre la resta dels aparells de l'Estat, les opcions majoritàries de la burgesia i el propi exèrcit, siguin transparents (en el sentit de coordinades) doncs, també es donen situacions en les quals o bé la institució militar té la seva pròpia autonomia o que representa interessos contraposats als qui en un moment determinat detentin el poder.

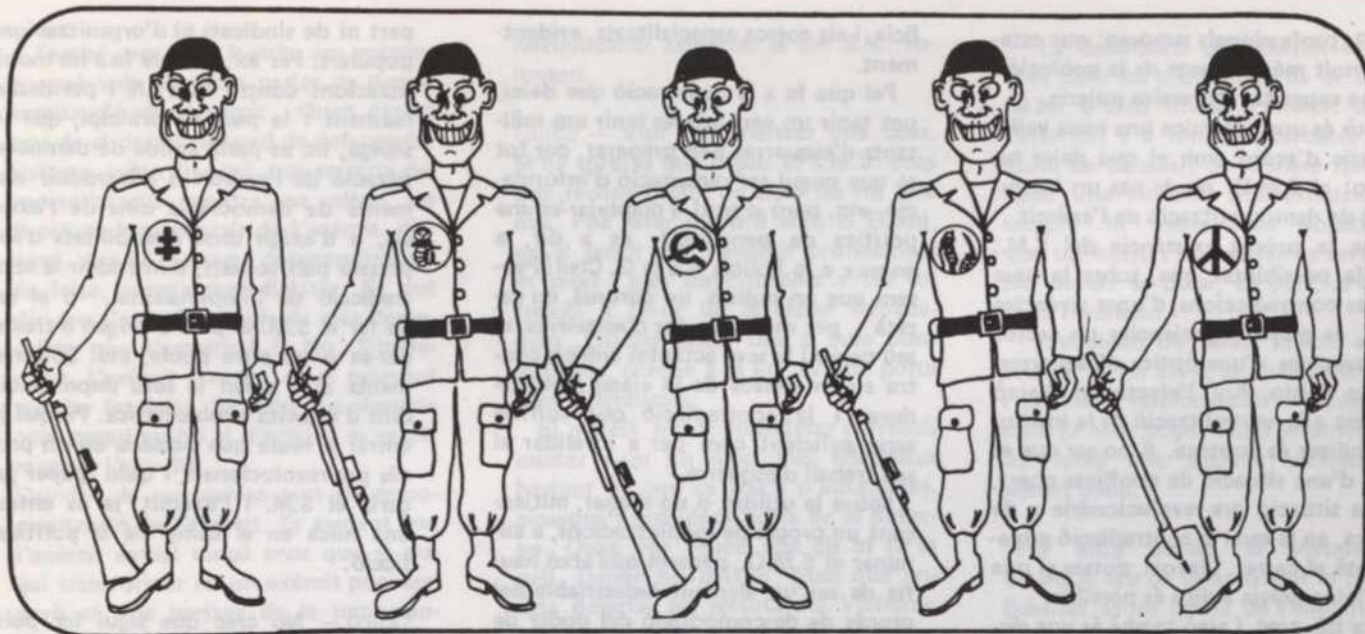

A partir d'aquesta anàlisi, concluïm que en aquests moments, una estratègia anticapitalista, una estratègia socialista d'alliberament nacional, o d'alliberació personal en qualsevol sentit del terme, passen necessàriament per desfer l'opressió de la institució militar. Evidentment, a partir d'aquí, cal veure com es concreta aquesta opressió. Un dels punts —no l'únic, però potser el més important des del punt de vista ideològic, des del punt de vista de control social— pot ser el servei militar (S.M.). No hi ha dubte que el qüestionament del S.M. i el seu enfonsament constituïria una part necessària dins de qualsevol estratègia socialista.

Quico (GAMBA).— Podries concretar d'alguna manera com us plantegeu dins de Nacionalistes d'Esquerra la qüestió del S.M.

Toni.— Això és el que no puc concretar molt. Nosaltres, més fruit de la reflexió feta en els darrers temps, de tot un procés evolutiu, del fet que hi hagi gent del moviment treballant en moviments antimilitaristes, el fet que hi hagi gent de N. d'E. que són objectors (cada dia més) i també la pròpia dinàmica que comporta el haver-se plantejat dins del moviment anti-OTAN —perquè la gent que comença a treballar el tema OTAN sobre unes bases molt simples, això li permet anar molt més lluny i veure el significat de la Institució militar— doncs a partir de tot això ja es comença a parlar seriosament de la necessitat de superar totalment la institució militar i d'entendre que el nostre projecte social és una societat sense classes i sense exèrcit. A l'hora de concretar quins són els mitjans, possiblement hi hauria una discussió. No hi ha una alternativa que presentem com a vàlida per a tot el conjunt de la societat per contestar la institució militar. Hi ha gent que fa objecció de consciència, hi ha gent que fa la lluita antimilitarista, suposo que hi ha gent que no fa res i suposo que hi ha gent que fa la lluita dins de les casernes.

David (Lliga Comunista Revolucionària, LCR).— La qüestió està, per a mi, d'una banda, en el paper de l'exèrcit i el seu poder. I l'autonomia o no autonomia que pot adoptar en determinades situacions. I de l'altra, està el

Servei militar o servei civil, dues modalitats d'una mateixa integració?

paper que juga l'exèrcit al conjunt de la societat i el paper que juga com a llossa per al procés de la revolució socialista. Aleshores, cal veure com començar a treure's aquesta llossa de sobre.

Es complica, perquè, davant del S.M. es pot prendre una opció de deixar en mans d'un sector professional —i cada cop més professional i menys lligat al conjunt de la societat— el poder que representen aquestes armes i la capacitat de repressió que aquest poder pot exercir sobre el conjunt del poble i la classe treballadora.

Es pot prendre una opció d'intentar minar les bases d'aquest exèrcit, que, ara per ara, a l'Estat espanyol estan asentades sobre els milers i milers de joves que fan el S.M. A grans trets, nosaltres, tot i que som una força molt petita i tenim poca incidència,ensem que l'alternativa més coherent és intentar desenvolupar una línia de treball de, per una banda, donar consciència al conjunt de la societat del paper que juga l'exèrcit, de la manipulació i utilització dels joves i la necessitat de recolzar aquests joves que fan el S.M., i alhora també el treball més "conspiratiu" que representa crear tensions i introduir contradiccions al si de l'exèrcit. El problema és fonamentalment com es concreta o com es porta a terme aquest treball, quines dificultats hi ha, si és útil o no...

Quico.— A nivell de l'anàlisi general de l'exèrcit, penso que no cal dir gaire coses més. El que potser és interessant de fer-hi esment, és el paper ideològic de l'exèrcit, concretament el de la mili, la

qual arropa a ser un instrument ideològic de cara a disciplinar la joventut masculina, la classe treballadora, a través d'un adoctrinament ideològic.

Per a mi, el problema fonamental és com acabem amb aquest exèrcit, i, concretament, amb el S.M., que és un dels moments on es manifesta més clar el domini, la preponderància de l'exèrcit, i al seu darrere, dels interessos de la burgesia damunt de tota la societat. Això sota la capa del que se'n diu "Defensa Nacional". Es manté 300.000 joves cada any en una hipotètica defensa de tots. A vegades es diu que una de les funcions bàsiques del S.M. és aprendre a utilitzar les armes, quan en realitat és el que menys es fa en el S.M. T'ensenyen, en tot cas, com has de fer ús de les armes en el moment que l'estat vulgui. També implica el tenir un contingent de soldats per a qualsevol moment que faci falta, a nivell d'intervencions externes o repressió interna. I per una altra banda, tot el que representa de càrrega ideològica, de inculcació de valors (masclistes, espanyolistes, autoritaris, burgesos...). Es d'aquells aspectes dels quals no se'n parla gaire. És el "menjacocos" del S.M., que sembla que només es planteja a nivell de dir que entren allà els joves i han de sortir convençuts d'una sèrie de coses. Però això no és el fonamental. El fet mateix de fer-te acceptar que s'ha de defensar Espanya està condicionant tota una sèrie de comportaments, de maneres de viure. En definitiva, un any i una mica més que et roben de la teva vida, et fan passar per un embut que t'està condicionant, no

sols des d'una perspectiva personal, sinó també política.

A l'hora de veure les perspectives de lluita envers això, hi ha el problema dels plantejaments de l'extrema esquerra, que passen per una defensa del servei militar obligatori (S.M.O.) i es proposa un treball dins de l'exèrcit. Però jo pregunto: a on cal anar a parar? On desemboca aquest procés? Aquí es troba el punt de discordància entre els vostres plantejaments i els nostres. Per nosaltres, és vital, per exemple, l'abolició del S.M.O.

Toni.— És clar. Aquest és el centre de la polèmica. Jo crec que sí, que l'abolició del S.M.O. constituiria un pas indiscutible. Per la joventut, és evident que significaria recuperar un temps perdut, cosa que és bastant fonamental. O que no es desperdiciïn les capacitats de lluita en un moment donat, com ara, en que poden resultar necessàries. D'altra banda, des del punt de vista de la institució militar, indubtablement que significaria arrancar-li un instrument de control. Partint de la base que reconeixem, crec, tots, que l'exèrcit té unes funcions de control ideològic i social, de reproducció de la ideologia dominant, arrancar uns quants centenars de milers de joves a l'any de tot això, suposant que s'aconseguís com a fruit d'una mobilització o d'un cert procés de qüestionament de tot això, penso que podria ser valorat una victòria a nivell popular.

Es clar, després ve el problema de quin tipus d'exèrcit quedaria, i de les dificultats indubtables que uns cossos

armats professionals suposen: que estarien molt més separats de la població i la seva capacitat repressiva pujaria.

Això és una polèmica una mica vella. Jo estic d'acord amb el que deies tu, Quico: el S.M.O. no és pas un instrument de democratització de l'exèrcit.

Que la pròpia existència del S.M. creï la possibilitat que, sobre la base d'unes contradiccions, d'unes vivències reals, es pugui conscienciar un sector de joves des d'una òptica d'esquerres, no ho dubto. Ara, l'efectivitat d'això de cara a la neutralització de la institució militar és dubtosa. A no ser que es parli d'una situació de conflicte obert, d'una situació pre-revolucionària o de guerra, en la qual la contradicció armada està al carrer. Llavors, potser sí que una feina prèvia a dins és possible.

Ara bé, crec, i això també és una discussió de sempre, que la professionalització dels cossos armats ja es dona igual. Això es va veure el 23-F. Qui dona un cop d'estat en aquests moments o qui pren la iniciativa per donar-lo, són cossos professionals, sigui la Guàrdia civil, la Policia Nacional, la Divisió Brunete (que és fonamentalment professional), l'aviació, la Legió, la Bripac, i podríem seguir. Els cossos d'èlite que en un moment donat la burgesia pugui utilitzar són tots professionals, ja ara.

A mi em semblen més raonables algunes altres postures que he sentit (i llastima que no estiguin els companys de l'M.C.C.) que reconeixen que la "feina" aquesta que dius dins de l'exèrcit pot ésser un "pegat". I a més, jo no conec massa experiències de penetració de "nuclis subversius" en exèrcits professionals, però penso que sí que han existit a la història i que han tingut un resultat.

Respectant aquella gent que pensi que és necessari promoure la participació en els aparells armats de l'Estat per canviar-los des de dintre, aquesta estratègia no exclou el valorar la consecució del S.M. voluntari com una victòria en aquest moment.

David.— Però, per exemple, hi ha coses importants: tant a la Brunete, on sí hi ha soldats no professionals, com els soldats que van sortir a València, eren soldats que ho van passar molt malament, que tenien molts problemes...

Toni.— Sí, però no eren la força de xoc fonamental ...

David.—... no, és clar. La força de xoc fonamental era la Guàrdia Civil i la po-

licia, i els cossos especialitzats, evidentment.

Pel que fa a la penetració que deies, pot tenir un cert interès tenir uns militants d'esquerres ben preparat, per tot el que pugui ser recaptació d'informació, etc, però d'aquí a plantejar-se una política de penetració, és a dir, a entrar a la Policia o a la G. Civil! Pensem que un policia, un coronel, un capità, per molt que fos d'esquerres, el seu paper i la seva activitat anirien contra els interessos de la classe treballadora. I la contradicció que sofriria seria suficient com per a invalidar el seu treball d'esquerra.

Sobre la utilitat o no d'anar, mitjançant un procés de mobilitzacions, a eliminar el S.M.O., pensem que això hauria de ser un element indestruïble del procés de descomposició del poder de la burgesia i del procés de descomposició de l'exèrcit al mateix temps.

Perquè, a hores d'ara, eliminar el S.M.O., vol dir donar encara més poder al mateix exèrcit. És absolutament diferent, tot i les complicacions que té, que siguin soldats dels que hi són per 14 mesos, els que patrullen per les fronteres franceses, que encara no han assassinat o no han matat a cap presumpte terrorista, que no pas que siguin parelles de la guàrdia civil, que a aquests sí que no tenen cap problema a l'hora de fer servir les armes contra la gent, contra els revolucionaris que lluiten per la independència nacional.

El problema fonamental és que el conjunt de la societat espanyola està absolutament deseducada en relació al paper que juga el S.M. pel conjunt de la joventut i pel conjunt de la societat. Partint dels partits majoritaris, fins a tot el moviment ciutadà, està molt acceptat que s'ha d'anar a la mili, o que no s'hi ha d'anar, però que no hi ha una especial consciència ni atenció per

part ni de sindicats ni d'organitzacions populars. Per ex, pel que fa a les mobilitzacions contra l'OTAN i pel desarmament i la pau, en principi, que jo sàpiga, no es parla enlloc de democratització de l'exèrcit o d'introduir elements de democràcia dins de l'exèrcit, o d'exigir unes possibilitats d'expressió pels soldats, o introduir la contradicció de l'imperialisme, o el fet de fer el S.M. al país d'origen o traslladar-se a un altre poble, etc. Són elements que tenen la seva importància dins d'aquesta problemàtica. Perquè ja entrar a veure que passaria en un procés pre-revolucionari, i quin paper jugaria el S.M. i l'exèrcit, ja és entrar una mica en el camp de la política-ficció.

Quico.— No crec que sigui fer política-ficció. Penso que és una cosa que hauria d'estar molt clara, i més en tot aquell que es diu revolucionari, que sap o ha de saber perfectament que el darrer obstacle que es trobarà serà l'exèrcit. Això ho vull enllaçar una mica amb el que deia el Toni abans. Quan es planteja una situació revolucionària o de guerra, com pot ser El Salvador ara... Per exemple, a El Salvador, ara actualment el S.M. és obligatori. I soldats de reclutament obligatori estan reprimint el poble. En una situació de guerra hi ha un desmembrament de l'exèrcit, però això té i no té a veure amb el que estem discutint. El fet d'aconseguir anar minant l'exèrcit, d'anar creant una sèrie de contradiccions, anar creant en definitiva, espais de control per part del poble dins de l'instrument més cohesionat que té la burgesia, que és precisament el seu aparell militar, la seva pòliza d'assegurances, això és evident que no s'ho deixaran perdre. En el moment que hi hagi una lluita que desestabilitzi l'exèrcit, sigui ara o sigui en una situació pre-revolucionària, evidentment faran el que sigui: no utilitzar les unitats no segures, confinar-los a un altre lloc o en última instància carregar-se el S.M.O. i fer un exèrcit professional.

Per a mi, és un peix que es mossega la cua. En definitiva, anem a desembocar en el mateix. Si ara comencem una lluita forta anti-mili o un treball molt fort dins de les casernes, que arribi a posar en qüestió la seguretat en el moment d'una actuació repressiva contra el poble, és evident que són prou intel·ligents per a preveure i canviar-ho abans que pugui sortir malament.

També, per altra banda, em pregunto què vols dir quan parles de democratització de l'exèrcit. Quan parlen que és el darrer baluard de defensa del sistema, volen dir això, que aquesta democratització mentre no alteri les funcions fonamentals de l'exèrcit, d'acord. Ara bé, aquesta democratització és falsa, simplement fictícia. Es pot dir que l'exèrcit francès és més democràtic que l'espanyol? No. Simplement, l'exèrcit francès, en el moment que ha fet falta, ha estat tan classista com pugui ser-ho el d'aquí (i es va demostrar l'any 68).

David.— Jo no parlava tant de democratització de l'exèrcit. És evident que l'exèrcit actual ningú creu que es pugui transformar en un exèrcit popular, però sí que parlava de la importància que existeixi el dret a reunir-se per part dels soldats dins del dret actual. Llavors, les condicions en les quals es donarà el control i la penetració ideològica seran absolutament diferents i qualitativament pitjors per part de la burgesia i els militars que no pas en una situació com l'actual, per exemple.

Toni.— Jo també crec que, de la mateixa manera que defenso que els presos compleixen la seva sentència al lloc d'origen i que hi hagi un reglament de presons més decent, tampoc em sembla malament que es reivindicuen aquestes coses dins de l'exèrcit. El problema és que ni l'un elimina la lluita per l'amnistia ni l'altre elimina la lluita per la dissolució de la institució com a tal.

Penso que cada exèrcit estatal és hereu de la seva pròpia tradició, de les seves condicions històriques i en cada lloc hi ha un camp d'anàlisi més o menys concret. En el cas d'aquí, en tractar-se d'un exèrcit que neix victoriós d'un cop feixista, etc. etc, ha reprimat molt més la possibilitat d'un tipus de dinàmica interna més lligada a la societat i a una evolució democràtica en general. És diferent, per ex. dels exèrcits sorgits de la II Guerra Mundial els quals eren victoriosos sobre el feixisme i que si bé a la llarga són el que són, instruments de la mateixa classe es donen en una altra situació.

Però hi ha experiències concretes, tot i la situació difícilíssima, com la UMD en un moment determinat, com la U.S.P. dins d'un cos que no es distingeix per ser massa democràtic, etc. No crec que sigui absurd fer un treball com aquest. Però això no veig que contradigui el plantejament que té com a

reivindicació essencial la del S.M. voluntari.

Quico.— Vull puntualitzar una cosa. M'ha sorprès que diguis el S.M.V. com una reivindicació. Jo això no ho faré mai. Puc estar d'acord amb el David, en el sentit que l'exèrcit professional és molt més impermeable a tot un treball a favor de la classe treballadora. Caldria veure fins a quin punt és pitjor, perquè a la pràctica no porta gaire diferències.

El mateix fet de considerar el treball militar com un ofici més relativitza bastant el que es tracti d'autòmates, assassins i seguidors fidels de la burgesia. Quan ells veuen que els hi va la pell, també ho deixen, igual que podria desertar un recluta del Vietnam. No diré mai, doncs, S.M.V. com una reivindicació, perquè tant en una lluita fora com en una lluita dins les casernes (i que consti que jo no nego la validesa de la lluita dins) cal plantejar-se si l'objectiu és controlar l'exèrcit o és abolir la mili i destruir l'exèrcit. Aquest és l'objectiu final, és clar. Però considerar l'abolició del S.M.O. com un pas endavant implica entendre perfectament que una lluita que es planteja amb una combativitat que posi en perill el S.M.O. farà que la resposta de la burgesia sigui la implantació del S.M.V.

A partir d'aquí es va acabar la cinta del cassette. Mai no havíem tingut tanta mala sort amb les gravacions! Precissament poc després arribava el company de MCC i començava la part més interessant de la taula rodona. No podem, doncs, transcriure amb fidelitat les opinions que allí sortiren i es defensaren; tanmateix intentarem exposar a grans trets i amb els riscos que això comporta les diferents postures que cada vegada s'anaven dibuixant amb més claredat. En aquest sentit cal dir que eren força coincidents els punts de vista de MCC i de LCR. Molt resumides, les premisses utilitzades per aquest dos partits de l'esquerra extra-parlamentària eren:

- No es pot deixar l'exèrcit en mans de militars professionals.

- No es pretén tant un control de l'exèrcit com un augment de la consciència de classe dels soldats, unes millors condicions de vida a les casernes i al mateix temps aconseguir uns mínims drets per als soldats (associació, expressió,....).

- La destrucció de l'exèrcit cal veure-la com un procés que ha de ser paral·lel a dins (minar l'exèrcit des de l'interior) i a fora (exacerbació de la lluita de classes); de manera que arribada una situació prerrevolucionària sempre hi haurà més possibilitats que un exèrcit format en la seva base per obrers es possi, en part, al costat de la revolució.

- L'abolició del servei militar obligatori no és un avenç en la destrucció de l'exèrcit. Nacionalistes d'Esquerra, com ja hem pogut veure anteriorment no tenia una postura definida en aquest tema.

Per altra banda, la postura del GAMBA era de desmitificar la pretesa fidelitat sense límits de l'exèrcit professional a la burgesia (en cas de revolució, encara que es tracti d'un exèrcit professional, es descompon); de posar en qüestió, amb exemples històrics, que la composició de la tria per obrers hagi servit per a què es posi al costat del poble en cas d'intervenció militar, encara que s'hagi portat un treball dins les casernes (aixecament del 36, cops d'estat a Xile, Bolívia, o com va estar a punt de passar al maig del 68 francès) i de considerar l'abolició del S.M.O. com un pas endavant per l'abolició de l'exèrcit, en tant que s'acabaria amb un fortíssim instrument ideològic de l'Estat i que la lluita augmentaria la consciència antimilitarista i de classe, i que obriria noves perspectives perquè 300.000 joves serien cada any alliberats d'aquest esclavatge.

En definitiva, l'important és que el debat resta OBERT.

CONTROLAR O ÉSSER CONTROLAT, AQUESTA ÉS LA QÜESTIÓ

JORDI GARCIA I JANÉ

- III -

1) EL SERVEI MILITAR OBLIGATORI.

a) Entorn de les funcions del S.M.O.

L'exèrcit de reclutament obligatori exerceix una acció, a la vegada de dominació política (amb l'ús o l'amenaça d'ús de la força) i de dominació ideològica (d'ara endavant, hegemonia). De dominació política o dominació a seques perquè, en darra instància, és per la seva força que es manté la societat burgesa. Però d'hegemonia també ja que escudant-se en el terme de Defensa Nacional la burgesia involucra la classe treballadora en el manteniment de la seva pròpia màquina militar. I encara més: empra el mateix reclutament obligatori com a caixa de ressonància de la ideologia dominant cap a la societat en general; o altrament dit, fa de la mili un aparell ideològic d'Estat.

Aquesta doble càrrega de la mili, d'institució a la vegada repressiva i "educativa" es plasma en les seves mateixes funcions. Assenyalen-ne les principals:

a) Adaptació a la vida casernària (és a dir, a les ordres i els plans bèl·lics de la burgesia) i aprenentatge d'algunes tècniques militars per part de la població perquè les apliqui quan l'estat li ho exigeixi.

b) Disponibilitat immediata per l'Estat d'una força militar a emprar en

qualsevol moment en accions ofensives o defensives enfront d'altres països o de les classes dominades de l'interior.

c) Inculcació d'un conjunt d'actituds i valors que podríem qualificar de burgesos (ordre), masclistes (mili d'homes, virilitat), nacionalistes agressius (Pàtria, unitat) i autoritaris (jerarquia, obediència, submissió) principalment. Des d'aquest punt de mira el SMO constitueix un mecanisme normalitzador i disciplinador de la (futura) força de treball masculina (per ara) de cara a la seva inserció dins la societat de classes. Per això mateix resulta possible afirmar que la mili contribueix a la reproducció de les relacions socials de producció. I això també perquè en el seu si es reflecteix la divisió social del treball a través de l'existència de dos tipus de reclutes, amb feines i tractaments diferents (dintre la duresa general): els caporals, alferes o els destinats a intendència -universitaris o amb alt nivell cultural, per tant tendencialment d'extracció social burgesa o petit-burgesa- i el soldat dedicat a la instrucció contínua i a lluitar-se les botes.

A l'entorn d'aquesta tríada de funcions convé fer alguns aclariments. Per començar cal assenyalar que aquelles no s'esgoten tampoc amb les esmentades. Així, p.ex. una altra fóra la qua-

lificació de la força de treball. De fet és subjacent un problema d'anàlisi. Ja el vaig explicar a LA PUÇA d'estiu d'enguany, ara només n'afegiré alguna observació més. Es tracta del concepte "funció", que no s'ajusta a la realitat social car només n'explica una part (a més estàticament) amb els conseqüents riscos de simplisme. De fet més que parlar de funcions hauríem de referir-nos a d'altres conceptes com ara estratègies, inèrcies o determinacions estructurals. Pel que fa a les primeres consisteixen en els "plans", les tàctiques, elaborades pels blocs de classes, les classes, les fraccions o a càrrec del mateix personal d'Estat. Les estratègies, però, venen determinades a la pràctica per la mateixa estructura social de tal forma que tampoc no s'ofereix un ventall il·limitat de possibilitats a elegir. Per a esmenar un cas prou il·lustratiu, recordem que a molts països del Tercer Món les institucions militars assumeixen el control de tot l'aparell d'Estat (gràficament el colonitzen) perquè, d'una banda, la mateixa estructura organitzativa de l'exèrcit ho permet (en tant que posseeix força disciplina, qualificació administrativa, efectius, tecnologia avançada,...) i d'una altra -però partint de la viabilitat de la condició anterior- perquè les classes dominants (la bur-

gesia compradora posem per cas) opten per aquesta via.

I hauriem de referir-nos igualment a inèrcies car un cop creada la institució les estratègies que motivaven la seva constitució poden haver desaparegut i continuar aquella malgrat això a causa de la pressió exercida, no per cap classe social però sí pel personal d'Estat. Com explicava a LA PUÇA abans esmentada: "una institució no desapareix de la Història simplement perquè no serveixi per res sinó perquè existeixen a més a més forces socials interessades a què desaparegui, que no és el mateix".

B) Servei Militar i ideologia.

Seguidament precisem el paper ideològic del servei militar. Diguem per començar que la difusió de valors, creences i mites a la tropa no flota pels aires ni es dona primordialment a les "teòriques" sinó que s'inscriu en cadascun dels esdeveniments quotidians del servei, "embolcallant-los" i marcant parcialment llur contingut. El masclisme a la mili, posem per cas, no es difon abans que tot pels discursos o els sermons del capellà-castrense (encara que també) sinó a través de moltes d'altres coses aparentment intrascendents: el simbolisme de les formes militars (que tenen per eix el culte al fal·lus), el mateix fet que la caserna sigui un univers unisexual masculí, etc. Generalitzant, el missatge ideològic es transmet al llarg del procés del servei, en tot l'aprenentatge militar o pseudo-militar; és més, l'adaptació del jove a la mili constitueix l'avaluació del seu èxit. O altrament dit: tota actuació esdevé sempre indestriable de les seves connotacions ideològiques.

Per un altre costat val la pena aprofundir en l'estudi de les relacions entre tots aquests elements ideològics. Una part d'aquesta tasca ja la varem presentar a "Abajo los muros de los cuarteles!"; aporto avui alguna altra idea a l'anàlisi. Així, p.ex., resulta útil distingir entre la ideologia militar pròpiament dita (d'un exèrcit concret en una

societat determinada) i la legitimació de base que pretén conferir una raó de ser al mateix exèrcit. En aquest sentit, si bé la ideologia militar la integraria aquell conjunt en un cert grau contradictori de valors, representacions, conceptes... que dimanen de la institució castrense, per un altre costat requerria també d'una legitimació ideològica de la seva existència i activitats; estic referint-me concretament al concepte de Defensa Nacional, que justifica el servei militar obligatori entre d'altres coses. El mite de la Defensa Nacional, constitueix un desenvolupament de la ideologia política burgesa en el terreny militar. Pretén aconseguir

que explotadors i els explotats en tant que tals i mai devem enfocar el problema des d'una òptica individual o purament física.

Proseguint amb la nostra anàlisi dels continguts ideològics transmesos per la institució militar a través del SMO, val a dir que si el suposat caràcter nacional de la Defensa legitima la institució castrense, el valor ordre en constitueix la peça determinant. Sense entrar ara (ja ho comentarem després) en els diferents matisos i visions que pot revestir el concepte, el que és clar és que aquest imprimeix el seu segell a tots els altres valors, els determina, per bé que sovint en la pràctica domini

«El Servei Militar Obligatori sorgeix a causa del desenvolupament del que denominem forces destructives»

el consentiment de la classe treballadora sobre l'existència d'aquesta institució encarregada de concentrar i administrar la violència física, que és l'exèrcit (juntament amb la policia, el sistema penitenciari...). Consentiment que com acabo d'insinuar afecta no sols a la funció de la institució castrense sinó a tot el que implica (el SMO, els pressupostos de "defensa", etc.). Es tracta, en definitiva, d'un intent d'enterrar la lluita de classes a l'entorn de l'Estat i l'exèrcit, de circumscriure-la, en tot cas i com a molt, a la lluita econòmic-reivindicativa.

A propòsit de la desmitificació de la Defensa Nacional, voldria alertar del perill a caure en simplificacions i esquematismes dins el camp polític on ens movem. M'estic referint a què tampoc no és possible concebre la "Defensa" com la protecció d'una sola classe social (o del bloc de classes en el poder) enfront de les altres o dels altres estats. El que salvaguarda la "Defensa" és l'estructura social en la seva globalitat, les relacions de producció capitalistes (o "socialistes") és a dir, la societat de classes considerada en conjunt. L'exèrcit, per resumir, defensa els explotadors en tant

un altre: en el nostre cas el de Pàtria. Penseu per comprendre millor el que estic afirmant que la noció de Pàtria ni és geogràfica (integritat d'un territori) ni molt menys una paraula buida com a vegades se la denuncia; ans al contrari duu una càrrega molt concreta, comporta una determinada ordenació de la Pàtria: "casualment" l'estructura social capitalista.

C) L'origen del SMO.

Deixem per ara de banda l'anàlisi del rol ideològic del SMO i expliquem algunes coses entorn de les altres dues funcions esmentades; és a dir, l'adaptació a la vida casernària i la disponibilitat immediata de carn de canó (parlant sense embuts). De fet el SMO sorgeix arran del desenvolupament de les forces productives en el seu vessant dedicat a l'armament (no seria llavors millor parlar de forces destructives?). Aquest avenç es plasmarà en la invenció i el millorament successiu de les armes de foc, esdeveniment que originarà profundes transformacions en les concepcions militars i que portarà la necessitat de disposar de grans contingents de tropes. Davant d'aquest requeriment els monarques absoluts deuran optar per aquestes solucions: llogar més mercenaris o bé obligar a enrolar-se a la població. Raons econòmiques sovint portaran a la darrera sortida a voltes complementant-la amb l'altra. Assistim al naixement del SMO. Les revolucions burgeses li donen un nou impuls però no ens confonguem: exèrcits integrats per les poblacions del país, lleves i quintes de joves, existiren molts anys abans de la revolució francesa.

Però tot i que la motivació inicial perquè sorgeixin els exèrcits de reclutament obligatori (i per tant la formulació del principi de la conscripció) no sigui cap altre fora de les necessitats de contingent motivades per l'evolució de la tecnologia militar, al llarg dels temps les causes perquè la mili roman-gui variaran parcialment. El desenvolupament ulterior de les forces destructives invalidarà aleshores la necessitat d'un gran contingent tot afavorint l'ús de personal altament qualificat capaç "d'enfrontar-se" a la sofisticació dels armaments.

«El mite de la Defensa Nacional pretén aconseguir el consentiment de la classe treballadora sobre l'existència de l'exèrcit»

Inversament les possibilitats d'emprar la mili en tasques ideològiques anirà prenent cos i de necessitat interna de la mateixa institució per a mantenir la cohesió de la tropa es passarà a la seva utilització expressa com a centre dedicat a l'adoctrinament ideològic de la classe treballadora.

De la història de la implantació dels exèrcits de reclutament obligatori podem extreure una conclusió important: el SMO no neix com una conquesta de les classes populars sinó com una simple imposició de la classe dominant.

D) Dominació i hegemonia.

Tornem finalment a l'enunciat del començament de l'article: la doble acció exercida per la institució castrense (dominació i hegemonia). Perquè ara ja ens trobem en millors condicions per a establir-ne la seva relació.

Alain Joxe, referint-se al SMO, afirma: "La burgesia europea ha cedit una mica de poder de dominació a canvi d'un reforçament del seu poder hegemònic". (1). Referma l'hegemonia burgesa "perquè el servei constitueix el lloc privilegiat de la suspensió de les lluites de classes i un exercici permanent d'hegemonia aconseguida sobre les classes populars". I enfebleix la dominació en tant que el reclutament permet "les capes explotades i a la classe obrera controlar el comandament i impedir que el quadre permanent es converteixi purament i simple en una tropa de mercenaris al servei de la dictadura burgesa".

No obstant això, al meu parer, Joxe no aprofundeix prou en la relació dominació/hegemonia la qual cosa li porta a una conclusió inversa a la real.

Perquè el reforçament de l'hegemonia burgesa:

- porta al descens de la lluita de classes tant a l'interior de la caserna com en la societat en general. Les seves conseqüències resulten prou clares. El poder burgès s'afiança encara més en el si de l'exèrcit; o altrament dit, la institució militar es troba sota control total per l'Estat i les classes dominants. Per un altre costat la baixada de la lluita de classes a nivell social, a causa de la inculcació de la ideologia burgesa sobre una part important del sector més combatiu de la classe, la joventut, cer-

ans al contrari la torna més viable, el que passa en tot cas és que malgrat augmentar la seva efectivitat s'aplicarà menys ja que la lluita de les classes subalternes o dominades no posa en perill el sistema de dominació.

2) EXERCIT I LLUITA DE CLASSES.

L'exèrcit, és, lògicament la institució menys permeable als efectes de la lluita de classes. La causa és senzilla: necessita ser un bloc monolític perquè en ell descansa la força que més tard o més d'hora haurà d'emprar-se per a la defensa dels interessos del bloc de classes en el poder, i això no admet vacil·lacions.

D'aquí que l'exèrcit sigui la institució corporativa per excel·lència, un sistema d'autoritat total i centralitzada. Aquesta estructura organitzativa ve funcionalment determinada per l'estructura social.

Es en la superfície d'aquesta trama organitzativa on entren en joc les estratègies concretes de les classes i fraccions dominants per atraure's la institució militar cap als seus interessos.

Aquí resideix el límit fins on pot arribar -i encara excepcionalment i de forma inestable- la lluita de classes en el si de la institució castrense: en la pugna entre diferents sectors del bloc en el poder per a imposar una o una altra estratègia.

I enllacem ara amb la noció d'ORDRE. La necessitat de defensar-lo motiva directament els militars —li ho mani així el govern, el Parlament o bé per compte propi— en tant que ells mateixos integren aquest ordre i sobretot perquè l'exèrcit el condensa i el reproduïx al màxim. Defensar l'ordre (social burgès) significa llavors, sempre, defensar-se, sobreviure com institució.

Aleshores les discrepàncies poden sorgir en el moment d'apreciar el grau d'ordre i de desordre (lluita de classes). Sense qüestionar l'ordre burgès, el combat es ventila per a omplir aquests termes d'un contingut concret. I així les diferents estratègies del capital procuren incidir en el personal castrense, proveït d'uns interessos específics com a categoria social, provinent de diverses classes i sectors socials i portador d'una determinada consciència política.

Es aquesta combinació entre determinació estructural i estratègies conscients dels grups socials la que millor permet entendre fenòmens com ara les tensions entre les FAS, la resta dels aparells d'Estat i les classes dominants de la Península.

Aquesta forma de lluita de classes es reflecteix entre l'oficialitat i normalment entre els escalafons superiors però mai en els soldats, que faran sempre de peons d'un bàndol o d'un altre.

De totes maneres aquesta última afirmació no la comparteixen la majoria dels partits marxistes. A ella li dedicarem la resta de l'article. Tanmateix, tot l'establert fins ara constituirà el pilar de la nostra argumentació; per això ens ha calgut allargar-nos-hi tant.

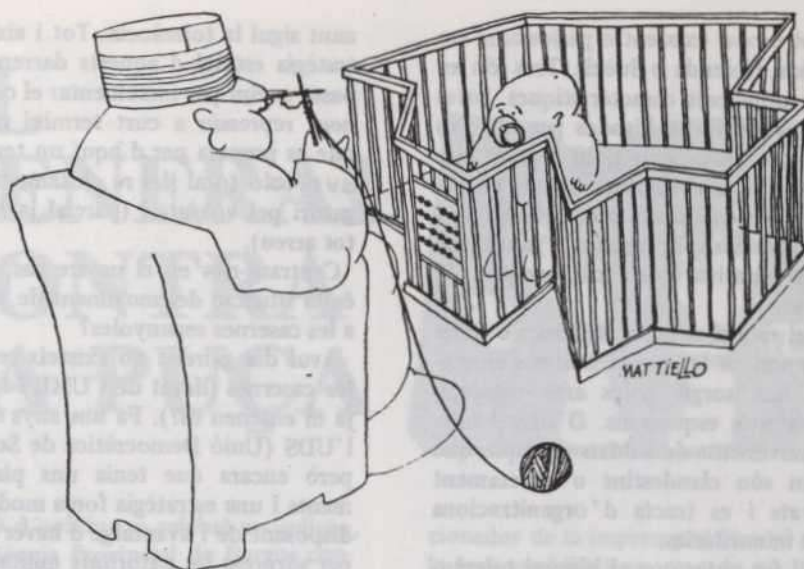
Doncs bé, segons els partits marxistes existeixen possibilitats de controlar mínimament l'exèrcit i esgrimeixen aquesta raó per acceptar el SMO. D'algun manera s'estan convertint en còmplices silenciosos de la immolació més de 200.000 joves a l'any tot oblidant o menyspreant l'efecte desmobilitzador del servei militar; és a dir, el seu paper de fre de la lluita de classes car inculca la ideologia dominant sobre la classe treballadora.

3) CONTROLAR O SOMIAR TRUITES?

Segons entenc l'argumentació general que utilitzen és la següent:

—un exèrcit professional seria controlat cent per cent per l'Estat i no posaria cap objecció a massacrar les classes populars.

—en canvi l'exèrcit de reclutament obligatori introdueix o pot introduir

«La mili reflecteix la divisió social del treball a través de l'existència de dos tipus de reclutes»

resistències per part de la tropa a l'hora d'intervenir contra el poble, paralitzant parcialment la seva eficàcia repressiva.

—en funció d'això (i generalment oblidant-se de tots els desavantatges del servei obligatori) el reclutament forçat esdevé progressiu respecte el voluntari.

Concretant més cal distingir, pel cap baix, un parell de postures dintre de l'esquerra envers a la presència de les classes subalternes o dominades dins l'exèrcit mitjançant el SMO.

La primera és aquella que actualment mantenen els partits majoritaris (PSOE PCE). Per ells no ha de portar-se cap mena de treball a les casernes. NO m'aturaré gaire a considerar la seva "proposta" ja que estic convençut que obeeix més a criteris d'oportunisme que no pas a cap concepció teòrico-estratègica. Només m'entretindré a recordar unes experiències històriques que ni aquests partits ni els extraparlamentaris haurien d'oblidar.

S'han donat molts cops d'estat i intervencions militars a països on el SM era obligatori. Xile, l'any 73, Bolívia al 79, Argentina quan Videla, Turquia durant la tardor del 80,...i què ha succeït? Tal vegada els soldats que provenien del poble es negaren a enfrontar-se contra el mateix poble? Al contrari, han executat les ordres dels superiors puntualment. On és llavors la possibilitat de controlar mínimament la institució militar?

Recordem si més no el passat 23-F. Es produïren senyals de resistència per part dels reclutes? Els migrants soldats que potser haguessin volgut resistir les ordres, haguessin tingut algun impacte a la tropa? Qui contesti afirmativament, que no temi llavors un futur cop d'estat perquè si el SMO enfebleix el poder de dominació burgesa, com diu Joxe, aleshores els soldats giraran triomfants els seus cetmes contra els colpistes, oi?.

La segona postura la mantenen les formacions polítiques de l'esquerra extraparlamentària. Per ells, suposo, la nul·la o quasi nul·la resistència dels reclutes als processos militars dalt esmentats, és causa de la inexistència d'un treball seriós de conscienciació i agitació a les casernes.

Aquests partits entenen que existirien moltes més possibilitats d'assolir neutralitzar el paper repressiu de les Forces Armades si es desenvolupés un moviment de soldats forts. I, és clar, jo sóc del mateix parer però tampoc no ignoro que una situació d'aquesta mena és gairebé impossible que es doni.

Però, en fi, no precipitem les conclusions. Comentaré abans els diversos models que adopta la lluita dintre les casernes per tal d'edevetillar algunes falses il·lusions entorn el tema:

a) el model existent a països com ara Bèlgica, Holanda o Suècia. Tres són les seves principals característiques, totes elles estretament lligades per cert: es tracta de moviments políticament moderats (demanen només millors condicions de vida i drets democràtics), són organitzacions de masses i gaudeixen d'una relativa tolerància per part de l'Estat.

b) el model existent a França o Itàlia on a part de la tendència abans esmentada han sorgit grups amb plantejaments més esquerrans. D'altra banda els moviments de soldats del tipus que siguin són clandestins o estretament tolerats i es tracta d'organitzacions molt minoritàries.

Vull fer notar que el binomi tolerància/repressió adquireix un grau específic de relació d'acord amb les caracte-

nant sigui la tolerància. Tot i així l'estratègia estatal d'aquests darrers anys passa sovint per incrementar el component repressiu a curt termini mentre que es prepara per d'aquí un temps la supressió total del reclutament obligatori pel voluntari (parcial ja hi és a tot arreu).

Centrant-nos en el nostre cas, quina és la situació del moviment de soldats a les casernes espanyoles?

Avui dia gairebé no existeix res dins les casernes (llevat de l'UME i l'UMP, ja m'enteneu oi?). Fa uns anys es creà l'UDS (Unió Democràtica de Soldats) però encara que tenia uns plantejaments i una estratègia força moderats i disposant de l'avantatge d'haver agafat per sorpresa les autoritats militars que no sabien com respondre, l'organització anà perdent força fins desaparèixer.

Aquesta experiència ens demostra que en el nostre cas el marge de tolerància respecte a les lluites dels soldats

nació, pren encara més rellevància en una conjuntura com la nostra. No cal ésser un linx per entendre-ho!. Si ja esdevé difícil que sortin lluites i campanyes al carrer, que és el medi social més incontrolable per l'Estat, resulta impossible del tot crear una organització de soldats amb un mínim d'influència en les actuals circumstàncies. Tampoc vull que es dedueixi d'aquestes reflexions que no val la pena lluitar dintre els quaters. No. Tothom que no tingui més remei que anar-hi que intenti treballar-hi. Es clar que mentre que existeixin reclutes caldrà donar suport a les seves lluites però tractant de radicalitzar-les i d'aportar un contingut antimilitarista en cadascuna de les activitats per molt senzilles que aquestes hagin de ser, i tractant també d'aconseguir una fita molt concreta: l'abolició del servei militar obligatori. I sobretot lluitar des de fora engegant una campanya anti-mili. Però torno a precipitar-me. D'això ja en parlarem més endavant.

rístiques generals de la lluita de classes a cada indret determinat. Mirat des d'un altre angle constitueixen les components de cadascuna de les diverses estratègies dels caps militars, l'aparell d'estat i el bloc en el poder, per a fer front aquells moviments. No ens hauria de sobtar gaire, en conseqüència, la tolerància de què gaudeixen aquelles lluites als estats nòrdics i centrals europeus car són societats més estables que les meridionals p.ex., i on l'antagonisme de classes queda a la pràctica molt mitigat i mediatitzat. Per això resulta factible a l'Estat optar per una estratègia on el component domi-

serà mínim per no dir nul del tot. França o Itàlia no tindran punt de comparació, potser no tant a causa de la situació social general com sobretot per l'extrem reaccionarisme dels comandaments militars que sempre optaran per estratègies predominantment repressives.

Per un altre costat la lluita dintre les casernes ha d'anar sempre "protegida" —necessita resguardar-se— per les altres lluites socials en tant que la mili constitueix un dels terrenys més difícils des d'on portar un treball polític. Aquest principi general, que compregué molt bé l'UDS durant la seva època de decli-

Seguint el fil d'abans, remarcuem una qüestió que necessita quedar molt clara: encara que ens imaginéssim que gràcies a l'heroica tenacitat dels reclutes s'han aconseguit superar els esculls i han estat assolides àrees significatives de control per part dels soldats i sobretot s'ha enfortit considerablement la consciència de classe de la tropa, ens trobaríem amb una situació extremadament fràgil i inestable. Ni els caps militars ni els seus representats: el bloc de classes dominant, poden permetre impassibles el més lleu marge de dubte respecte a "la bona disponibilitat de

CONTINUA A LA PAG. 26

1-

La comdemna del capità Milans del Bosch per anomenar "cerdo e inútil" al Rei Juan Carlos I, Cap Suprem dels Exèrcits i això en presència de persones que així ho han testificat, m'obliguen a vèncer la meua timidesa i ja, rabiosa, i fastiguejada i farta de callar i afendre els consells que no tragués a la llum pública el cas del meu marit per no "perjudicar-lo", vull explicar-vos el que ens passa.

El meu marit es diu Juan Carlos Goikotxe, i es troba pres a la presó militar d'Alcalá de Henares des del 25 de novembre de 1980, la vespra del seu llicenciament. Aquest dia, a les 10 de la nit i quan es trobava a un bar, fou portat a la DGS on se li aplicà la Llei Anti-terrorista juntament amb d'altres persones. Va ser torturat com ho demostrà davant d'un Jutge Militar i el forense (com veieu, fins ara tot molt normal). A l'Auto de Processament el varen acusar de proferir frases injurioses contra l'Exèrcit i trepitjar una guerra militar.

Tot això ha estat negat davant el jutge per 15 persones que estaven presents al bar en què suposadament s'esdevingueren els fets. Ha passat gairebé un any i no se li ha concedit la llibertat provisional sol·licitada per tres cops. Encara avui el seu advocat no coneix el sumari, però sap que la petició fiscal és de tres anys.

El nostre fill nasqué el 25 de febrer, quan el seu pare, naturalment, deuria d'estar a casa.

El meu marit és un treballador que ja en d'altres ocasions ha estat molestat per defensar els seus ideals.

Les conclusions que trec i que treureu amb mi són patents.

Continua la normalitat: el capità Milans del Bosch és 23 febrerista i el meu marit un treballador basc. L'exèrcit els sap distingir.

Què fer? Continuar lluitant per a canviar aquesta situació.

Ah!, se m'oblidava, el Consell de Guerra sembla que serà cap a gener, suposadament de l'any que ve.

BEGOÑA LOPEZ

(apareguda a EGIN, 1 de novembre)

EL GENERAL CONTRA LA PUÇA

2-

El 29 d'octubre se celebrà un judici a l'Audiència Provincial de Burgos contra el confeccionador d'un butlletí on el ministeri fiscal havia apreciat el delictes d'Injúries a l'Exèrcit aparegut en una línia. Aquest butlletí havia estat imprès el novembre del 80 i en ser anònim se les ha carregat el pobre confec-

cionador de la impremta d'acord amb la responsabilitat en cascada que contempla l'article 15 del Codi Penal. En fi, un altre exemple força reeixit de com funciona la llibertat d'expressió en això que alguns innocentment anomenen "el nostre país".

3-

HISTORIA D'URSINO

URSINO GALLEGO ERA UN NOI DE PARLA, QUE ES UN POBLE DELS AFORES DE MADRID, UN POBLE AMB MOLTS PROBLEMES, MOLTS DELS SEUS HABITANTS ESTAN ATURATS LES ESCOLES SON INSUFICIENTS I LES PUBLICUES MOLT ESCASSES, MANQUEN EQUIPAMENTS SANITARIS I DE TOTA MENA.....UN DIA, EL 4 DE MARC DE 1.979, ELS VEÏNS DE PARLA VAREN DECIDIR QUE JA N'HI HAVIA PROU, EL DETONANT VA SER QUE FEIA DIES QUE NO TENIEN AIGUA CORRENT A LES CASES DEL POBLE, VAREN SORTIR EN MANIFESTACIO EXIGINT ELS SEUS DRETS MINIMS DE CIUTADANS, VAREN HAVER ENFRONTAMENTS AMB LA POLICIA I.....URSINO GALLEGOS NO VA PODER ACABAR MAI L'E.G.B. PERQUE UNA BALA DE GOMA LI VA REBENTAR EL CAP QUAN SOLS TENIA 14 ANYS.....UNA BALA DE GOMA D'AQUESTES QUE SEMBLEN UNA INOFENSIVA PILOTA.

RECORDA-HO: AQUESTA "PILOTA" POT MATAR, MATA I MATARA.

C.N.T. Sindicat d'Ensenyament

un llibre

La Puça.- Com va sorgir l'idea d'escriure el llibre?

Quico.- De fet en començarem a parlar a finals del 79, i sorgí al plantejar-nos la qüestió de la mili i de l'objecció amb uns plantejaments totalment diferents als que fins llavors s'havien utilitzat. Era evident que hi havia un buit teòric que calia omplir. (Encara ara el MOC, està venent uns fulletins sobre l'objecció de consciència, que diuen per exemple que la OC mai hauria de basar-se en motivacions antimilitaristes). Nosaltres véiem la necessitat d'enfocar el tema d'una manera àmplia, no veient tan sols el tema

de la mili, sino veure tot el que representa l'exèrcit.

El llibre ha estat el fruit d'un procés de discussió que vam iniciar aleshores. De fet volíem encetar un debat teòric a fons, però això va ser impossible, entre altres coses per la Marxa Anti-Otan, que ens féu aturar el llibre

L.P.- Quin va ser doncs el procés, després d'aquest parentesi de la Marxa?

Després de la marxa, ens va caure com una gerra d'aigua freda la trama de la llei d'objecció a Les Corts. Veíem que ens podíem quedar molt isolats i calia explicar a la gent el per-

què no estàvem disposats a acceptar una llei a la qual pensàvem enfrontar-nos al cap de 4 mesos, per tal d'aconseguir el seu suport.

Jordi.- El llibre lògicament és reflex d'unes corrents impresionants; hem de tenir en compte que es va fer en 3 mesos, encara que les successives revisions posteriors l'han millorat molt, el fet que la base hagi estat elaborada en 3 mesos per desgràcia es notará en el llibre.

L.P.- Quins problemes heu tingut per la seva publicació?

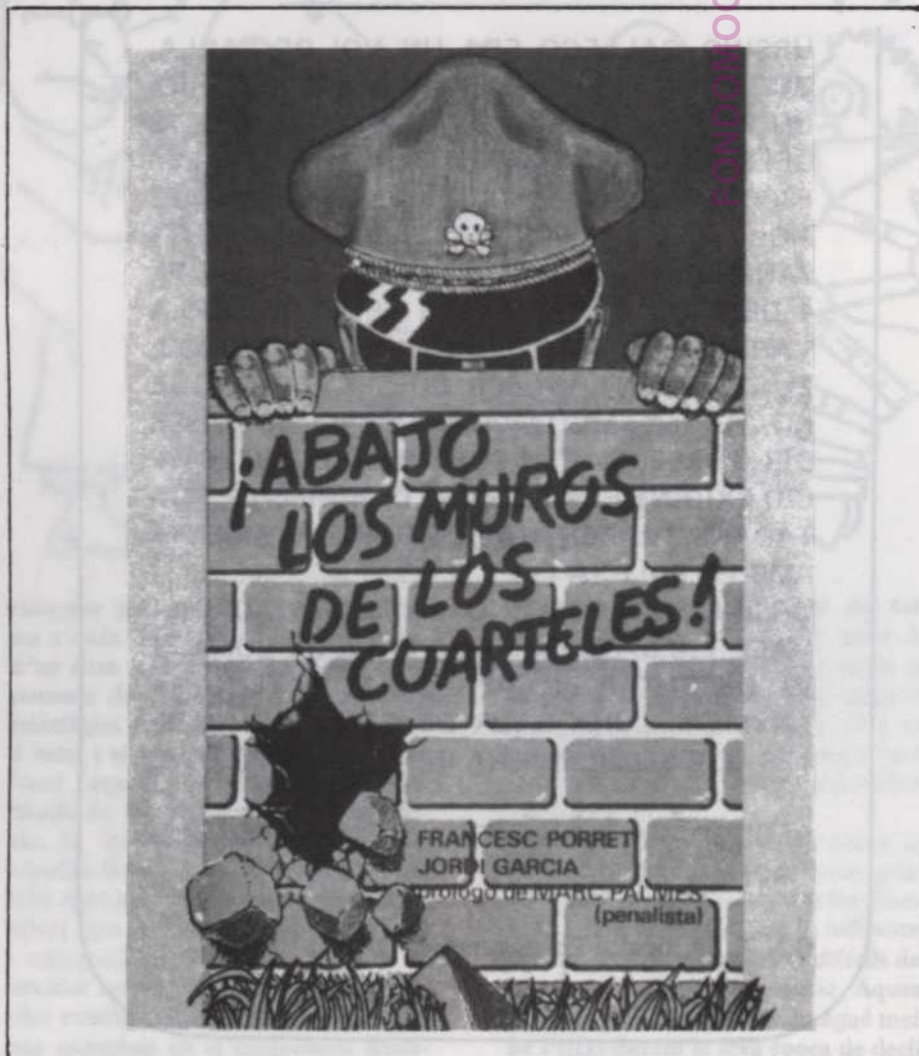
Q.- Aquest ha estat un capítol bastant divertit, doncs nosaltres desconecíem tot el "intríngulis" del gremi editorial. Nosaltres en un principi vam enviar cartes a diverses editorials explicant el nostre projecte, amb el guió que més o menys seguiríem per l'elaboració del text, juntament amb una explicació i articles nostres, perquè veiesi n més o menys per on anaven els trets.

Vam rebre 4 respostes, de les quals vam triar-ne dues, La Magrana en català i Ed. Hacer en castellà.

Així doncs, el projecte tirava endavant. La nostra idea era publicar aquest llibre en català i en castellà al mateix temps. En principi semblava que no hi havia problema amb "La Magrana" i estav previst que el llibre sortís al carrer per Sant Jordi. Van haver-hi retards tècnics, fins que van haver els famosos atemptats al General Valenzuela i companyia, Aquests coincidiren amb una reunió de La Magrana, on van decidir que el nostre llibre era impubliable, almenys durant un temps. Per això, el llibre només ha pogut sortir en castellà, tot i que no descartem que en un futur pugui sortir en català.

L.P.- Què pot aportar el llibre a l'incipient moviment antimilitarista?

Pensem que pot ser una aportació teòrica important en tant que s'ha escrit molt poc sobre l'exèrcit i el moviment antimilitarista, o al menys

que portarà cua

«ABAJO LOS MUROS DE LOS CUARTELES!»

cert moviment antimilitarista. Grups d'objectors, de no-violència, etc. s'han nodrit d'anàlisis bastant ambigus, d'autors pacifistes, de tota la filosofia gandhiana...

J. També n'estem segurs que portarà molts maldecaps, i apart d'això el que és cert és que no hi ha cap llibre que tracti aquests temes de la manera que nosaltres els tractem (mirem de dir les coses pel seu nom) i que per altra banda, tampoc existeix cap anàlisi mínimament d'esquerres del que pot ésser aquí l'exèrcit espanyol, i no parlem ja del servei militar, de les seves funcions i de la resposta contra tot això. El llibre, doncs, és una aportació valuosa, encara que clarament superable. Si l'haguéssim de tornar a escriure, hi hauria coses que potser ja enfocariem diferentment.

L.P.- Quin criteri heu seguit per l'elaboració del llibre?

Q. Hem seguit el criteri d'analitzar l'exèrcit per les seves funcions, encara que això impliqui necessàriament caure en el simplisme. Però l'hem analitzat així perquè creiem que és una manera bastant pedagògica i mínimament completa.

J. Jo diria que és un llibre base, en el qual tractàvem de seguir un mètode molt senzill on s'expliqués l'exèrcit per les seves funcions, sobretot repressiva i ideològica, fer una cronologia de les seves intervencions, fer un estudi del marc legal que ofereix la Constitució a l'exèrcit espanyol, i també a tota la doctrina anomenada de "Seguretat Nacional" i tot el paper que aquesta juga dins l'exèrcit espanyol en tant que doctrina de contrasubversió i intervenció interna. Després hi ha tota una part dedicada a la història del S.M., del seu paper i de les lluites contra ell dintre de les quals expliquem la nostra alternativa d'objecció política. És un llibre bàsic, en aquest sentit, on es tracten una sèrie de temes prou importants per aprofundir-hi per separat, cosa que no hem pogut fer per manca d'espai i de temps.

L.P.- Per què no heu parlat de les funcions econòmiques?

Q. Potser és un dels camps que més es toca a nivell de la gent que aquí escriu sobre aquest tema i d'altra banda potser és la part més "inofensiva". I a més a més, també ens hi podríem perdre, parlant de la cursa d'armaments, etc, quan precisament, en comparació, és el punt que menys afecta l'exèrcit espanyol.

J. A més, jo crec que d'alguna manera, "El poder militar en España" de Vicens Fisas, supleix tota aquesta part de les funcions econòmiques de l'exèrcit espanyol. El que sí es podria haver fet és haver donat el marc general per a l'explicació d'aquest fenomen, perquè es produeix aquesta cursa massiva d'armaments, etc. De totes maneres, jo crec que hagués quedat molt desencalat de la nostra línia, ja que aquesta anava més en concret cap a l'exèrcit enfocat com aparell de dominació i hegemonia (paper ideològic). A més, és un tema que ja hem tractat altres vegades a "La Puça", als dossiers de GAMBA i COP.

Això no treu que personalment reconegui que algunes de les explicacions que donàvem a aquest fenomen avui em resulten excessivament rígides i parcials per la qual cosa fa ja uns quants mesos que em balla pel cap l'estudiar a fons el tema millorant les meves pròpies posicions per després publicar-lo en aquestes pàgines. Com tantes i tantes coses i projectes el problema és de temps.

L.P.-D'ençà que vàreu acabar la cronologia sobre les temptatives colpistes i tota l'agitació ultradretana dins de les casernes espanyoles, que si no recordo malament narrava com a darrer esdeveniment la detenció d'Ynestrilles i companyies cap allà mitjans de juny d'enguany, quines coses han canviat en aquest sentit, si és que quelcom ha variat?

Q. De fet s'ha produït un envalentonament del feixisme molt clar que encara perdura aquests moments. D'una banda tornen a succeir-se rumors de temp-

tatives colpistes. D'una altra s'ha continuat copsant la impotència del govern per a fer-hi res.

J. Aquests darrers dies particularment el clima polític es troba sumament enrarit a causa de la circulació de rumors en aquell sentit. La mateixa data del 20-N, a 7 dies vista, no deixa de ser una data preocupant.

L.P.-Les respostes al servei militar han estat nombroses al llarg de la història però no podem ignorar que actualment la gent té una gran por a enfrontar-se a qualsevol cosa que afecti l'exèrcit. Davant d'aquesta realitat, com penseu que es pot dur una campanya anti-mili que arribi realment a la gent?

Q. Aquesta és una qüestió que nosaltres li hem donat moltes voltes i no hem aconseguit treure'n completament l'entrellat. Certament existeixen unes condicions objectives que no es poden ignorar, i és que la majoria del jovent està contra la mili. Tothom sap que passar per allí és passar per l'adreçador. Ara bé, d'altra banda constatem una resignació per part de la majoria, que costa i segurament encara ens costarà molt de trencar. En aquests moments veiem que cal un treball molt a fons, de conscienciació i d'escampar aquesta anàlisi de l'exèrcit i del servei militar.

Contra la mili ... OBJECCIÓ POLÍTICA

CONTROLAR O ÉSSER CONTROLAT: AQUESTA ÉS LA QÜESTIÓ

les tropes per a executar les missions i les ordres que se li encomanin". Però el pitjor del cas no radica en què no puguin tol rar-ho sinó en què sempre disposen dels mitjans per "adobar" la situació (en l'improbable supòsit que per una incomprensible negligència se-va s'arribés a aquesta situació) en tant que detenten el poder de l'Estat i tots els seus resorts. N'esmento aquí uns quants:

—repressió mitjançant els canals habituals (jurisdicció militar, treure el "pa-se",...).

—distribució de reclutes en funció de la seguretat que inspiren tant com d'altres mètodes de control indirecte (trasllats, permisos, destinació de tropes conflictives en tasques de mera vigilància de fronteres, comunicacions,..., manca d'armament,...);

—en cas d'intervenció s'emprarien les tropes més addictes, les unitats d'èlite (Legió, DAC Brunete, BRIPAC, COES, Guàrdia Civil). Es de tots sabut que així ho tenen planejat en els plans d'operació. D'altra banda, mentre això succeís "congelarien" les unitats hipotèticament dubtoses.

—...;
i la fonamental, encara que només aplicable a mitjà termini (en tant que requereix un temps d'estructuració):
—la supressió del servei militar obligatori i la seva substitució per un de voluntari.

4) REFLEXIONS FINALS

Algunes de les conclusions que extraiem de tota aquesta anàlisi són:

a-) Històricament el reclutament obligatori ha estat una imposició de l'Estat absolut, que després ha mantingut la burgesia. No ha estat mai resultat d'una victòria popular (al contrari les classes subalternes s'hi han revoltat normalment).

b-) Fins ara les experiències històriques acostumen a demostrar-nos que el SMO els hi anat molt bé: l'exèrcit de reclutament obligatori no ha fet més insegur l'exèrcit ja que a part de tots els mecanismes repressius de què disposa per a impedir qualsevol manifestació de la lluita de classes en el seu si, exerceix una acció d'hegemonia

ideològica que desorganitza i dilueix la consciència de classe dels reclutes, i a través d'ells contribueix a la inculcació de la ideologia dominant sobre tota la societat.

c-) Davant de la introducció de la lluita de classes dins la institució militar pels reclutes autoorganitzats en moviment de soldats; o millor dit, en les rares vegades que aquest fet esdevé, l'Estat sempre disposa d'una sèrie de mecanismes per a impedir el seu creixement i generalització, però a més a més es reserva una carta fonamental: canviar el reclutament obligatori per un de

«Quan la classe dominant cregui que no pot controlar l'exèrcit de reclutament obligatori, aquest desapareixerà»

voluntari, estratègia que allà on existeix un moviment de soldats fort, fa uns anys que porta a terme (només el 40 per cent dels soldats holandesos provenen del reclutament obligatori).

d-) Per tot això, a més de per la mateixa lògica (com mantindrà la burgesia un sistema de reclutament que perjudiqui la seva seguretat?), la possibilitat de controlar mínimament l'exèrcit és remota; en tot cas no compensa en absolut tots els desavantatges que el servei militar comporta (i que ja hem assenyalat anteriorment).

e-) D'altra banda no se m'escapa el fet que haurien de ser els defensors de les tesis a favor del servei militar obligatori des d'una perspectiva d'esquerres, els qui ens demostrassin com pensen exercir algun control sobre la institució i perquè tal assoliment el consideren més important que totes les nefastes conseqüències que el SMO comporta, i no pas nosaltres haver de demostrar-los com no el poder aconseguir. Haurien d'explicar a la joventut treballadora amb quin dret donen suport a una imposició sobre la classe treballadora per l'Estat capitalista (del qual per aquesta qüestió concreta es-

devenen aliats objectius), per quina raó, en definitiva, ens obliguen ells també a fer el servei militar.

f-) Se m'acudeixen moltes altres preguntes sobre llurs posicions en aquest terreny. Per exemple: què haguessin fet als EUA quan la joventut lluitava no tan sols per l'acabament de la guerra del Vietnam sinó també per l'abolició de la mili fins que ho van aconseguir? Els haguessin qualificat de contrarrevolucionaris? o Quina actitud prendrien si les Corts decidissin estendre el SMO a la dona? Obligarien ells també a totes a fer el "servei"? (potser

serien magnànims i farien la vista grossa a una bona llei d'objecció!. Per cert, és a partir d'aquí com es comprén que la lluita no pot ser per l'objecció sinó contra la mili).

g-) En funció de tot l'assenyalat fins ara em sembla evident que encetar una campanya anti-mili constitueix un important pas endavant dintre la lluita antimilitarista en particular i l'anticapitalista en general. I si algun dia assolís l'abolició del "servei" (la mateixa paraula presenta clares connotacions feudals, de vasallatge del poble a la noblesa o al Rei), llavors també donaríem suport a la resistència en el si de l'exèrcit professional, que serà més difícil però que també la hi haurà (a Bèlgica o a les tropes ianquis estacionades a la RFA existeixen sindicats de soldats professionals) fins fer realitat l'abolició de l'exèrcit, l'Estat i la societat de classes.

h-) Resulta urgentíssim iniciar un debat profund amb els companys i companyes de l'esquerra extraparlamentària partidaris de mantenir el SMO per reformar-lo i tractar de controlar-lo una mica. Fora molt important p.ex. que analitzessin aquest mateix article i que el contestessin si no hi estan d'acord. De totes formes penso que aquest debat no serà mai fructífer si no ens despullem prèviament de dogmes que en el nostre cas daten dels clàssics (d'Engels concretament). 270 mil joves a l'any bé mereixen, com a mínim, una bona explicació.

NOTES

(1): "Relaciones internacionales y crisis del Estado". Pag.367, inclòs en l'obra col·lectiva "La crisis del Estado" Ed. Fontanella.

JORDI GARCIA I JANÉ

LES CONSEQÜÈNCIES DEL MILITARISME I EL REARMAMENT

VICENÇ FISAS

Una de les clàssiques polèmiques del món econòmic és la de si les despeses militars quantioses i el militarisme en general, són fenòmens beneficiosos o contraproductius per a un bon funcionament de l'economia. No és la meua intenció entrar de ple en aquesta polèmica ni tampoc donar-li una solució original. Encara en el cas que s'arribés a la conclusió que les despeses militars estimulen el desenvolupament econòmic —que no sembla ser—, no per això podríem prescindir de la resta de les connotacions que el militarisme porta implícit (destrucció, malversament de recursos, colpisme, autoritarisme, etc.) i que, en conjunt, el converteixen en menyspreable. Nogensmenys, sí és convenient analitzar la relació existent entre l'actual situació de crisi econòmica i la dinàmica del sector militar, especialment en el terreny econòmic, perquè resulta evident que el desenvolupament del militarisme a escala planetària incideix pregonament en l'evolució de l'economia i perquè existeixen dades suficients per a suposar que el sector militar és un dels encarregats de proporcionar sortides a la situació de "crisi" amb què es troba l'economia internacional, i de manera especial, la dels països capitalistes avançats.

La imposició de règims autoritaris i militars, tant com la militarització pertinent de la societat, ha estat el requisit previ que ha acompanyat la reestructuració econòmica per a participar en la divisió internacional del treball al llarg de l'actual crisi capitalista d'acumulació de capital (1). La militarització de la societat permet realitzar uns canvis estructurals importants de cara a la creació d'una superestructura que engegi un model d'acumulació, integrant l'economia dependent a les noves formes de divisió internacional del treball.

La política d'equilibri de forces se-

guida per les grans potències comporta cinc grans conseqüències que tractarem d'explicar:

- 1- La implantació d'un sistema permanent d'amenaçes;
- 2- el perfeccionament dels armaments;
- 3- una contínua preparació per a la guerra;
- 4- un psicosis de seguretat egocèntrica; i
- 5- una justificació del militarisme interior.

La necessitat de mantenir un sistema mundial essencialment injust, obliga a desenvolupar tota una gamma de justificacions patològiques, és a dir, basades més en fantasmes col·lectius que en realitats demostrables, que pretenen donar un cert caràcter "científic" a una política de "seguretat" poc adaptable a les circumstàncies del moment, llevat que el concepte de "seguretat" només tingui ja unes connotacions interiors, és a dir, que persegueixi fonamentalment una militarització dels conflictes socials interns. De fet, la situació actual no pot definir-se amb precisió mitjançant la terminologia clàssica, ja que coexisteixen

diversos fenòmens massa diferenciats: en els països desenvolupats, una militarització dels conflictes socials i un pes notable de la influència militar a l'economia; en els països del Tercer Món, una multiplicació dels conflictes i de les despeses bèl·liques. Es tracta d'una situació com la descrita per Pinatol de "guerra civil mundial", en la qual "tot passa com si s'hagués institucionalitzat la guerra, limitant els seus efectes destructors i negatius i, a l'ensens, conservant les seves funcions econòmiques d'estimulació", encara que, és clar, se suposa que la limitació només és vàlida per als països desenvolupats. L'estimulació econòmica també, i només per a uns quants.

El rearmament comporta malversament, a escala mundial, dels recursos financers, de mà d'obra, matèries primeres, capacitats tècniques i de possibilitats d'investigació i desenvolupament. En aquesta acaparració de tot tipus de recursos allò que importa analitzar i jutjar és si són necessaris o prescindibles.

Un informe recent (1980) del programa de les Nacions Unides per al

Medi Ambient (PNUMA) (3), assenyala àmpliament les conseqüències de les despeses militars en un món de recursos finits. D'acord amb aquest informe, la investigació i el desenvolupament amb finalitats militars absorbeixen 10 vegades més recursos científics i tecnològics dels que disposa el conjunt dels països subdesenvolupats. A la vora de quatre-cents mil científics altament qualificats treballen en activitats d'investigació i desenvolupament militar, xifra que representa el 40 per cent del nombre total de científics dedicats a la investigació en el món. Dos terços de les despeses militars en I & D (Investigació i Desenvolupament) es dediquen a fins militars.

En guerres recents, s'han desplegat nous tipus d'armes, com ara municions d'alt poder explosiu, agents químics i materials incendiàries, produint efectes ambientals altament destructius. Els assaigs nuclears produeixen també trastorns ambientals considerables, contaminant greument l'atmosfera amb materials radioactius i causant damnatges a grans extensions del desert. De 1945 a 1978 hi ha hagut 1.165 explosions nuclears, en la seva majoria, assaigs d'armes. Les explosions nuclears a l'estratosfera minvarien, almenys temporalment, les concentracions d'ozó i augmentarien la quantitat de radiacions ultravioleta rebudes a la superfície de la Terra, intensificant d'aquesta manera diversos efectes perjudicials per a l'home i els ecosistemes.

Els oceans i l'espai s'estan militaritzant cada vegada més. De 1957 a 1978 s'han llançat a l'espai un total de 1.601 satèl·lits militars, la qual cosa representa un 75 per cent del total de satèl·lits llançats, essent utilitzats com a ajuda a la navegació de vaixells, identificació i vigilància d'objectius, etc. També ha augmentat a més de 200 el número de submarins de propulsió nuclear.

L'informe conclou assenyalant que els conflictes bèl·lics s'han tornat cada vegada més destructius des del punt de vista ambiental, i s'ha multiplicat la capacitat de les forces armades del món per a devastar grans extensions. A més, la cursa d'armaments també està tenint greus conseqüències ambientals perquè aparta recursos d'altres formes de desenvolupament que són indispensables per a elevar a nivells més acceptables la qualitat de vida sobre la Terra. Pensi's, si no, que el consum militar anual de petroli en el món equival al doble del de tots els països de l'Àfrica.

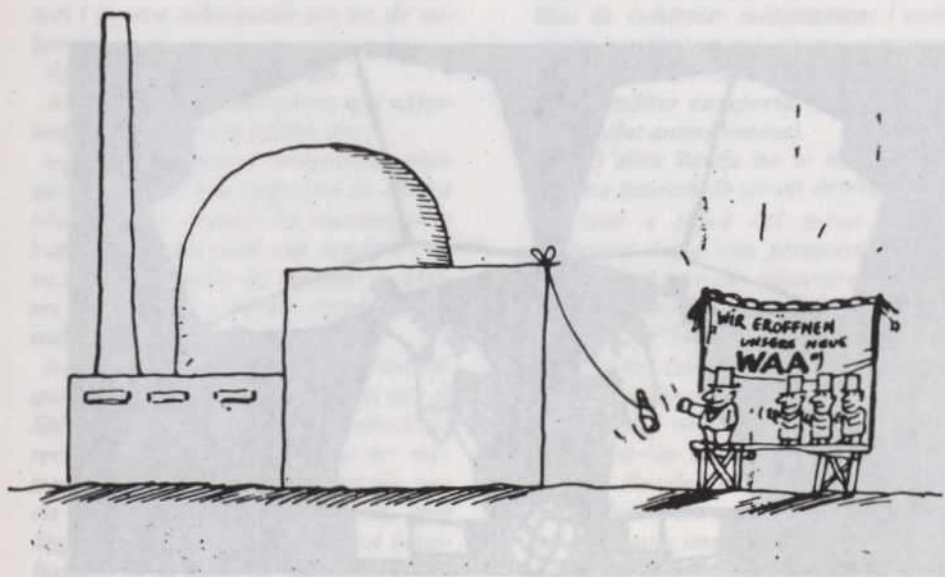
Aquest malversament de recursos per a finalitats militars no està divorciat a les normes generals que regeixen les relacions Nord-Sud, és a dir, als mecanismes que possibiliten l'explotació dels recursos naturals del Tercer Món per mitjà d'un intercanvi desigual. I és que els cicles econòmics de benestar dels països desenvolupats es troba íntimament relacionat amb el desenvolupament de l'armamentisme. "Des del final de la II Guerra Mundial, el conflicte bèl·lic ha desplaçat la seva àrea de lluita dels països desenvolupats (metròpolis industrialitzades) cap als paï-

sos subdesenvolupats (satèl·lits colonials subindustrialitzats). L'allargament del període de prosperitat (1945-1965) que el món capitalista experimentà després de la II Guerra, en comparació amb el cicle entre les dues guerres (1918-1929 i 1930-1938) es deu al desplaçament de l'àrea de lluita del món desenvolupat cap al món sub-

desenvolupat". (4). Així doncs, les dues grans característiques del sistema capitalista mundial posterior a la segona guerra mundial són, d'una banda, el capitalisme monopolista d'Estat i, d'altra, el desplaçament de les zones bèl·liques cap al món subdesenvolupat.

Aquesta divisió entre zones d'acumulació de capital i zones d'acumulació de conflictes ha pogut mantenir-se durant unes dècades a causa tant del poder dels EUA sobre la resta dels països desenvolupats, com a la feblesa dels països llavors colonitzats. La situació actual, en canvi, és prou diferent. El Tercer Món adquireix consciència del valor de les seves primeres matèries i intenta —encara que amb moltes dificultats i contradiccions— transformar els mecanismes econòmics que regulen aquest comerç i, com a conseqüència, revaloritza els seus propis territoris. Quant als països desenvolupats econòmicament, el poder polític i financer es troba subjecte a grans transformacions, especialment des de la "crisi" dels primers anys dels setanta, crisi encara no resolta i agreujada per la degradació i la convulsió dels models socials que imperaven fins llavors. Gran part d'aquests canvis de la societat internacional han estat motivats per la pròpia dinàmica del militarisme, l'eix central de la qual ha estat l'armamentisme, és a dir, la proliferació horitzontal (entre països) i vertical (dintre un mateix país) de la quantitat i la destructivitat dels armaments, creant-se una situació nova en la història de la humanitat: l'existència d'un abisme entre una cultura que raona amb mentalitat preatòmica o pretecnològica i el poder destructiu que ha acumulat.

"La humanitat contemporània es debat en una situació cada cop més crítica, i no a causa del preu que hagi de pagar pel seu complex d'agressivitat, sinó a causa del fet que es troba en un abisme cultural amb relació al seu poder. La Humanitat ha adquirit, en efecte, el poder últim de destruir-se a ella mateixa mitjançant armes de tecnologia ultramoderna, però continua raonant amb una mentalitat pretecnològica" (5).

Independentment, llavors, de si l'armamentisme i el model econòmic de la ideologia militarista pot ser d'utilitat per a la resolució dels problemes econòmics internacionals, el fet inqüestionable és que si es mantenen els pilars tradicionals del militarisme i es continuen desenvolupant les dinàmiques derivades del seu aspecte tecnològic, es produirà una situació a curt termini on imperarà la contínua desestabilització política i econòmica, amb el risc de desembocar en un tipus de conflictivitat altament destructives i d'impossible regulació, ja que s'ha deteriorat profundament la capacitat humana de dirigir i dominar aquests conflictes.

L'anàlisi prospectiva és realment alarmant, però no ha de ser necessàriament catastrofista. L'existència de tensions socials a nivells domèstics o internacionals no són només inevitables sinó saludables. Però no ha de confondre's aquest tipus d'agressivitat amb els impulsos i estats bèl·lics. Com assenyalava Bothoul una de les diferències essencials entre aquests dos tipus d'agressivitats consisteix en el fet que mentre l'excitació agressiva individual és momentània, passatgera, experimentada específicament com a tal i usualment limitada a un sol individu, l'impuls bèl·lic per la seva banda, és un estat emotiu generalitzat i profund. Sovint consisteix en un estat difós d'acceptació i aprovació de violències futures, més que la representació de les violències mateixes amb la qual cosa existeix una gran responsabilitat dels governs i dels mitjans de comunicació en la propagació d'aquests estats d'agressió col·lectiva, ja sigui mitjançant l'ocultació o manipulació de dades, el foment de la xenofòbia o l'excessiva simplificació dels fets o la catalogació de les idees a uns aspectes reductius i irreconciliables amb la qual cosa es destrueix l'esperit crític de la gent i es paralitza la seva capacitat de valorar racionalment l'abast de la destrucció derivada dels enfrontaments.

Les guerres són fenòmens humans, productes d'un determinat tractament cultural, que la institucionalitza, valora i prepara. A la nostra època, sobretot, la prepara conscienciadament ja que mai hi ha hagut tants mitjans i tantes maneres de destruir com ara. Però, tot i així, continua essent una activitat depenent de la voluntat humana, de decisions preses per éssers humans organitzats en governs imperfectes (6), que depenen de sistemes de comunicació falibles i, per tant, de gran responsabilitat.

Un estudi profund de les guerres ens mostra que són producte de molts factors i de moltes agressions individuals. Com indica Fornari "la guerra moderna és una institució complicada, producte d'una combinació de molts factors —socials, econòmics, polítics, psicològics,...—. Requereix una forta organització social, una planificació i una preparació detallada i grans inversions de capital; exigeix una preparació científica i tècnica d'alt nivell i una perfecta organització de l'exèrcit, dels armaments i dels sistemes d'aprovisionament, reclutament i propaganda. No és quelcom que pugui emprendre un sol home. Una de les paradoxes de la guerra moderna és precisament el fet que el progrés tecnològic ha fet pràcticament inútils els impulsos agressius, contràriament a com passava en els combats primitius. Per a fer funcionar les armes, manejades pitjant botons a l'era nuclear, se necessita la calma i la precisió d'un matemàtic i no la passió" (7). Quan preconitzem una profunda desmitificació del concepte de "defensa" i "seguretat nacional" és perquè partim del convenciment que aquesta terminologia aparentment positiva oculta realitats destructives i a uns nivells que arriben a invalidar la idea original. Urgeix, doncs, un llarg debat i una reflexió sobre aquest tema, del qual pugui sorgir, no una nova terminologia per a una mateixa idea, sinó una nova forma d'entendre la seguretat dels pobles en les circumstàncies actuals de cara al futur.

"Quan una realitat destructiva s'ama-

ga sota els símbols d'amor, existeix la possibilitat que això constitueixi una operació destinada a cobrir profundes angoixes depressives o persecutòries, i que tal amagament tingui en ell mateix una gran probabilitat de predisposar a qui el fa a greus distorsions en l'examen de la realitat, i, per tant, a no trobar-se en posició de poder preveure correctament les possibles conseqüències dels seus actes". (8).

NOTES

(1) A. Gunder Frank "La crisis" - Bru-guera, 1979.

(2) J.B. Pinatel, "Sécurité et développement économique: deux impératifs conciliabiles" - Défense Nationale, septiemb-re 1978.

(3) PNUMA - "Efectos ambientales de las actividades militares" - Transición, no. 26, noviembre 1980.

(4) Raúl Olmedo, "Armamentismo y ciclo económico" - Nueva Política, no. 5/6, 1977.

(5) Aurelio Peccei, "Testimonio sobre el futuro" - Taurus/Club de 1981.

(6) Thomas Shelling, "Arms and influence" - Yale University Press, 1966 pp. 93.

(7) Franco Fornari - "La desmitificación de la paz y de la guerra" - DOPE-SA, 1971.

(8) Franco Fornari, "Psicoanálisis de la guerra" - Siglo XXI.

MARXA CAP AL PENTÀGON

DECLARACIO D'UNITAT:

Ens trobem al Pentàgon el 17 de novembre de 1980, perquè temem per les nostres vides. Temem per la vida del planeta, de la nostra Terra i la vida dels nens que són el nostre futur humà.

Som dones que venim la major part del nord-oest de la regió dels EUA. Som dones de ciutat que coneixem la por i el devastament dels carrers, som dones del camp que coneixem el dolor de la pèrdua de la petita granja i hem viscut a la terra enverinada. Som dones joves i grans, casades, solteres, lesbianes. Vivim en famílies o soles, o som mares solteres. Treballem en diverses feines, com estudiants, mestres, a les fàbriques, a les oficines, o com paletes, granjeres, cambres, teixidores, poetes, feina de casa, electricistes, advocatesses, metgesses, etc. Som germanes i filles.

Hem vingut al Pentàgon, a plorar, rabiar i desafiar, perquè es tracta del taller del poder imperial que ens amenaça a tots. Cada dia, mentre nosaltres treballem, estudiem, estimem, els coronels i generals que planegen la nostra aniquilació entren i surten tranquil·lament per les cinc portes d'aquest edifici. Per a dur a terme els seus plans han construït de 3 a 6 bombes nuclears diàries. N'han acumulat més de 30.000. Han inventat la bomba de neutrons que mata la gent deixant intactes propietats i edificis. Produiran el míssil MX i el seu corresponent sistema subterrani de milers de milions de dòlars que partirà milers de kilòmetres dels nostres camps de l'oest i consumirà el seu recurs natural més delicat: l'aigua.

Estan creant una tecnologia denominada Stealth, el vell i cruel gas "matanervi" (nerve Killer gas). Han proclamat el Directiu 59 que demana "petites guerres nuclears, perllongades però limitades.". Parlen ja d'un primer cop. L'URSS treballa dur per a mantenir-se a to amb les iniciatives dels EUA. Es poden destruir l'un a l'altre les ciutats, pobles, escoles, nens, una i una altra vegada. Si més no, cinc països més tenen la bomba nuclear. França produirà la bomba de neutrons. Estem a mans d'homes el poder i la riquesa dels

quals els ha separat de la realitat de la vida diària i de la imaginació. Tenim raó per tenir-los por.

Al mateix temps, les nostres ciutats es troben en runes i sense diners, pateixen ja la devastació de la guerra. Els hospitals tanquen, a les escoles els hi falten llibres i mestres. Els nostres joves negres i latins no tenen una feina decent. Es veuran forçats a convertir-se en carn de canó del mateix poder que els oprimeix. Qualsevol ajut que els pobres han rebut ha estat retallada o retirada per a nodrir el Pentàgon que requereix 500.000.000 de dòlars al dia per a la seva salut assassina. S'emportarà 157 mil milions de dòlars enguany dels nostres impostos, la qual cosa equival a 1.800 dòlars d'una família de quatre.

Amb aquesta riquesa els nostres científics estan corromputs: més del 40 per cent d'aquests treballen per al govern i els laboratoris federals que milloren els mètodes per a destruir o deformar la vida.

Les terres sagrades dels pobles dels nadius americans (els indis) han estat

convertides en escombraries radioactives per a engrandir el magatzem nuclear. L'urani de Sudàfrica, necessari per a l'empresa nuclear, enriqueix la minoria blanca i augmenta el viciós sistema racista d'opressió i de guerra.

Mentre escrivim aquest manifest un cap nuclear d'una potència igual a 750 hiroshimes ha explotat en un bosc vora una petita vila d'Arkansas.

La gent té por, i aquesta por, creada per la indústria militarista, s'empra per a incrementar la cursa armamentista, "Nosaltres et protegiem..." diuen ells però mai no havíem estat tan a prop del final de l'era humana. Nosaltres, dones, ens hem reunit perquè la vida a la vora de l'abisme és intolerable.

Volem saber quina és l'angoixa d'aquests homes, quina és la por que només pot satisfer-se amb la destrucció, quina la fredor de cor i l'ambició que dirigeix els seus dies....

Ho volem saber perquè no volem aquest domini que explota i mata en les seves relacions internacionals i resulta tan perillós per les dones i els nens d'aquí. No volem que aquesta

malaltia sigui transferida per la societat violenta de pares a fills.

Què és el que nosaltres, dones, necessitem per a les nostres vides quotidianes, què volem per a nosaltres i les nostres germanes a les nacions noves i a les antigues colònies que pateixen l'explo-tació de l'home blanc i, sovint, la dels seus propis païsans?

Volem prou menjar, treball útil, vivendes decents, barris amb aire net i aigua fresca. Esperem rebre el mateix per un treball d'igual valor.

Volem tractaments sanitaris que respectin i comprenguin els nostres cossos.

Volem una educació per als nens que digui la veritable història de la vida de les dones i dels pobles, que descrigui la terra com la nostra casa que ha de mantenir-se, treballar-se igual que collir-ne els fruits.

Volem estar lliures de la violència als carrers i les cases. El poder social persuassiu de l'ideal masculí i l'avarícia, la pornografia ens han robat la nostra

Volem el dret a tenir o no fill i no pas bandes de polítics i metges dient-nos que hem d'esterilitzar-nos pel bé del país. Sabem que aquesta tècnica és el mètode racista de control de les poblacions. No volem que se'ns oposin a tenir un avortament quan ho necessitem. Creiem que aquesta llibertat és menas-sar que estigui a l'abast de les dones pobres tal com sempre ho ha estat de les riques. Volem ser lliures d'estimar qui escollim. No permetrem l'opres-sió de les lesbianes. Un sexe o una pre-ferència sexual no pot dominar-ne un altre.

No volem ser reclutes de l'exèrcit ni que els nostres joves germans ho siguin. Volem que ells siguin iguals a nosaltres.

Volem que la patologia del racisme acabi ara. No pot existir pau quan una raça domina l'altra.

Volem que l'urani es quedi al sòl i que la terra sigui tornada al poble que la llaurà. Volem un sistema d'energia raonable, que no arranqui els recursos de la terra sense retornar-los. Volem

hombres. No més increïbles invents per a la mort.

Comprenem que tot es troba connectat. La terra ens nodreix a l'igual que nosaltres l'alimentarem un dia amb els nostres cossos. Mitjançant nosaltres, les nostres mares varen connectar el passat humà amb el futur humà.

Amb aquest sentit, el del dret ecològic, ens oposem a les connexions finan-ceres entre el Pentàgon i les corpora-cions multinacionals i bancs que el Pentàgon serveix.

Aquestes connexions estan fetes amb or i petroli. Nosaltres som de carn i os-sos i necessitem aquest recurs tan dolç: l'aigua.

No permetrem que aquests focs violents continuïn. Si avui som aquí en els nostres tossuts centenars, segur que tornarem en milers i centenars de mi-lers durant els propers anys.

Sabem que existeix un món sa i sen-sat de vida i l'intentem dur a terme als nostres barris i granges d'aquests Estats Units i amb les nostres germanes i ger-mans de tots els països del món.

«Nosaltres et protegirem...” diuen ells però mai no havíem estat tan a prop del final de l'era humana»

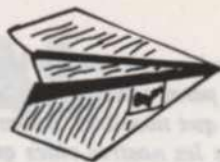
llibertat, tant és així que barris sencers i la vida de la tarda i de la nit ens han estat arravatats. Per a moltes dones l'obscur camí del camp i el vell carreró de la ciutat oculten el violador. Volem que se'ns torni la nit, la llum de la lluna, especial en el cicle de les nostres vides de femelles. Volem les estrelles i l'alegria dels carrers.

que aquests sistemes pertanyin al poble i les seves comunitats, no a les corporacions gegants que invariablement tornen el coneixement en armaments. Volem que la ridicleusa dels àtoms per la pau acabi, que totes les nuclears es paralitzin a l'igual que es deturi la construcció de les noves. Volem que s'acabi la cursa d'armaments. No més

Llibres

LA ALTERNATIVA MILITAR

Es tracta d'un llibre molt interessant, documentat i desmitificador. Ultimament s'ha vessat molta tinta sobre el colpisme i l'intent de cop d'estat d'en Tejero & company; pel cap baix són quatre els llibres que entorn d'aquesta temàtica han sortit editats. Si fa no fa tots cauen en la trampa —i al mateix temps en la manipulació informativa— de presentar el "tejerazo" com una acció més o menys aïllada, gairebé suïcida, malgrat que es reconegui que dintre la institució militar hi regna la més gran reserva de reacció i de conservadurisme. En el cas d'aquest llibre, el contingut és diferent. Per a mi hi ha quatre aspectes que tracta amb força lucidesa i abundor de dades concretes que tothom hauria de conèixer: en primer lloc el fracàs de la "reforma" militar de Gutiérrez Mellado; en segon lloc el successiu avenç dels sectors més reaccionaris dintre de l'exèrcit amb les conseqüents temptatives d'implantar de nou el "vell règim"; la tercera qüestió és el paper que juguen els serveis d'intel·ligència militar i llurs vinculacions tant amb els colpistes com amb la CIA i finalment la rocambolesca paròdia de l'assalt al Congrés dels Diputats com a culminació d'una amagada i desconeguda pugna entre els sectors més "fatxes" i els "no tan fatxes" però que també preparaven un cop d'estat.

Potser els dos primers temes són els més coneguts i no m'hi estendré. Resulta clar que després del 23-F no se'ns podia continuar enganyant amb la retòrica típica de Gutiérrez Mellado quan deia que "l'exèrcit no és colpista" o que "havia acceptat bé la Reforma Política" —si es descuida, pobret; va anar de res que no li estripen la camisa a l'hemicicle—. Els incidents que fins llavors s'havien minimitzat —crits d'"ejército al poder!", insults al govern, dimissions i galàxies— deixaven en evidència un govern feble, impotent, i una oposició escagarrinada i claudicant que amb els seus crits a la moderació i a la desmobilització s'havia fet còmplice d'un panorama ben dramàtic.

La part del llibre que analitza els serveis d'intel·ligència de l'exèrcit és sens dubte la més interessant, la més extensa i, certament, inèdita. Poc s'imagina la gent del carrer que uns serveis d'in-

de José Luis Morales i Juan Celada

Ed. Revolución

tel·ligència creats per Carrero Blanco serien uns anys més tard una part no sols important sinó fonamental de la infraestructura per a muntar un cop d'estat. Els cossos d'intel·ligència estan monopolitzats pels colpistes (encara avui!) i són ells els qui centralitzen la informació sobre l'estat d'ànim dintre les casernes, sobre l'actuació de l'oficialitat, són els qui elaboren detalls informes sobre tots i cadascun dels grups, grupets, partits d'esquerra i totes les seves activitats com també són els encobridors de l'activitat de l'ultradreta fins i tot fora de les casernes. També resulta curiós saber que existeix una vinculació directa entre els serveis d'intel·ligència de l'exèrcit espanyol i l'agència CIA i que l'ambaixada nord-americana estava perfectament assabentada del que passava a Madrid el febrer passat —fins i tot més que la mateixa Junta de Caps de l'Alt Estat Major (JUJEM)—, no en va les bases ianquis es mantingueren en estat d'alerta durant tot el dia 23 i, casualment, davant les costes de València s'hi passejava aquell dia una part de la VI Flota nord-americana (cosa que encara no ha estat aclarida). Aquestes esdeveniments que revelen els autors del llibre juntament amb la postura del govern Reagan de considerar el 23-F com un "problema intern" no poden

ser gens tranquil·litzadors...Com haurien actuat per exemple els "marines" ianquis en el supòsit que aquella nit els indecisos capitans generals s'haguessin arreglat majoritàriament al costat de Tejero? Us ho imagineu?

Finalment a la darrera part del llibre es dediquen a detallar acuradament les tres temptatives colpistes que es creuaren aquell famós dia: "Almendros" era el nom d'un col·lectiu d'oficials d'alta graduació dels quals encara no se'n coneix ni la meitat i que preparaven un cop a la turca; "Operació De Gaulle" havia de ser el cop que contrarrestés i moderés el cop esmentat mitjançant la creació d'un govern fort amb la possible participació del general Armada i la coalició des del PSOE fins a CD; "Duque de Ahumada" consistí en l'entrada en escena del tinent general Milans del Bosch i la precipitació del coronel Tejero (tan impacient ell, per a salvar Espanya!).

Aquesta versió dels fets xoca i desmitifica les anteriors (i les oficials). I és que els autors del llibre compten amb informació aconseguida de dins les casernes. De passada direm que l'editorial "Revolución" és del Moviment Comunista i que precisament amb aquest treball es nota que és un dels pocs partits que porta un a lluita dins de les casernes i que té molta informació del que allà hi passa. Tanmateix, i encara que no sigui nide bon tros el tema central, en alguna part del llibre es parla de la necessitat de "democratitzar l'exèrcit" i aconseguir que la seva funció sigui estrictament "defensiva" envers l'exterior. Això em sembla un error perquè és prou utòpic pensar que un instrument de la burgesia com és la institució militar pugui defensar tot el poble quan ha estat creada precisament per assegurar l'opressió d'una classe per una altra. En definitiva, és caure, encara que sigui sense voler, en el mite de la "Defensa Nacional" ...però, en fi, això són figures d'un altre paner i convé incloure-ho en un debat més de fons. En resum, i malgrat aquest petit detall, LA ALTERNATIVA MILITAR és un llibre que cal llegir.

FRANCESC PORRET

:CAP de TRONS!

¿POR QUE IR CALVO?

POLDO, con su técnica y su arte, en cabeza de la perfección en prótesis capilares

**NO al postizo
NO al bisoñé
NO al peluquín**

SI a la prótesis que abra una nueva era de soluciones para el hombre calvo. No se distingue del cabello propio ni por su color ni por su tacto.

Técnicas de fijación

Nuestra película de fijación tiene grandes ventajas al adherirse de forma similar a una ventosa. Esto le da plena autonomía de poner y quitar de la forma más sencilla, dándole suavidad y seguridad, resistiendo el baño o cualquier otro deporte. Con una prótesis actual y un moderno sistema de fijación, hasta el más escéptico, si lo prueba, dice SI. Todo este conjunto de técnica y arte se lo ofrezco

POLDO

LA MONCLOA. MADRID

tomamos el pelo a todas horas

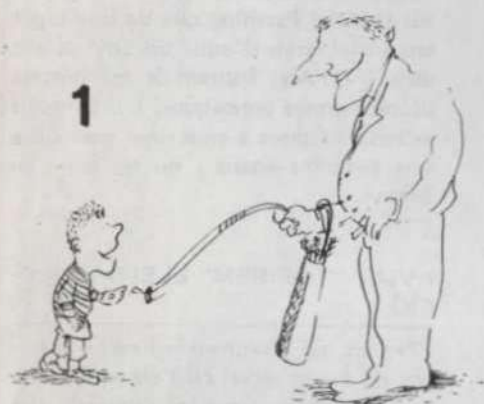
Todas las prótesis **POLDO** están garantizadas

****** "Me empecé a sentir como pesado, como si estuviera bajo el efecto de la droga, como sonado, al igual que se dice en el boxeo..." (paraules del tinent general Valenzuela explicant les peripecies de l'atemptat que va sofrir. Egin 1-XI-81) Com podeu imaginar "La Puça i el General" s'ha afanyat a trameitre felicitacions al general Valenzuela per la seva gran capacitat d'autocrítica.

****** "Como comprendido en los artículos 6 y 8 del Reglamento aprobado por decreto 2.422/1975, de 23 de agosto (Diario Oficial num. 251), se concede la medalla de sufrimientos por la patria al teniente general del Ejército don Jaime Milans del Bosch y Ussía, en situación de disponible forzoso. Herido el día 18 de septiembre de 1980. Debe percibir 145.800 pesetas, como importe de la pensión diaria equivalente a la dieta reglamentaria durante el periodo de curación de las heridas, y 65.998 pesetas de indemnización por una sola vez" (El País, 4-XI-81). Fonts solvents han comunicat a "La Puça i el General" que la gratificació econòmica rebuda per Milans del Bosch està completament justificada: correspon exactament al preu de l'espardrap i el cotó fluix utilitzat per a curar-se la rascada que es va fer al dit petit del peu esquerra més les infusions de til·la que es prengué la nit del 23 de febrer passat (una de les ocasions que patí més per la pàtria) a causa d'un lleuger atac de nervis.

QUICO

****** "Ingresando en la O.T.A.N., estaremos antes en la C.E.E." ha dit Javier Rupérez (Hoja del Lunes, 2-XI-81). Per entendre aquest missatge en clau del prestigiós especialista en embarbussaments, allò que se'n diu parlar molt sense dir res o dir moltes coses sense parlar, cal saber que ell mateix ha confessat que O.T.A.N. significa "Otro Tejero Antes de Navidad" i C.E.E., "Cementerio Europeo Electronuclear".

LA POLEMICA POLEMOLOGIA

Els dies 27,28 i 29 d'octubre se celebra al col·legi d'advocats de Barcelona, un cursat d'introducció a l'anàlisi polemològica.

La polemologia, per si no ho sabíeu, és la "ciència" que estudia el fenomen de la guerra. Malgrat que indubtablement un estudi d'aquesta mena és molt important, aquesta disciplina està deixada totalment a mans de mentalitats purament liberals i bastant conformes amb l'actual sistema social. Sovint sembla més aviat una tapadora de la mala consciència de la mateixa gent que ens mana. Jutgeu, si no, pel contingut de les jornades i pels seus resultats.

Intervenia René Carrere, general de Brigada a la Reserva francès. Havia intervingut en la 3a. Taula Rodona del Grup d'Estudis Hispano-francès de Sociologia Militar (creat pel CESEDEN espanyol i el seu homònim francès). El CESEDEN és el Centro de Estudios Superiores de la Defensa Nacional. Es tracta d'un organisme del ministeri de defensa espanyol, on s'investiga la doctrina militar de les Forces Armades i on també es difon cap a la societat civil.

La segona sessió del cursat, per exemple, parlava de l'anàlisi polemològica aplicada "a un micronconflicte característic: el drama terrorista de Munic, el setembre del 72".

Les conclusions del cursat es plasmen de cara a la galeria en conclusions tan meritòries com aquestes declaracions a la premsa de R.Carrère: "La guerra és un fracàs de la intel·ligència i el cor" o destacar que l'OTAN ha estat útil durant un bon temps, si bé en aquest moment no juga ja el paper que abans havia exercit, etc. etc.

ENTRENAMENT DE L'EXÈRCIT CONTRA LA PRÒPIA POBLACIÓ

El 20 de maig d'aquest any, "Onkrut" ha aconseguit despistar del Comandament Provincial Militar a Amsterdam, sacs plens de secrets militars. Previament hi va haver durant un any una intensa investigació a "Defensa Territorial" a Holanda, és a dir, intervenció immediata de l'exèrcit.

En la investigació dels documents "robats" s'en han trobat on es menciona amb tots els ets i uts la immobilització o extermini dels esquerrans, grups pacifistes, simpatitzants... i sabotejadors que en qualsevol moment i en cas de guerra podrien ser capaços de reduir

aquestes accions; per això existeix el comandament organitzat "NATRES", el (NTC) i gPMC's.

Existeixen grups de guàrdia civil, infanteria, enginyeria i els de reserva nacional (NATRES) que aproximadament sumen uns 5000 homes, ex-subjectes de serveis militars de provada confiança política feixista, que disposen d'armes i la tasca dels quals és combatre el "perill roig". L'lur ideologia és: o estàs amb nosaltres o ets un enemic a destruir. Aquests grups estan entrenats per actuacions interiors i en temps de pau. La major part dels documents parlen sobretot de l'exèrcit NATRES OSDORP. OSDORP és un exèrcit d'homes encaminat a exterminar sense discriminació determinats nuclis de partidaris d'esquerra armats d'una determinada població; ells en diuen "netejar-la". I això en temps de pau.

També existeixen les anomenades "línies de foc", tant si l'enemic està a dins com si no: ordres expressos de com passar "pel ganivet", de com entrar als edificis, "netejar" habitacions amb portes tancades, com fer front

a les barricades i obstruccions d'obstacles a les escates, com netejar sòtans, com envair pel sostre.... Sembla normal que l'exèrcit estigui preparat per a garantir la seguretat interior del país, però el perill "radica" en què mai se sap contra qui pensa atacar. Aquestes actuacions, és clar, només van encaminades a sofocar disturbis interns, a acabar amb la lluita de la classe treballadora.

BOMBA ATÒMICA MADE IN SPAIN

Després que el portaveu oficial del Ministeri de Defensa, tinent coronel Monzón, declarés en una xerrada sobre l'OTAN, el passat 20 d'octubre a Madrid que "La instal·lació de armes nuclears tàctiques en territorio español podría interesar a nuestra defensa, aunque es improbable que Estados Unidos nos las entregue", ara surten continus rumors als diaris sobre la possibilitat que la Junta d'Energia Nuclear comencés a fabricar en breu termini la bomba atòmica espanyola. Insistentment les "autoritats" recorden que l'Estat espanyol no ha signat el Tractat de No Proliferaçió Nuclear i que actualment podríem fabricar deu bombes atòmiques cada any. Si les previsions es confirmen, doncs, endemés de l'armament nuclear amagat a les bases de Torrejón, Saragossa i Cartagena, propietat dels nord-americans; a més també dels missils Cruise i Pershing que de bon segur ens instal·laran d'aquí un any, estant dins l'OTAN, fruïrem de les nostres pròpies armes atòmiques. L'intrínscic estrebàrà llavors a endevinar per quina una petarem abans i no ho diem en broma.

AVIAT "TINDREM" LLEI D'OBJECIÓ

Per als qui s'avorreixen i estan ansiosos de fer el servei civil els arriba una bona notícia: segons diputats del PSOE el projecte de Llei d'O.C. s'aprovarà al Congrés dels Diputats el desembre d'enguany o com a molt el gener del 82. D'ençà de llavors, fins que s'apliqui encara quedaran uns 8 o 9 mesos. Tal com us podeu imaginar el projecte de l'UCD és molt dolent i tampoc és precisament que l'esquerra parlamentària tingui un excessiu interès a empenyar-se amb els militars per defensar-nos a nosaltres, quatre desgraciats que actualment quasi ni se'ns sent ni se'ns veu. Coses de la vida!

OTAN NI D'ENTRADA NO!

El secretari general del psocialistes declarà en una roda de premsa en saber-se el resultat de la victòria dels socialistes grecs: "Me preocuparia que Grecia dejara la OTAN". No sabem encara si va rebre a l'acte la felicitació d'en Reagan o va haver d'esperar unes hores o potser uns quants mesos, en unes properes eleccions perquè li tornin el favor (que se'n refiï!). Però això no és tot. A la mateixa roda de premsa afirmava: "No daré ningun paso para que Grecia no invite a España a entrar en la OTAN". OTAN ni d'entrada no!

I JORNADES ANTIMILITARISTES DE Cerdanyola

26 de novembre, a l'Institut de Cerdanyola: XERRADA sobre "Nuclears i armament"

27 de novembre, a la biblioteca, a 2/4 de 8 del vespre: presentació del Comitè Antimilitarista. A 2/4 d'11. pel·lícula "La Marcha triunfal" al Casal les 28 de novembre: 7'30 tarda: Manifestació Anti-OTAN. A les 10'30: ball antimilitarista a la plaça del poble.

29 de novembre: a les 11 del matí: exposició de joguines no bèl·liques a la plaça de l'Església. Al mateix temps, al Casal de Cerdanyola, (11'30) debat antimilitarista i antirepressiu.

TROBADA D'ANTIMILITARISTES EL MES DE DESEMBRE

El passat dia 7 de novembre havíem convocat al Casal de la Pau de Barcelona una assemblea d'antimilitaristes per a tractar, encara que fos d'una manera informal, de la situació i les perspectives de treball que com antimilitaristes tenim.

Hi assistiren unes 40 persones de diversos grups i llocs (barris de Barcelona, Mataró, Cerdanyola, Lleida, Ciutat de Mallorca,...). L'acord més important que prenguérem fou el de trobar-nos un cap de setmana -concretament el primer cap de setmana de desembre, dies 4 i 5-- per tractar un ordre del dia que allí vàrem confeccionar. Aquest constaria de dues parts: una teòrica, de debat sobre què és l'antimilitarisme, quina crítica fem a l'exèrcit, quina relació ha d'existir entre la lluita antimilitarista i les altres lluites, etc. I una altra part pràctica on es discutirien propostes de campanyes antimilitaristes i es determinarien possibles.

Vàrem quedar també que la trobada no la fariem a Barcelona sinó a la muntanya, a una masia (un pis franc) encara sense determinar. Si t'interessa, amic/ga lector/a, truca'ns i t'informarem més sobre la trobada.

MIENTRAS TANTO 9

NOTAS EDITORIALES

Intoxicación de masas, masas intoxicadas.

En el final del New Deal, otaNOTan. Parabellum.

CONTROVERSIAS

Huelgas de hambre. Movimiento feminista. Movimiento antinuclear.

J. HERVIG. Olor a chamusquina
F. FROBEL. Sobre la evolución actual de la economía mundial.

M. SACRISTAN. La ecodinámica de K.E. Boulding

M.J. AUBET. Feminismo y lucha política en España.

A. DOMENECH. Noticia del instituto de investigaciones de S.

Distribución: Les Punxes/Siglo XXI.

Suscripciones: A. Correos 30059 Barcelona.

